

Ján Maliarik, K. B. N.

BOŽSKÉ KÁZÁNÍ

Meditace o Světovém Smíření
a Míru

Ostrava 2021

Nejvyšší, dokonané Vysvobození
z veškerého jsoucna – neuvědomělého jáství

Absolutní, nepodmíněná Svoboda
Umožněná Bytím Uvědomělého Já

Věčná, bezmezná Blaženost
korunovaná a oslavená
Bytím Sebevědomého Vše – JÁ

To je stručný obsah celku.

Venujem:

Dr. M. Sv. –

A všetkým tým dušiam pekným,
Ktoré si cnosť Vysoko vážia;
A preto zo všetkých síl
nad Žitia všednosť
Povzniesť sa snažia.

Zasvěcení do nového života

1. Čest budiž Dokončovateli – Smrti! —
Tvůj vzdech a výdech necht' tě zde těší;
Zde měj oduševnělý, obdařený Duchem Žití
Svůj podíl na Slunci, ve sféře Amrity.
2. Vzhůru jej pozvedl Bhaga, Vzhůru též Soma kvetoucí,
Vzhůru jej pozvedli Bohové Marutové,
Vzhůru též Indra – Agni k Blaženosti.
3. Zde je tvůj dech, duch tvého života,
zde je tvůj života věk, tvůj smysl;
Z okovů zániku Božským tě pozvedám slovem.
4. Ó, vystup odtud, oduševnělý, neklesni více,
Ty, který ses vyprostil z okovů smrti;
Neopust' tento svět, neztrácej z očí Agniho a Slunce!
5. Nechat' tě ovívá vánek, Nebeský Poutník,
Nechat' ti vody nalijí lahodné Ambrozie,
Ať Slunce září tvému tělu ku zdraví;
Necht' je i Smrt tobě milosrdná a ty nikdy nezanikneš!
6. Vzestup ti dávám, oduševnělý, nikoli zánik,
Život máš ode mne, zdraví a sílu,
Nastup do vozu lehčího nežli je ambrozie,
A plný radosti pozdravuj společnost.
7. Nedovol myslí své, aby tam mizela;
Neopouštěj žijící, nechod' za stíny otců!
Bohové všichni necht' tě zde ochraňuj!

8. Nehleď na odešlé, spějící do hlubin zániku;
Z temna hloubky pojď na světlo! Zde naše pomocné ruce!
9. Necht' ti jsou vzdáleni černý a strakatý pes,
Jamovi poslové střežící stezku;
Sem ale kráčež bez ohlednutí; nestůj tam s myslí odvrácenou!
10. Nechod' onou stezkou, je strašlivá,
Myslím tu, po které's dříve nešel;
Oduševnělý, nepadej do oněch temnot!
Za tebou nebezpečí, před tebou jistota je.
11. Nechat' tě ochrání Agniové, ti, kteří jsou ve vodách,
Chraň tě i ten, jehož lidé rozdmýchávají,
Chraň tě Vše-Agni, strážce pokladů;
Před nebeským ohněm blesku tě chraň!
12. Aby tě žádný požírač masa, byt' z podezřelé dálky přišel,
zle neohrozil!
Nebe tě chraň, chraň tě i Země,
Měsíc i Slunce nechat' tě chrání,
Vzduch tě ochraňuj před Boží střelou!
13. Nechat' tě chrání takto i onak smýšlející
Ve dne i v noci, aniž i oko zamhouří,
Nechat' tě chrání hlídač i stráž!
14. Ti všichni nechat' tě střeží a chrání;
Úcta buď vzdána jim všem, těm všem budiž Svatá!
necht' dosáhnou toho, co je těší! ...

Atharva-Véda VIII. 1. (dle německého překladu F. Rückerta)

Drazí a Milí přátelé!

Především **hlubokou úctu vzdávám**, srdečnou, vší úcty, oddanosti a lásky-plnou **poklonu činím NEJVYŠŠÍMU**: Nekonečnému – Věčnému – Všemohoucímu; Absolutní Čistotě – Kráse – Spanilosti, Nejvyšší Pravdě – Pravdivosti – Spravedlnosti, Nejvyšší Lásce – Dobrotě – Dobrotivosti – Soucitu – Milosrdnosti, (Posvátně Důstojnému a Posvátně Blaženému Klidu) **BOHU Jedinému Nejvyššímu**,

Jehož Trvání Jest od Věků až na Věky

v Klidu dokonalém,

v Klidu Posvátně Důstojném,

v Klidu Blaženém,

Jemuž Nejvyššímu Buď Čest a Sláva i Moc

od Věků až na Věky Amen – OM – Amen.

* * *

Stejně **hlubokou úctu vzdávám**, srdečnou, vší úcty, oddanosti a láskyplnou **poklonu činím Všem Bytostem Dokonalým**, s **NEJVYŠŠÍM Spojeným a Sjednoceným**.

* * *

Dále **přiměřenou úctu a poklonu vzdávám všem Vyšším, Lepším a Dokonalejším Bytostem**, než jsem sám.

* * *

Všem Bytostem nižším, slabším, méně dokonalým, než jsem sám, projevují tímto svou srdečnou lásku, soucit a všechnu možnou a dovolenou ochotu pomáhat, je osvobodovat a povznášet.

* * *

Duchovní dobrotivou Bytost, která kroužek tento Váš řídí, vede, osvěcuje, posvěcuje a zdokonaluje, Tohoto duchovního Vůdce Vašeho pozdravuji Jménem NEJVYŠŠÍHO, Jménem Všech Dokonalých a i jinak Dobrotivých, Čistých, Moudrých, Ušlechtilých Duchovních Bytostí.

* * *

Stejným způsobem pozdravuji i všechny Jeho duchovní Pomocníky, v kroužku Vašem se projevující a Vás poučující, potěšující, napomínající a varující.

* * *

Dále srdečné díky činím paní tohoto příbytku za poskytnutí této příležitosti a za všechny projevy Lásky, kterými mne a mou matku tak štědře obmyslila.

* * *

Co se dále toho týká, přeji Vám, drazí a milí Přátelé, aby moje objevení se ve Vašem milém kroužku bylo Vám k hojnému Požehnání, zvláště aby se světlo Vašeho poznání zvětšilo, až do krajní možné míry rozšířilo a vyjasnilo a aby pomocí tohoto zvětšeného, rozšířeného a vyjasněného poznání zažehnán byl všecken bol, všechno utrpení a jakýkoli nedostatek tělesný, duševní, duchovní a aby právě pomocí tohoto samého zvětšeného, rozšířeného a vyjasněného poznání na místo všeho zla, utrpení, bolesti nastoupilo dokonalé blaho, radost, potěšení a uspokojení, posvátně blažený soulad, mír a harmonie.

* * *

Mám také osobní přání, to však při této příležitosti neprojevím vlastními ústy.

* * *

Konečně osvědčuji čestně, že nesleduji žádných politických snah a cílů a že má činnost a působnost začíná s umravňováním svých lidských spolu-bratří a že jsem ochoten všem trpícím bytostem, lidským i zvířecím, soucitně pomáhat.

Vyslovuji a osvědčuji tímto také svou poslušnost vůči všem stávajícím státním, občanským, zemským zákonům a dovolávám se jejich podpory a ochrany.

Nejmilejší!

Cílem jednoho každého z nás jako též cílem všeho stvořeného je: stále stoupat, stále se povznášet, vyvíjet, zušlecht'ovat a zdokonalovat, až po nejvyšší stupeň absolutní dokonalosti, čistoty, svatosti, a tak blaženosti a spokojenosti: tělesně, duševně, duchovně.

Slovy Kristovými: **Dokonalí buďte, jako Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.**

Nač chci při této příležitosti, při této mi vzácné příležitosti poukázat, je: že každému povznesení se ze stupně nižšího na vyšší musí předcházet přiměřené světlo, přiměřené poznání.

At' se tedy jedná o vyšší stupeň morální čistoty, at' o vyšší stupeň pravdivosti nebo spravedlivosti, at' se jedná o vyšší stupeň duševní harmonie, štěstí, blaha, spokojenosti, Klidu, Pokoje duše, at' se konečně jedná o lepší zdraví tělesné nebo prospěch světský nebo lepší sociální postavení. —

V každém případě, když se chce člověk z nižšího stupně povznést na vyšší tělesně, sociálně, morálně, duševně, duchovně, musí tomuto povznesení předcházet přiměřené světlo, přiměřené poznání, příslušná teorie.

A čím vyššího stupně žádá dosáhnout, tím vyšší, obšírnější, jemnější, jasnější a dokonalejší musí být i poznání, které tam vede.

Jako již podotknuto bylo: rozeznáváme život tělesný, spožití sociální, pak život morální, život duševní a život čistě duchovní.

Každý z těchto životů vykazuje mnoho nižších a vyšších stupňů; např. dotyčně života tělesného: jsou lidé slabí, nemocní, churaví, pak jsou lidé prostředního zdraví tělesného, prostřední síly a krásy a pak lidé, kteří překypují zdravím, krásou a blahem tělesného života.

Dotyčně sociálního postavení je tomu stejně tak: jsou lidé v stísněných poměrech žijící, pak v prostředních poměrech se nalézající, konečně v hojnosti, v slávě, v přepychu a ve všem možném blahobytu žijící. Všecko vždy v přerůzných odstínech.

Stejně tak je tomu v ohledu morálním, duševním a duchovním. Jsou lidé nízké morality, nízkých duševních vlastností, malého, chatrného ducha. Jsou lidé vyšší morální hodnoty, vyšších duševních vlastností, vyššího ducha. A jsou lidé velikáni svou mocnou zdatností, velikáni svými duševními vlastnostmi a schopnostmi a velikáni svým duchem.

A jako řečeno bylo, v každém možném případě, chce-li se někdo z nižšího stupně povznést na vyšší tělesně, sociálně, morálně, duševně nebo duchovně, v každém případě musí předcházet přiměřené světlo, přiměřené poznání, příslušná teorie. (Netvrdím, že toliko poznání, je ještě i jiný faktor, činitel, nutný: **silná vůle**, ale já na ten čas poukazuji toliko na nevyhnutelnost poznání.)

Ještě i toto musím doložit:

cena a hodnota tělesného života, spolu i se sociálním
postavením za těch nejskvělejších poměrů
a okolností, je dejme tomu 100
cena a hodnota morálního života je..... 1 000
cena a hodnota duševního života je..... 100 000
cena a hodnota duchovního života je..... 1 000 000

Dobře řekl Ježíš: „**Co jest platno člověku, byt' i celý svět získal, své pak duši byl uškodil, anebo jakou dá člověk odměnu za duši svou?**“

Ano, mezi tělesným, mravním, duševním a morálním životem je veliký rozdíl, ale ať si je rozdíl života jakkoli velký, v každém případě platí tvrzení, že chce-li se člověk z nižšího stupně na vyšší dostat, předcházet musí přiměřené světlo, přiměřené poznání, přiměřená teorie.

„Gnóthi seauton“ – dí řecká filosofie. „**Poznej sebe sama!**“

To je:

1. **poznej s veškerou vážností cenu a hodnotu jednotlivých životů,**
2. **stanov s veškerou poctivostí a statečností stupeň svého rozvoje, své vyspělosti,** a pak se dobrovolně rozhodni pro snažné hledání toho a takového poznání, jak se ti to nejlépe zamlouvat bude.

Věz však toto: čím pro nižší se rozhodneš poznání, tím později dosáhneš cíle svého, uspokojení, blaha svého;

čím k vyššímu se rozhodneš vzletu, čím za vyšším zatoužíš poznáním, tím větším, těžším a nebezpečnějším budeš vystaven zkouškám, ale tím slavnější bude též odměna tvá, radost tvá, spása tvá, Blaho tvé, Klid tvůj.

Kdo prosí, bere; kdo hledá, nalézá; a tomu, kdo tluče, otevřeno bude.

Speciálního poznání v tomto čase neudílím žádného.

Za první: Ve vašem kroužku jsem teprve nováčkem, a není nikterak slušné, abych začal s poučováním.

Za druhé: Ještě vás neznám blíže, a tudíž je to také nemožné, abych vám udílel naučení.

Za třetí: Upozorňuji, jak jsem konečně již výše podotkl, že činnost a působnost má začíná s umravňováním života natolik, že všechno ostatní (níže morálního života se nalézající) pokládám za málo cenné a vedlejší.

Jsem sice ochoten, pokud to vědomosti mé umožňují a dovolují, i ve vědecko-uměleckém ohledu komukoli naučení dát, vědomosti a poznatky své komukoli sdělit, ale podotýkám s důrazem:

že budu-li mít příležitosti morálně působit:

za žádnou cenu nebudu svůj čas mařit sdělováním vědecko-uměleckých poznatků a vědomostí.

Drazí a milí přátelé!

Především:

Úcta, Nejhlubší, Nejhlubší, ano ze Všeho

Nejhlubší Úcta

Všejedínému a Všeobjímajícímu

NEJVYŠŠÍMU!

Úcta Nejhlubší, Nejhlubší, ano Nejhlubší Úcta
Všem Svatě-DOKONALÝM!

Láska – Dobrota – Milosrdenství – Soustrast –
Spolu-radost
všem ostatním Bytostem v celém projeveném
Světovém Jsoucnu!

Přátelé!

Přišel jsem k Vám, abych s Vámi dobyl Svět! —

Dobyl? – To naprosto a naprosto ne! Nýbrž? —

Abych Svět Spasil. K tomu však je zapotřebí Mužů.

Velké, silné Ženy se také nazývají Muži.

Snad bude možno zde v krásném milém Brně nalézt několik Mužů.

Vážení přátelé!

Tímto Vám dávám na vědomí, že se nepouštím do žádných debat,
do žádných bezprostředně vedených debat. Ze **tří důvodů**,
které Vám při svých pozdějších návštěvách sdělím. Dříve nebo
později a podle toho, jak se to bude jevit nutné nebo užitečné.

Při této příležitosti Vás chci upozornit, že by bylo ve Vašem vlastním zájmu velmi žádoucí, kdybyste se na mne obraceli **písemně**, kladli mi otázky a pilně si činili poznámky. Tyto Vaše písemné poznámky mi můžete buď předat osobně, pokud totiž ještě budu v Brně, anebo je můžete poslat v dopise na adresu:

— Ján M a l i a r i k , Kňaz, Veľké Leváre, Slovensko.

Otázky a ostatní poznámky bych poté při nejbližší návštěvě zodpověděl krátce nebo obsírně podle toho, jak to bude nutné.

Kdyby si snad tu a tam někdo přál, aby jeho otázka nebyla veřejně probírána, je samozřejmé, že bude jeho přání ohleduplně vyhověno.

Bylo mi písemně sděleno Slovo Lásky:

„Doufáme, že budete s námi spokojeni!“

Kdyby tento spontánně a laskavě učiněný a relativně míněný příslib se někdy uskutečnil:

potom by celá Země v nejkratší době byla proměněna v blažený Ráj a všechna Nebesa by jásala a srdečně se z toho radovala.

Přátelé! Dopřejte Sluchu a rozumějte:

Přišel jsem k Vám, abych s Vámi dobyl Světa pro Boha a abychom z pozemského slzavého údolí učinili Ráj Nejvyššího Štěstí, Nejvyšší Blaženosti a Dokonalého Míru.

Přátelé! Přišel jsem k Vám, abych s Vámi dobyl Světa. —

— A je to vůbec možné? —

„Je to možné.“

— Dobýt Světa? – tážete se s úžasem dále.

„Ano! – dobýt Světa.“

— Avšak jak se ho zmocnit? —

„V nejušlechtilejším a v nejvelkolepějším Smyslu Slova.“

Aby však bylo možno zmocnit se Světa v Nejušlechtilejším a v Nejvelkolepějším Smyslu Slova – k tomu je zapotřebí Mužů. Velké, Ušlechtilé, Silné Ženy – morálně rozuměno – se také nazývají Muži.

Snad se zde, v krásném, milém a slavném Brně, nalezne několik Mužů!

Bůh dej! (Přání?) Kéž se tak stane pro Spásu Světa!

Dopřejte Sluchu, Přátelé, a rozumějte tomu prostému Slovu: Přišel jsem k Vám, abych s Vámi dobyl Světa pro To Nejvyšší a abychom ze současného slzavého údolí vytvořili Ráj Nejvyššího Štěstí, Nejvyšší Blaženosti a Blaženého Míru. To je Cíl mého příchodu.

BOHU NEJVYŠŠÍMU a Svatě Blaženým, Dobrotivým, v Moci Velkým a Silným Bohům buďž to další, úspěch i neúspěch, s nic nežádající a nic si nepřející Myslí a s Bytostným ztišením, uklidněním a spokojeností, s důvěrou a odevzdáním odporučeno.

P ř e d m l u v a

Niterný klid a Blažená Ztišenost celé Bytosti – jsou nade Vše na celém Světě.

Dokonalé niterné Uklidnění Mysli a dokonalá niterná Ztišenost celé Bytosti jsou nade všechno Poučování, Rozmlouvání a Hovoření, jsou nade všechny Přednášky a všechno Přednášení. Sebevědomě Dokonale Ztišená Mysl a v celé Bytosti blažené Utišení jsou nade všechno na celém velkém Světě. Že tomu tak je **VÍ**, kdo To Sám na Sobě Zkusil.

Tento niterný Klid Mysli a tato šťastná Ztišenost celé Bytosti jsou možné teprve v nejvyšším, nejčistším Vědomí.

Naše Vědomí je však obvyčejně nejrůznějšími nižšími a vyššími duchovními Silami pronikáno, prosakováno, křížováno, týráno, bičováno, jitřeno, probleskováno, bouřeno, prohromováno, rozběšňováno, potom však také jemně províváno, úsměvně prohříváno, prosvětlováno, obšťastňováno, rozkoší unášeno, blaženě rozechvíváno atd.

Nejrůznějšími nižšími a vyššími, hrubšími a jemnějšími Duchovními Silami, totiž teosoficky hovořeno: sedmkrát sedmi, tj. devětačtyřiceti různými **astrálními**, nižšími duchovními silami; potom sedmkrát různými, ano sedmkrát sedmi, to znamená devětačtyřiceti různými **mentálními**, středními, (čtyřmi rupa a třemi arupa, to znamená dvaceti osmi rupa a jedenadvaceti arupa) duchovními Silami; potom sedmkrát sedmi různými **spirituálními** = Buddhi, vyššími Duchovními Silami.

Těmito posledními – vědomě – jen v řídkých případech, neboť tak daleko ještě ve všeobecnosti nejsme vyvinuti, zvláště na Západě.

* * *

Nebo buddhisticky – antropologicky řečeno:

Naše Vědomí je obvykle různými nižšími a vyššími, hrubšími a jemnějšími Duchovními Silami, které se jako **pocity, vjemy**, jako **rozlišování** manifestují zvláštními **vědomími**, zabarvováno, rušeno, rozechvíváno, totiž mnohokrát různými pocity dotykovými, vjemy dotykovými, až do subtilnosti jdoucími rozlišováními dotykovými. Jsou to např.: tisknutí ruky, dotýkání se různých předmětů, deseti tisíců, dvaceti tisíců, třiceti tisíců, sto tisíců; přivinutí se těla k tělu, mnohonásobně možné přivinutí se lidského těla k tělu, dotyk nohou, dotyk hlavou, dotyk rukou atd. a veškeré tím vyvolané pocity hmatové a vjemy hmatové a až do subtilnosti jdoucí hmatová rozlišování a hmatová vědomí.

Dále je naše Vědomí zabarvováno (znečištěováno – zneklidňováno), rušeno, rozechvíváno mnohokrát různými chuťovými vnímáními, chuťovými rozlišováními, do subtilnosti jdoucími chuťovými vědomími, jako jsou např. chuťové pocity medu, chuťové vjemy medu, chuťová rozlišování medu a různé odstíny chuťových vědomí medu; dále bychom mohli v tomto ohledu uvést jako příklad chuťové pocity chleba s máslem, chuťové vjemy chleba s máslem a (čistě abstraktní) chuťová vědomí chleba s máslem a různé odstíny chuťových vědomí; dále chuťové pocity hrušek císařek, chuťová rozlišování hrušek císařek a různé odstíny chuťových vědomí hrušek císařek atd., atd.

Potom je naše Vědomí uváděno do velmi rozmanitě modifikovaných vibrací mnoha rozličnými čichovými pocity, čichovými vjemy a až do subtilnosti jdoucími čichovými

rozlišováními a čichovými vědomími. Zde by bylo možno uvést desetitisíce a ještě víc příkladů.

Potom je naše Vědomí různě vzrušováno a různě modifikováno mnohonásobně různými pocity sluchovými, vjemy sluchovými a až do nejvyšší subtilnosti jdoucími sluchovými rozlišováními a sluchovými vědomími jako např.: mnohonásobnou tónovou stupnicí mol, mnohonásobnou tónovou stupnicí dur, dórskou, ionickou, aeolickou, tureckou, indickou atd. hudební stupnicí, těmito všemi různými stupnicemi vyvolanými sluchovými pocity, sluchovými vjemy a do nejvyšší subtilnosti jdoucími sluchovými rozlišováními.

Potom je naše Vědomí různě dotýkáno a drážděno mnohonásobně různými pocity zrakovými, vjemy zrakovými, rozlišováními zrakovými a čistě abstraktními vědomími zrakovými. Desetitisíce a ještě víc příkladů by se zde mohlo uvést.

A konečně je naše Vědomí různě obtěžováno, dotýkáno, nadechováno, laděno a rozladřováno nejruznějšími mnohonásobně mnohonásobnými myšlenkovými pocity, myšlenkovými vjemy a do nejvyšší subtilnosti jdoucími myšlenkovými rozlišováními a myšlenkovými vědomími, úchvatnými a nade vše okouzlujícími.

Tak nekonečně různě je naše Vědomí nejruznějšími nižšími a vyššími, hrubými a jemnými Duchovními Silami pronikáno, proplavováno, křižováno, mučeno, bičováno, jítřeno, probleskováno, bouřeno, proběšňováno, ale potom také jemně dotýkáno, milně províváno, prousmíváno, prohříváno, prosvětlováno (Myšlenkami), obšťastňováno, blaženě unášeno, oblažováno atd.

Aby tedy toto Vše, totiž ten celý Vnitřní Život, ono nekonečně tvárné a modifikovatelné,

m-o-h-l-o b-ý-t P-o-z-n-á-n-o

a potom později, až důkladně Poznáme všechny vnitřní
Duchovní Síly, abychom

j-e m-o-h-l-i t-a-k-é O-v-l-á-d-a-t,

a potom ještě později, když toto vše Poznáme a Zvládneme,
abychom mohli dále kráčet vpřed, aby

m-o-h-l-o b-ý-t v-y-v-o-l-á-n-o t-a-k-é
N-e-j-v-y-š-š-í, N-e-j-č-i-s-t-š-í V-ě-d-o-m-í,

a aby potom ještě později v tomto Mistrovsky přivoděném
Nejvyšším, Nejčistším Vědomí

m-o-h-l t-a-k-é b-ý-t U-s-k-u-t-e-č-n-ě-n
n-i-t-e-r-n-ý K-l-i-d M-y-s-l-i
a B-l-a-ž-e-n-á Z-t-i-š-e-n-o-s-t c-e-l-é B-y-t-o-s-t-i:

k tomu jsou nutná poučení a výklady a vysvětlování a pokyny
a rozmluvy a rozpravy a velmi rozmanité přednášky a vysvět-
lování.

Tu stačí jedna, dvě nebo tři přednášky, totiž u Vysoce Vyspělých,
tu a tam u pokročilých stačí 10, 20, 30 přednášek. U méně
pokročilých je zapotřebí 100, 200, 300 přednášek a u ještě méně
pokročilých je zapotřebí ještě více přednášek a vysvětlování
a poučování.

A k tomuto Svatému Cíli jsou určeny také tyto naše zahájené
přednášky

o Božském Kázání.

Kéž nám Vznešená Nebesa k tomu Udělí co Nejdobrotivější
a Nejbohatší Požehnání!

**Moji Drazí —
Přátelé? Bratři? Dětičky?**

Nuže: D-l-e o-k-o-l-n-o-s-t-í:

Kde Přátelé, kde Bratři, kde Dětičky! —

A kde: Milé, milé dětičky! —

Co Vám dnes v této slavnostní hodině a zítra a pozítří a v dalších, stále slavnostnějších hodinách zamýšlím říci, to bude poněkud těžké, a bude proto vyžadovat Vaši plné pozornosti a úplné koncentrace Ducha, pocvičeného ve filozoficko-mystickém rozjímání.

Samotné téma, titul, zní: „**B o ž s k é K á z á n í**“. To jest Kázání pro božské Bytosti, pro Boží Hrdiny, pro nastávající Knížata Bohů. —

Kdo je tedy připraven: Stát se takovou Bytostí? —

A kdo je tak dalece vyvinut: aby směl myslet a mohl myslet na to: Stát se Knížetem Bohů? —

Na tuto otázku je těžko, velmi těžko dát odpověď. Přesto však tato těžká otázka: stát se Božskou Bytostí, stát se Knížetem Bohů, zní v-e-l-m-í p-o-v-z-b-u-d-i-v-ě.

**STÁT SE BOŽSKOU BYTOSTÍ,
STÁT SE KNÍŽETEM BOHŮ ! —**

Velkolepé! a Rozkošné! Nevýslovně! A nevýslovně žádoucí!

Co se však týče druhé stránky této těžké otázky, to už uvidíme, jasně a určitě to uvidíme:

Kdo toto Velké Pozvání:

Stát se Knížetem Bohů“

bude moci sledovat až do konce, hrdinsky moci sledovat až do konce – totiž: až do nejvyššího, nejtěžšího Zápasu na život a na smrt a až k nejvyššímu, nejslavnostnějšímu Vítězství!

Kázání, má-li být skutečným Kázáním, musí mít text, a sice jako „Božské Kázání“ text mimořádný, nejvyšší Svatý.
Tedy ten Svatý Text k našemu Kázání, k našemu „Božskému Kázání“ zní takto:

**„N ic Z d e N e n í...“
„S v a t ý K l i d J e Z d e...“**

**Z „Ničeho“ Stvořil Bůh Svět. — —
A když tento Svět skončí svůj mnohonásobně
komplikovaný běh, navrátí se opět zpět do „Ničeho“.**

**„N ic Z d e N e n í...“
„S v a t ě B l a ž e n ý K l i d J e Z d e...“**

Toto je nejvyšší Svatý Text, Mimořádný, Velký.

Nyní přikročíme blíže k samotnému Kázání.

Obsah celku, jenž bude Přednesen, zní stručně:

**N e j v y š š í , d o k o n a n é V y s v o b o z e n í
z veškerého jsoucna – neuvědomělého jáství**

(Pozn.: Kámen je již trochu vysvobozen, rostlina ještě víc, zvíře
ještě víc, člověk ještě víc.)

**A b s o l u t n í , n e p o d m í n ě n á S v o b o d a
– umožněná Bytím Uvědomělého Já**

**V ě č n á , b e z m e z n á B l a ž e n o s t
– korunovaná a oslavená
Bytím Sebevědomého Vše-JÁ**

To je stručný obsah celku.

Ú v o d

a) Převelice těžká, únavná a trnitá je Cesta k nejvyššímu, dokonalému **Spasení**, k absolutní, nepodmíněné **Svobodě**: Pravá Cesta Křížová.

b) Velmi nádherný, vznešený a oblažující je konečný Cíl Cesty vedoucí k nejvyššímu, dokonalému Spasení:

absolutní, nepodmíněná **Svoboda** a věčná, bezmezná **Blaženost**. — —

Vpravdě tak, jak to pověděl Jeden z Pomazaných, Vysoce Osvícených: „Moje jho (a) jest mírné (b) a moje břemeno (a) jest lehké (b).“ (Mat. 11,30)

Tak je tomu na Cestě Nejvyššího Poznání a Nejvyšš Svaté – Dokonalé Lásky, zejména této Lásky. Cesta Lásky je: „mírné jho“, „lehké břemeno“. Pro pravou Lásku je všechno lehké, dokonce i to nejtěžší, totiž Smrt. „N-e-b-o-t' s-i-l-n-á j-a-k-o s-m-r-t j-e-s-t L-á-s-k-a.“ (Pís. Šal. 8,6)

N-e s-i-l-n-ě-j-š-í? — —

Co pak je silnější než Smrt? —

A mocnější než Láska? —

M o d l i t b a :

Otče! Obklopuje mne hluboká, bezedná temnota.

Otče! Jsem **cele** temnotou. — —

A Otec mlčel hluboce jako bezedná prázdnota.

Opět – po dlouhé pomlce – Modlitba, velká Modlitba:

Otče! Chtěl bych přebývat ve Světle, být ve Světle!

Slyš, slyš přece tento žalostný nárek můj!

Otče, slyš: Žízním po nezměrném Světle!

Chtěl bych hlubokou temnotu zničit!

A Otec mlčel.

Opětovně po dlouhé pomlce:

Otče! ... Ch-c-i b-ý-t Světlem!! ...

Jinak zemřu! ...

Potom – za chvíli – Otec:

„Konej to ..., čemu Učí Moudří!“ — —

A po dlouhá léta se v duši ušlechtilého jinocha ozýval stále sílící hlas a rostl a prohluboval se význam zprvu nepochopeného mistrovského Slova: **„Konej! ... Konej to, čemu učí Moudří! — — Konej přece ..., co praví Moudrost! ... Zachovávej příkázání! ... Poslouchej pokynů Světla – Pravdy! ...“**

A tu se konečně rozhodl ušlechtilý jinoch:

k-o-n-a-t t-o, č-e-m-u u-č-í M-o-u-d-ř-í.

A práce bylo tak mnoho! ... T-a-k m-n-o-h-o! —

A práce byla tak těžká! ... T-a-k t-ě-ž-k-á! —

A jinoch klesl stokrát pod sladkým břemenem těžkého kříže, který vzal na sebe, pod jemným tlakem tvrdě k zemi tlačícího jha.

Ano, stokrát se jinoch hroutil, ale stokrát se opět zvedl:

N-e-b-o-t' s-i-l-n-á j-a-k-o S-m-r-t,

b-o-ř-i-v-ě n-i-č-í-c-í,

j-e L-á-s-k-a,

t-v-o-ř-i-v-ě p-l-o-d-í-c-í,

o-ž-i-v-u-j-í-c-í – p-o-z-v-e-d-á-v-a-j-í-c-í,

f-o-r-m-u-j-í-c-í – u-t-v-á-ř-e-j-í-c-í,

v-í-t-ě-z-n-ě v-y-s-o-k-o v-z-h-ů-r-u v-e-d-o-u-c-í.

Poznámka k pojmu „ušlechtilý jinoch“:

Každá lidská bytost, která nastoupila Cestu nejvyšší Pravdy a tím nejvyšší Spáasy, je pouze jinochem, i když tato lidská bytost může být třeba 100 let stará; všechny ostatní lidské bytosti, které Cestu nejvyšší – nejčistší Pravdy a tím nejvyšší – nejbláženější Spáasy ještě nenastoupily, jsou minus lidské bytosti, více nebo méně, ale vždy.

Potud úvod.

Rozdělení Kázání, Božského Kázání:

Toto jsou jednotlivá stadia – jak jsem je poznal a jak je na základě svého vlastního Poznání také mohu a smím druhým podávat – toto tedy jsou jednotlivá stadia, kterých musíme dosáhnout na Křížové cestě. Jsou to jednotlivé stavy Vědomí, které na Cestě Spáasy musí zakusit, prožít a hrdinsky uskutečnit ušlechtilý jinoch nebo ušlechtilá Panna:

- I. absolutní, nepodmíněná, neomezená Ch u d o b a,
- II. absolutní, nepodmíněná, neomezená P o k o r a,
- III. absolutní, nepodmíněná, neomezená T r p ě l i v o s t,
- IV. absolutní, nepodmíněná, neomezená Č i s t o t a;

- V. absolutní, nepodmíněná, neomezená
P r a v d i v o s t – S p r a v e d l n o s t,
- VI. absolutní, nepodmíněná, neomezená
L á s k a – D o b r o t a – M i l o s r d n o s t,

VII. absolutní, nepodmíněná, neomezená
S t e j n o m y s l n o s t.

Celkový výsledek těchto jednotlivých stadií a stavů vědomí potom je:

- A.) **Nejvyšší, dokonalé Spasení.** —
- B.) **Absolutní, nepodmíněná Svoboda.** —
- C.) **Věčná, bezmezná Blaženost.** —

Nebo křesťansky – dogmaticky řečeno:

Otec (A.),
Syn (B.),
Duch Svatý (C.);

nebo filosoficky vyjádřeno:

Bytí, Vědomí, Všesebevědomí;

nebo podle védantické terminologie:

Sat, Čit, Ananda;

nebo podle bráhmanského způsobu vyjadřování:

Brahma, Višnu, Šiva;

nebo buddhisticky formulováno:

neomezená sféra prostoru,
neomezená sféra vědomí,
sféra bytí ničeho;

nebo speciálně kantovsky (zároveň také buddhisticky, mnohem
dříve již buddhisticky než kantovsky):

jedinost, mnohost, všebytí;

nebo speciálně hegelovsky:

téze, antitéze, syntéza;

bytí o sobě, bytí pro sebe, bytí jako takové;

nebo ještě jinak vyjádřeno a vysloveno.

Stvoření, Spasení, Rozpad (Zánik);

krása (tělesná), **čistota** (morální krása), **Svatost** (duchovní krása);

ještě jinak:

něco, to, Nic;

žádostivost, bezžádostivost, Popření (Vzdání se všeho);

být přísným, být mírným, Nebýt nijakým;

Pravda – Pravdivost – Spravedlnost

Láska – Dobrota – Milosrdnost,

Svatý Klid – Mír – Blaženost;

atd.

Tento A + B + C celkový Vědomostní Stav – „**Já a Otec Jedno jsme**“ –, jež bychom mohli nazvat nejvyšším, nekonečně bezmezným, všeobsahujícím, je nemožno popsat **slovy**, neboť se to vymyká veškerému lidskému vyjadřování.

Odtud možnost mnohonásobně-rozmanitých filozofických, teologicko-dogmatických náhledů, názorů, pojetí, pojmových názvů, definic, nauk a systémů.

Otec + Syn + Duch Svátý – dobře

Bytí + Vědomí + Všebevědomí – dobře

Sat + Čit + Ananda – dobře

Jedinost + Mnohost + Všebytí – všechno dobře

N-i-r-v-á-n-a,

S-u-m-m-u-m B-o-n-u-m, (*nejvyšší dobro*)

C-e-n-t-r-u-m S-e-c-u-r-i-t-a-t-i-s. (*hlubina bezpečnosti*)

Nejvyšší je lidsky nepředstavitelné, nepochopitelné, proto také po lidsku nevyslovitelné a nepopsatelné.

Ne tak těch prvních 7 stadií neboli vědomostních stavů. Ty mohou být popsány až ke své absolutní hranici. Je-li jednou této hranice dosaženo, potom se také ony vymykají možnosti být pozorovány a všem z této strany možným a známým způsobům znázornění a popisu.

Aby ti, kdo jsou natolik zralí, že mohou pomýšlet a začít pracovat na realizaci své nejvyšší Dokonalosti, věděli, co vlastně mají podnikat a co vlastně mají konat, vyličím dále poněkud podrobněji 7 podmínek Vykoupení, 7 stadií Spásy.

Nejprve však uvedu

V y n i k a j í c í P ř í k l a d y :

1. **G-ó-t-a-m-ó B-u-d-d-h-ó**, Vznešeně Dokonalý, věčně, úplně, beze zbytku Spasený, z této strany a z oné strany, z obou stran absolutně Osvobozený, v Jsoucnu vyhaslý, úplně odloučený, nejvyšším Křtem pronikuvší do všech hlubin Bytí, do všech bezedností Nebytí, do Vše-nejhlubšího, do Absolutního Absolutna Ponořený a Účastný,

K-n-í-ž-e B-o-h-ů.

2. **D-i-o-g-e-n-e-s z-e S-i-n-o-p-e**, jenž svou Dokonalost co nejslavněji Nastoupil, jehož nerozumní, bezbožní = od Nejvyšší Dokonalosti odvrácení, slepí, nazývali „psem“.
3. **J-e-ž-í-š z N-a-z-a-r-e-t-u**, Christos, zbožňování hodný Bůh Lásky, Bůh Milosrdenství hodný úcty, jenž podal Důkaz, že Láska je silná jako Smrt, Smrtí vítězně rozdrčený a pohlcený, ale Silou Lásky vítězně a nádherně k Životu Probuzený, v boji

o nejvyšší Dokonalost, o Teosofii nejvyššího stupně zemřelý, ale Vzkříšený a **N-a-v-r-á-c-e-n-ý**, jak to v křesťanském Vírovyznání tak pravdivě a jasně zní.

4. **A-p-o-l-o-n-i-u-s z T-y-a-n-y**, nebesky Krásný, Miláček Bohů.

5. **P-a-v-e-l A-p-o-š-t-o-l**, božský Zelota, jenž daroval i to poslední, jenž radostně rozdál i to nejnutnější, co si práci vlastních rukou vydělal.

A-p-o-š-t-o-l J-a-n, Kníže Lásky, Něžný, Mírný, přirozenou smrtí zesnulý.

A-p-o-š-t-o-l J-a-k-u-b, láskyplně tak strašně přísný a hrozící.

6. **J-e-r-o-n-ý-m, S-v-ě-t-e-c**, strašlivě zápasící o svou Čistotu.

F-r-a-n-t-i-š-e-k z A-s-s-i-s-i, S-v-ě-t-e-c, se sestrou Chudobou zasnoubený, bezpříkladně Pokorný, Laskavý.

7. **M-i-s-t-r E-c-k-h-a-r-t**, Moudrý, Moudrostí Osvícený, nekonečně hluboce myslící křesťanský Mystik, svými vlastními řádovými bratry závistivě pronásledovaný a – jak se zdá – i zavražděný.

M-i-s-t-r (Jan) H-u-s, který až do smrti tvrdošjně a hrdinně hájil poznanou Pravdu.

A-n-g-e-l-u-s S-i-l-e-s-i-u-s, který se stal katolíkem a v katolickém klášteře našel útulek a domov, původně protestant, rovný Andělům.

J-a-k-u-b B-ö-h-m-e, Anděl Moudrosti v podobě obuvníka, který zůstal protestantem a bez školního vzdělání a bez školské učenosti předstihl a daleko za sebou zanechal všechnu univerzitní moudrost, napsal a vydal hluboce filozofické knihy.

J-a-n Á-m-o-s K-o-m-e-n-s-k-ý, jemnocitný, láskyplný biskup českých bratří, malé Otcovsky milující a z Lásky největším Pedagogem se stavší, Osudem – černými Mocnostmi, které se snažil osvitit – pronásledovaný a také v největších útrapách na Osvícení lidstva pracující.

8. **H-e-l-e-n-a P-e-t-r-o-v-n-a B-l-a-v-a-t-s-k-á**, Velká, která nemá sobě rovné, hrdinka cudnosti, Čistá, nejpokorněji hrdá, se silnou vůlí, dobrotivá, která teprve v budoucnosti bude pochopená.

Dr. F-r-a-n-t-i-š-e-k H-a-r-t-m-a-n-n, téměř ve všech směrech se právě jmenované hrdince podobající, velice zkušený, všechny různě zabarvené systémy Moudrosti smiřující, sjednocující, v syntéze velký.

L-e-v (Nikolajevič) T-o-l-s-t-o-j, Velký, velkolepě bloudící a kolkolem hledající, a proto také mnoho, mnoho, téměř Vše naleznuvší, svým hrabstvím hrdinsky, čistě a ušlechtilé pohrdavší, leč v Božích očích Knížetem, ano i větším se stavší.

- (9. Současník Diogena ze Sinope, k-r-á-l A-l-e-x-a-n-d-r, kterého jen stíny jemu podobné nazývaly „V-e-l-i-k-ý-m“, iluzorně se „Alexandr Deus“ podpisující, tento malý, tento m-i-n-u-s v-e-l-i-k-ý.)

I.

Absolutní, nepodmíněná, neomezená Chudoba

Toto je první a ze všech nejlhčí Krok, ačkoliv se začátečníkovi bude jevit tak neobyčejně těžkým, že před jeho uskutečněním se celou Duší zachvěje a stokrát se zastaví na břehu relativního, klamného Jsoucnu.

Co je tedy absolutní, nepodmíněná Chudoba?

Radostné Vzdání se všeho, co nazýváme bohatstvím, vlastnictvím, radostné Vzdání se všech viditelných a hmatatelných věcí v celém zjeveném Jsoucnu. Nic na světě nenazývat svým vlastnictvím, nic na celém světě nepovažovat za své a v tomto Stavu setrvávat šťastně – spokojeně a z tohoto Stavu Vyproštění se těšit. to je absolutní, dokonalá Chudoba.

A jako podmínka Nejvyšší, Dokonalé Spásy, úplné, absolutní, nepodmíněné Svobody, jako podmínka věčného, neomezeného Blaha musí tato absolutní, nepodmíněná Chudoba být uskutečněna beze zbytku. **Časově – prostorově** – až do Nekonečna. Ponechat Marovi, králi světa, celý velký svět s jeho leskem a třpytem, se všemi jeho poklady, klenoty a skvosty. A to po všechny časy a časnosti, až do všech Věčností.

„Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.

Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm.“

(1. Jan 2, 15)

**T-o-t-o j-e p-r-v-n-í a-l-t-r-u-i-s-t-i-c-k-ý č-i-n L-á-s-k-y
v-e v-e-l-k-é I-l-u-z-i a p-r-v-n-í n-e-v-y-h-n-u-t-e-l-n-á
p-o-d-m-í-n-k-a k p-r-a-v-é T-e-o-s-o-f-i-i v n-e-j-v-y-š-
š-í-m, n-e-j-p-r-a-v-d-i-v-ě-j-š-í-m s-l-o-v-a s-m-y-s-l-u.**

Že mezi hranicemi chtivosti nula (0) až k sebevědomě dokončené absolutní Chudobě je **nekonečná** řada stavů plus Chudoby, jako vzdání se jedné věci, vzdání se dvou věcí, tří věcí, čtyř, pěti, deseti, sta, tisíce, desetitisíců věcí, vzdání se všech, všech věcí, kdo by to nenahlédl? – A že od nulového bodu po levé straně, vzato alegoricky, se vyskytují minus stavy Chudoby, jako požadování jedné věci, dvou věcí, tří věcí atd. až do nekonečna, a že zde může být mnohonásobně sčítáno odčítáno, násobeno, děleno, umocňováno atd., kdo by to vše nenahlédl, abychom mluvili originálním způsobem vyjadřování jasně Vidícího Swedenborga¹

N-ě-k-t-e-r-é vynikající nauky o Chudobě:

„Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, který nalezna **člověk**, skrývá, a radostí pro něj odejde a **prodá všecko, co má**, a koupí pole to.

Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel.

Který nalezna jednu velmi drahou perlu, odešel a **prodal všecko, co měl**, a koupil ji.“

(Mat. 13, 44 - 46)

„Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží.“

(Luk. 6, 20)

Antisthenes, Moudrý, učil: „Božské je nic nepotřebovat.“

Tuto poučku plnil Diogenes doslovně – skutečně až do krajnosti, a předstihnul svého učitele, nastoupil co nejslavněji stezku nejvyšší Dokonalosti.

¹ Emanuel Swedenborg (1688 – 1772) – švédský vědec, vynálezce a mystik.

Aby člověk mohl dosáhnout nejvyšší Dokonalosti, musí dodržovat jednotlivé Zásady (I. – VII.) absolutně, bezpodmínečně a až do krajnosti. **Začátek, první krok, je absolutní Chudoba.** Je však velmi málo lidí se založením směřujícím k **věčnosti, nekonečnu,** kteří by se mohli odvážit tohoto prvního Kroku a tím učinit počátek svého **věčného, nekonečného Osvození.**

„A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu: Mistře dobrý, co dobrého budu činit, abych měl **život věčný?**

A on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než **jediný, totiž Bůh.** Chceš-li pak vjíti do života, **ostříhej přikázání.**

Dí jemu: Kterých? A Ježíš řekl mu: **Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého.**

Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čeho se mi ještě nedostává?

Řekl mu Ježíš: Chceš-li **dokonalým** býti, jdi a **prodej statek svůj,** a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a pojď, následuj mne.

Uspěje pak mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho. Tedy Ježíš řekl učedníkům svým: Amen pravím vám, že **bohatý nesnadně vejde do království nebeského.**“

(Mat. 19, 16 - 23)

„I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“

(Mat. 8, 20)

Mistr Eckhart praví: „**S-t-a-n-o-u-t z-c-e-l-a p-r-á-z-d-n-ý a t-i-ch-ý, j-e p-r-o t-e-b-e n-e-j-l-e-p-š-í.**“

Jak pak to?

Protože c-e-l-é naše vnější Jsoucno n-e-n-í nic jiného než břemeno, těžké, tíživé břemeno, zužující hranice vědomí, nutící nás k zakrňování.

Ó, to břemeno, ta tíže projeveného, z Boha Nejvyššího vystoupivšího Jsoucna! —

Ó, kéž bych byl toho břemene brzy zproštěn a mohl zde stát **zcela prázdný!**

Jen začínající božský hrdina může toto břemeno složit.

Jen začínající Nad-Bůh ho může odhodit a prožívat Summum Bonum – **nejvyšší Dobro.**

Apolonius z Tyany praví: „Kdo statků, které mu štěstí přinášejí, sám pro sebe používá, ten jich zneužívá, neboť zabraňuje, aby i druzí byli št’astní.“

„Proto praví ten, jenž nahý seděl v sudu, velkému Alexandrovi, jenž si podmanil celý svět: „Já jsem mnohem větší pán než ty, neboť jsem opovrhl větším bohatstvím, než ty máš. Tvoje vlastnictví, kterého ty si tolik vážíš, je mi příliš malé, než abych jim pohrdl.“

Mnohem více odhodil Diogenes, než co Alexandr minus veliký na sebe strhl.

Nikdy nebude žádný král vlastnit tolik, co sebevědomě absolutně Chudý opustil, čím pohrdl, čeho se vzdal.

Právě proto: J-a-k-o S-l-u-n-c-e s-v-o-u n-á-d-h-e-r-o-u p-ř-e-d-čí v-š-e-ch-n-y H-v-ě-z-d-y, t-a-k z-a-s-t-í-n-í d-ů-s-t-o-j-n-o-s-t s-e-b-e-v-ě-d-o-m-ě a-b-s-o-l-u-t-n-ě Ch-u-d-é-h-o s-v-o-u n-á-d-h-e-r-o-u v-š-e-ch-n-a k-n-í-ž-a-t-a a v-l-á-d-c-e a p-o-t-e-n-t-á-t-y v-š-e-ch p-ě-t-i s-v-ě-t-a-d-í-l-ů.

Ono neomezené, věčné, nepodmíněné Absolutno je Sídlem Knížat Bohů.

Absolutní, nepodmíněná Ch-u-d-o-b-a je k tomu **prvním krokem**.

Jestliže jsme se vzdali c-e-l-é-h-o projeveného Jsoucná i se zemí a v-š-e-m-i slunečními systémy, není více možné žádné sčítání, odčítání, umocňování atd. a člověk zde stojí zcela a naprosto p-r-á-z-d-n-ý. **A první krok** k nejvyšší hodnotě, k hodnosti Knížete Bohů je vykonán.

Ačkoliv tedy Požehnutí a Štěstí absolutní, nepodmíněné, neomezené Ch-u-d-o-b-y je velmi veliké, takřka nezměřitelné, téměř nevyslovitelné, je to přesto jen **první krok** ke Spáse, ke Svobodě, k věčně bezmeznému Blahu, ale bude jen velmi málo těch, kteří by byli tohoto Kroku schopni.

Nejmilejší!

Kapitola o Absolutní Nepodmíněné a Neomezené Chudobě byla: láskyplně přísná.

* * *

Vyžadovat od bytostének vzdání se všech věcí, těch věcí, při kterých se cítí šťastnými a spokojenými: není to být přísným?

* * *

Byla však míněna Láskyplně.

Byla však míněna Moudře – Láskyplně.

Otcovsky Moudře – Láskyplně míněna.

* * *

Dnešní kapitola bude hluboce **mileně** – hluboce **láskyplně** přísná.

Přísná jako ta první. **A Láskyplná, Moudře Láskyplná, ano Otcovsky Moudře Láskyplná** jako ta první. Ale zároveň **Hluboce Milená. Skutečně.** —

Dávejte jen dobrý pozor.

A Kapitola určená pro zítřek bude **těžká – přísná**. Kapitola určená pro zítřek musí být nejméně **tři roky** studována – **teoreticky** – a deset, dvacet, třicet roků cvičena **prakticky**.

Nastudovat a nacvičit Kapitulu určenou pro zítřek je těžší, než stát se houslovým virtuosem.

A je mnohem přísnější než první dvě Kapitoly dohromady.

A je možno **jinak** se stát opravdu **Velikým?** —

II. Absolutní, nepodmíněná, neomezená P o k o r a

Slovy Mistra Eckharta: „Stanout zcela prázdný (I.) a z-c-e-l-a Z-t-i-š-e-n-ý (II.) je pro tebe Nejlepší.“ Určitě!

Boha, Nejvyššího, nemůžeme přijmout, dokud jsme si předem nevyzápasili absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Chudobu („zcela prázdný“, I.) a absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pokoru („zcela ztišený“, II.)

Toto je druhý, **nejméně desetkrát těžší Krok než prvý.** —

Co je absolutní, nepodmíněná, neomezená Pokora?

Odpověď: „S-t-a-n-o-u-t z-c-e-l-a Z-t-i-š-e-n-ý.“

Jak je to jen možné?

P-o-m-o-c-í j-á-s-a-v-ě r-a-d-o-s-t-n-é-h-o V-z-d-á-n-í s-e c-e-l-é-h-o v-e-l-k-é-h-o j-a-k-o V-ě-d-ě-n-í v n-á-s-e-x-i-s-t-u-j-í-c-í-h-o s-v-ě-t-a.

„A známost nadýmá, ale láska vzdělává.

(N.B.: Také zevní bohatství nadýmá. Zevní bohatství nadýmá hrubě, Vědění nadýmá jemněji. Obojí je překážkou pro přijetí Boha Nejvyššího, totiž Nejčistšího, Nejjemnějšího, Nejsvětějšího Bytí.)

Zdá-li se komu, že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jak by měl znáti.

Ale jestliže kdo miluje Boha, ten jest vyučen od něho.“

(1. Kor. 8, 1 - 3)

„Ó Bože Pravdy! Sjednot' mne provždy se Sebou v jediné, věčné Lásce!

Věnuji se často čtení a poslouchání různých věcí, leč jedině v Tobě nalézám vyplnění všech svých přání.

Kéž všichni doktoři mlčí, kéž je všechno Tvorstvo Tiché!
Mně stačí, když Ty ke mně mluvíš.“

(Tomáš Kempenský)

A první podmínkou toho je: zcela prázdná, zcela tichá Chudoba – Pokora.

Vlastnictví vnějších věcí není jinak možné, než vlivem egoistické povahy a jako následek této povahy: tyranského na sebe strhování věcí, nalézajících se vně nás. Za takových okolností je možnost dospět k Altruizmu a možnost dospět k Lásce vyzařující ze sebe sama – v p-r-a-v-é-m slova smyslu oproštěném od falše a záludnosti – a tím oblažující jiné, u samého kořene ut'ata.

Kdo chce vlastnit, ten nemůže milovat, nemůže Lásku vyzařovat. To je nemožné. Anebo může jen **relativně milovat.**

A protože veškeré relativní Jsoucní je zdánlivé, Mája, podle toho je také všechno relativní milování jen falešným milováním, a naprosto ne pravým a naprosto ne věčným a naprosto nepodmíněným a naprosto ne absolutním a naprosto ne nesmrtelným, nýbrž vratkým, pomíjejícím, zkrátka a dobře: naprosto falešným. Všechno relativní Jsoucní je falešné, i když se relativnějším bytostem zdá sebevíce oslepujícím a i když zdánliví páni relativního Jsoucní jsou lidmi nebo bohy.

Vlastnictví zevních věcí není jen následek egoistické povahy, umožněný vlivem tyranského na sebe strhování, nýbrž nutí také

majitele k tyranskému smýšlení a udržuje ho v tom, činí z něho hrubého, nelaskavého, dokonce ukrutného a vražedného „pána“.

— Zvířecí oběti! Vivisekce! Války! Lovecké zábavy! Porážení zvířat! – Za těchto okolností nemůže vpravdě v nejvyšším a nejpravdivějším slova smyslu být řeč o Altruizmu.

Kde se říká: my chceme mít, my chceme vlastnit, my chceme užívat i za cenu smrtelných bolestí druhých Bytostí – tam je Altruizmus vyloučen a Teosofie nemožná.

N-y-n-í v-š-a-k m-ů-ž-e b-ý-t c-e-l-ý v-e-l-k-ý s-v-ě-t p-ř-i-v-l-a-s-t-n-ě-n n-e-j-e-n z-e-v-n-ě, n-ý-b-r-ž t-a-k-é v-n-i-t-ř-n-ě j-a-k-o-ž-t-o v-ě-d-ě-n-í, j-a-k-o v-ě-d-o-m-o-s-t-i, j-a-k-o v-ě-d-a. — —

Co je vlastně vědění?

Co jsou různé lidské vědomosti?

Co je tak zvaná oslavovaná věda?

N-i-c j-i-n-é-h-o n-e-ž k-r-á-s-n-ý, j-e-m-n-ý o-d-l-e-s-k k-o-n-k-r-é-t-n-í-h-o h-m-o-t-n-é-h-o s-v-ě-t-a v p-o-j-m-o-v-é l-o-g-i-c-k-é a-b-s-t-r-a-k-c-i.

To je: Všechny jevy konkrétně materiálního světa a všechny zákony a pravidla, dle nichž se jednotlivé jevy dějí, jakož i nescíslné kombinace a vztahy jevů mohou v nás existovat v pojmové logické formě jako jemné abstrakce. Ano, celý velký svět možno si přivlastnit tímto zjemnělým způsobem.

To potom znamená: vědění, vědomosti, věda, kultura! —

Vědění však nadýmá! Ovšem! Ovšem!

Jinými slovy: Kde je vědění, různé vědomosti, kde věda v důsledku duchovní krátkozrakosti je považována za vysoce důležitého činitele, kde se vědění přisuzuje převeliká hodnota, t-a-m j-e P-o-k-o-r-a v-y-l-o-u-č-e-n-a a n-e-m-o-ž-n-á.

Tak jako zevní vlastnictví zevních věcí činí bytosti hrubými, nelaskavými, ukrutnými, vražednými tyrany, tak vnitřní vlastnictví zevních věcí: vědění činí z bytostí sice jemné, leč tím zchytralejší pány – vládce.

Že za těchto okolností je Láska u kořene zadušena a Altruismus dle Pravdy zcela nemožný, je jasné a zřejmé. Usilujte o nejlepší dary a já vám chci ukázat ještě jednu nádhernější Cestu:

„Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn sem jako měď zvučící anebo zvonec znějící. A bychť měl prorocství, a znal všecka tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.

A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá.“

Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nevychloubá se.

V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, nemyslí zlého.

Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se v pravdě. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

Láska nikdy nevypadá, ačkoli prorocství přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde.

Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme.

Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude.

(1. Kor. 13, 1 - 10)

Toto vše je ovšem příliš vysoké a náleží do stadia, do vědomostního stadia č. VI, a my hovoříme prozatím o vědomostním stavu č. II: o P o k o ř e. Prozatím pouze o Pokoře.

Co nyní dělat, abychom dospěli k Pokoře a Pokorou k ještě vyšším vědomostním stavům a k ještě nádhernějším Darům?

Odpověď: Vzdát se všeho vědění, zhostit se vědění, jež je tak jako tak jen zdánlivým věděním, lunárním světlem, měsíční září. Ú-p-l-n-ě s-e h-o z-h-o-s-t-i-t. To je Cesta k Pokoře a k dalšímu stoupání k ještě vyšším stupňům.

„Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši, Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu,

Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.

A v způsobu nalezen jako člověk, **ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.**

Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno.“

(Filip. 2, 5 - 9)

„Blahoslavení chudí duchem“ – co se týče vnitřního bohatství, vědění – „nebo jejich jest království nebeské.“

(Mat. 5, 3)

P-o-k-o-r-a v-š-a-k m-u-s-í b-ý-t **v-ě-d-o-m-o-u** P-o-k-o-r-o-u.
J-i-n-a-k n-e-m-á ž-á-d-n-o-u c-e-n-u.

Nesebevědomá Pokora se podobá bezvýznamnému snu spícího, jenž se po procitnutí rozplyne v nic; anebo je to vynucená pokora, tj. nepravá, falešná pokora, která se časem promění v tím větší odpor a v tím větší pýchu.

Absolutní, nepodmíněná, neomezená Pokora je v Pravdě, je dle Pravdy nemožná bez odpovídající míry vědomí.

Důležitá otázka, na niž musí nyní být dána velmi moudrá odpověď, zní: Č-e-h-o j-e z-a-p-o-t-ř-e-b-í k t-o-m-u, a-b-y s-e P-o-k-o-r-a m-o-h-l-a v-ě-d-o-m-ě p-r-o-j-e-v-i-t?

K tomu je zapotřebí tři věci:

1. **Obětavosti,**
2. **Skutečného vědění (vědomí),**
3. **Víry – důvěry – oddanosti – Lásky k nějakému vysokému nebo velmi vysokému Ideálu.**

* * *

1. O-b-ě-t-a-v-o-s-t

Jaká obětavost? Snad být ochoten a hotov vzdát se nabytého vědění? Ne. Tato obětavost není prozatím možná.

Pod obětavostí je zde míněno svobodné a ochotné vzdání se zevních věcí. Neboť jen dobrovolné vzdání se zevních věcí umožňuje řádným, zákonitým způsobem dosáhnout vědění (vědomí). Také nemůže a nesmí vědění jinak být dáno nebo sděleno než v té míře, do jaké je kdo hotov vzdát se veškerého zevního vlastnictví, zhostit se všeho zevního vlastnictví.

„Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží.“

(Luk. 6, 20)

Dozajista dosáhl Diogenes velmi velkého vědění, když se celého svého majetku tak radostně vzdal.

Tak je zde třeba rozumět této obětavosti.

2. Druhá podmínka k vědomé pokorné činnosti je:

mít skutečné vědění

Kvantum (ovšem také jakost) vědění stanoví hranice možnosti Pokory. Tj. hranice Pokory se mohou jen tak dalece rozšiřovat, jak daleko sahá mnohost vědění.

Nejvyšší Pokora je vždy podmíněna nejvyšším Věděním. A toto opět, jak bylo právě vysvětleno, pomocí nejvyšší Obětavosti.

Nyní však ve skutečnosti je vědění vždy provázeno pýchou, nevyhnutelně. Dozajista také Diogenes měl velké vědění, neboť byl téměř nesnesitelně pyšný. Závažná je tedy tato otázka:

Jak může t-a-t-o vědecká pýcha být metamorfozována na Pokoru?

3. **P-o-m-o-c-í v-í-r-y – d-ů-v-ě-r-y – o-d-d-a-n-o-s-t-i – L-á-s-k-y k některému vysokému nebo velmi vysokému Ideálu,** jenž ze své strany může být konkrétní nebo abstraktní.

Tento posledně jmenovaný moment, ačkoliv je velmi vysokého významu a důležitosti, netvoří žádnou integrující část našeho přítomného úseku pojednání, tudíž je o něm toliko letmá zmínka. Sklon ke konkrétní oddanosti, jak se jeví zvláště u žen, **vede ke zcela jiným výsledkům než sklon k abstrakcím!** —

Co se týče víry, důvěry, oddanosti a Lásky k nějakému Ideálu, nejsou tyto zde vypočítané jednotlivé a vzájemně v krásný celek se doplňující čtyři vlastnosti nic jiného než vyšší stupeň obětavosti. A této vyšší obětavosti je schopen toliko ten, kdo se dlouho cvičil, důkladně cvičil v obětavosti nižšího stupně, tj. ve vzdání se vnějších věcí. Takto tedy tyto dva vědomostní stavy (I. a II.) spolu souvisejí.

Pomocí obětavosti (1.), na základě nějaké malé nebo větší části vědění (2.), za pomoci pravé víry, důvěry, pravé oddanosti – Lásky k některému vysokému nebo velmi vysokému, konkrétnímu nebo a-b-s-t-r-a-k-t-n-í-m-u Ideálu (3.) možno skutečně dosáhnout vědomé Pokory, bez níž je vzestup k dalším, vyšším možnostem vyloučen.

„Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“

(1. Petr 5, 5)

„Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen.“

(Mat. 23, 12)

„Pýcha člověka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy.“

(Přísl. 29, 23)

„Scházel mocné s stolic, a povýšil ponížených.“

(Luk. 1, 52)

Bylo řečeno, že v-ě-d-o-m-á Pokora může být získána obětavostí (1.), na základě některé menší nebo větší míry vědění (2.), za pomoci pravé víry – důvěry atd. (3.) jelikož však je zde bezpočet možností různých psychologických zvláštností, různých kvantitativně a kvalitativně určujících skutkových podstat, že je zde možný bezpočet různých vědomostních momentů a stavů – „kdo by to nenahlédl“? A že zde mnohonásobně a velmi komplikovaně (nebot' zde neexistuje toliko jedna nekonečná řada hodnot pozitivních i negativních, nýbrž také b-e-z-m-e-z-n-á řada hodnot vědění a b-e-z-m-e-z-

n-á řada hodnot víry – důvěry pozitivních i negativních, dokonce také imaginárních! — —) můžeme sčítat, odčítat, násobit, dělit atd., komu by to nebylo jasné?

A aby absolutní, nepodmíněná, **neomezená** Pokora mohla být v plné míře realizována – podle okolností sotva stačí i 100 životů (Buddha mluví o 100.000 reinkarnacích svého Já!).

Jak bychom mohli mít nějaké pochybnosti, když se nám jednou dostalo Velebného Světla pravého Poznání Božské Moudrosti – Teosofie a když jsme pomocí tohoto Světla hluboce nahlédli do obklopujícího nás nekonečného Života?

Kdybychom toto vše chtěli demonstrovat užitou matematikou, nebo poeticky – dramaticky, nebo přednést historicky scénicky, popsat v románech, novelách a povídkách, nebo vyjádřit obrazně – malířsky, hudebně atd., a tak částečně prostředně a částečně bezprostředním působením přivést k vědomí, museli bychom vystupovat v tisících a tisících historických, patrioticky – nacionálně – církevně – politicky – socialisticky zbarvených scénách, různě spoluúčinkovat; také bychom museli tisíce a tisíce knih napsat, přečíst, těžší knihy důkladně studovat, namalovat a prohlédnout tisíce a tisíce obrazů, komponovat a vyslechnout tisíce a tisíce rozmanitých hudebních skladeb atd. atd. To se také všechno děje a není žádného konce historických událostí a bojů a není žádného konce psaní knih a uměleckého tvoření.

Přenechávám vše ostatní vlastní zkušenosti, **konkrétní součinnosti**, nebo vlastní meditaci **pomocí abstraktního se povznesení** a připojuji jen toto:

K-d-o V-ě-d-o-m-ě d-o-s-á-h-n-e v-y-s-o-k-é-h-o s-t-u-p-n-ě
a-b-s-o-l-u-t-n-í, n-e-p-o-d-m-í-n-ě-n-é, n-e-o-m-e-z-e-n-é
P-o-k-o-r-y,

to je: k-d-o s-e **v-ě-d-o-m-ě č-i-n-o-r-o-d-ě z-h-o-s-t-í v-š-e-h-o v-ě-d-ě-n-í** – t-e-n s-e s-m-í o-b-j-e-v-i-t p-ř-e-d B-o-ž-í S-v-a-t-o-u T-v-á-ř-í, B-o-h-a t-v-á-ř-í v t-v-á-ř z-ř-í-t, s N-í-m o-s-o-b-n-ě m-l-u-v-i-t, a t-a-k b-ý-t b-e-z-p-r-o-s-t-ř-e-d-n-ě B-o-h-e-m p-o-u-č-e-n.

K-d-o j-e n-y-n-í T-e-n-t-o B ů h ? —

Abych vyplnil m-e-z-e-r-y toho, co bylo doposud řečeno, a potom dále, aby předmět byl ještě jasněji a srozumitelněji viděn a aby se tím hlouběji vtiskl do vzpouzejícího se vědomí, připojuji ještě něco o vlastnostech a znacích Chudoby a Pokory.

1. Základní vlastnosti v plném smyslu provedené absolutní Chudoby a absolutní Pokory jsou: **stanout zcela prázdný (I.) a zcela tichý (II.).**

To jsou podstatné vlastnosti a znaky.

2. Chudoba a Pokora jsou **nejodpornější a nejzavrženíhodnější** věcí na světě – v očích světa.

Nejskvostnější a Nejvznešenější věcí před Bohem ve světě je, když tyto dvě podmínky Spasení (Chudoba a Pokora) byly v-ě-d-o-m-ě realizovány. To jsou z různých stanovisek, totiž: z lidsky-zvířecího a ze stanoviska božského, posuzované vlastnosti a znaky.

Chudý a Pokorný je obyčejným, nevyspělým, **bezduchým** člověkem pošlapáván. Bůh naproti tomu praví: Blahoslavení (uvědoměle) chudí (I.) a blahoslavení, kteří jsou chudí duchem (II.), neboť jejich je království Boží.

Bůh vidí a soudí jinak, zcela jinak než lidé, neboť Jeho rozhled je tisíckrát větší než lidský a Jeho vhléd tisíckrát hlubší než vhléd člověka.

„Nejsou zajisté myšlení má podobná myšlením vašim, ani cesty vaše cestám mým, praví Hospodin.

Ale jakož vysoko jsou nebesa nad zemí, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.“

(Iz. 55, 8 - 9)

Cesta do Nebe je: být Chudý a Pokorný.

Radostně Chudý a ze srdce Pokorný.

3. Vlastností vědomě – radostně uskutečněné **Chudoby** – jako takové, bez příměsi Pokory – je vždy velká, blaženě pocíťovaná pýcha. A to tím větší, čím důkladněji a vědoměji Chudoba účinkuje. A kandidát Božství musí dlouho, dlouho a těžce trpět, než se naučí svou **oprávněnou** pýchu zlomit a přeměnit v Pokoru.

Vědomě Chudému, jemuž je rozkoší a radostí vzdát se všeho viditelného vlastnictví, bude přirozeně dáno na vnitřním bohatství, na vědění vždy desetkrát víc, než čeho se zřekl. A vědění nadýmá, činí pyšným. Také Diogenes byl tak velkolepě pyšný muž, který nevinně – naivně – hořce – milně zraňoval ostatní lidi. Co se z něho stalo v nejbližší jeho inkarnaci? Kde jen asi nyní t-r-p-í, a učí se Pokoře? – A kdo ví, kolik inkarnací bude potřebovat k tomu, aby se stal také tak absolutně Pokorný, jako se stal slavně a dokonale Chudý v inkarnaci „Diogena ze Sinope“? —

4. Zlomit pýchu = vzdát se vědění je **desetkrát těžší** než vzdát se zevních věcí. Neboť **s věděním jsme spojeni mnohem těsněji** než s vnějšími věcmi.

Proto: Důstojnost sebevědomě absolutně Chudého září nad všechna knížata, panovníky a mocnáře všech pěti světadílů, tak jako Slunce svou nádherou září nade všechny hvězdy:

tak je důstojnost sebevědomě absolutně pokorného desetkrát větší, desetkrát nádhernější a desetkrát zářivější.

Že tuto velikost a nádheru a zářný třpyt slepí nevnímají, neznamená a neříká naprosto nic, nanejvýš to, že slepý je právě slepý, a nádheru Slunce nemůže vidět!

5. Takové krátkozraké Ego, které se vůbec nesnaží být Chudé – Chudobou opovrhne a Chudobě se brání, vrhá se do hlubší, nižší sféry jsoucna. Částečné milování Chudoby vede do vyšších, krásnějších možností jsoucna, s láskou a radostí uskutečněná absolutní Chudoba zajišťuje člověku velmi rychlý vzestup do velmi vysoké a světlé úrovně jsoucna. Jednotlivé možnosti závisejí vždy na „mnohosti“ a „jakosti“ Chudoby.
6. Velké lpění na zevních věcech, převažující láska ke světu a jeho iluzi, spojená s věděním (pýcha), je vždy osudně nebezpečná: vede nevyhnutelně rychlým krokem do velmi nízkého jsoucna.
„On svrhne mocné ze stolice a pozdvihuje Nízké.“
Kéž tedy každý vážně dbá toho, jak si vede!
Zákon nás ovládající je příliš svatý, než aby směl být poručován, a příliš všemocný, než aby mohl být porušován.
7. Pravé, důkladné pohrdání všemi zevními věcmi sdružené s věděním, což je vždy přirozené, tedy **Chudoba s věděním** – podle stupně mnohosti a jakosti! – je vlastní zakladatelkou větších nebo menších společností vědeckých, uměleckých, filozofických a církevních; Chudoba s věděním je vlastní

stvořitelkou všech zdánlivě nádherných, lidsky krátkozrace za veledůležité oslavovaných zjevů jsou.

8. Bohatství bez vědění brutálně panuje, ačkoliv je velmi omezené.
9. Velké lpění na zevních věcech a velké bohatství, sdružené s věděním (tato okolnost ukazuje, že ono Ego již klesá, leč nahromaděné síly se musí vybit, vyčerpat), je strašně brutálně panovačné a takto ovládané Ego je **jistě a rychle** vedeno do zkázy; (všechno stále a vždy dle stupně mnohosti a jakosti působení pýchy, panovačnosti, brutality, prospěchářství, chytrosti, úlisnosti, ukrutnosti a jiných vlastností).
10. Nelpění na zevním vlastnictví a skutečné, velké bohatství, sdružené s věděním, je jemně, event. velmi jemně panující a daleko kolem sebe dosahující a také hluboce zasahující.
Člověk **míní**, že má na to právo, když to nečiní v zájmu zevního bohatství, že však toto vše je zdánlivě jsoucno, zdalipak to nenahlédne ten, komu Mistr pomazal oči Mastí „shůry“?
11. Absolutně uskutečněná Chudoba, když byla korunována odpovídajícím množstvím vědění, dává logicky a napolo intuitivně poněkud pocitovat i Božství, i vnímat Bezmezno, již i poněkud vidět Věčno a uschopňuje k vypracování nejvelkolepějších filozoficky-dogmatických Systémů. Že toto vše je čistým, zdánlivým jsoucnem, komu, kdo je bezprostředně dítětem Světla, by to nevysvítilo?
12. Pokora naproti tomu se nenadýmá, nýbrž je vděčná, políbí ruku tomu, kdo její skrytou ještě pýchu odhalí a uhasí. Pokora nechce nic vědět lépe, než to vědí ostatní. Vzdala se vyhlídek, vždyť se přece zhostila všeho vědění. Pokora nikoho

nepoučuje, nikoho neobrací na víru. K čemu to, k-d-y-ž v-e-š-k-e-r-ý n-á-z-o-r-o-v-ý b-l-u-d poznala a vzdala se ho, Pokora nepíše knihy, nevydává naučné systémy a naučné metody, všechno možné, také i filozofické, zdánlivé vědění beze slova, tedy zcela pokorně; není-li však ještě absolutní Pokorou – tato okolnost předpokládá absolutní vědění! – tak zpracovává v největším tichu a odloučenosti (tedy stále a vždy pokorně) zdánlivé pravdy v Pokoře přijaté, různá vědecky – filosofická – církevní dogmata a poučky a – dává se poučovat. A toto poučování dopadá velkolepě: Pokora se stává ještě pokornější, neboť poznává bezednou nicotnost a prázdnotu také všech těchto uměle-logicky vytvořených dogmat a nauk a naučných systémů a různých tvrzení.

Poznává: **Nic není! Jen prázdné zdání!**

Ponoří se zpět do své Bytosti, zahanbeně sice, že se nechala zdánlivým jsoucnem tak dlouho klamat, ale také krajně šťastna z nového objevu, z nového poznání: **Stanout zcela tichý je pro tebe nejlepší.** Stává se ještě pokornější, případně zcela pokornou. Taková Pokora neovládá, naprosto nikoho na celém světě nenapomíná, neobrací nikoho na víru. Stojí zde zcela tichá. **Ecce Homo!**

**Toto je druhý altruistický
zdánlivý velký čin Lásky
a druhá nezbytná podmínka
pro pravou Teosofii.**

III. Absolutní, nepodmíněná, neomezená T r p ě l i v o s t

Jestliže člověk realizoval v-ě-d-o-m-ě dokonalou Chudobu a v-ě-d-o-m-ě dokonalou Pokoru, může se objevit před Bohem, může zřít Boha tváří v tvář, a tak být dále, hlouběji a důkladněji poučován.

Jak pak to? —

Nuže takto: Člověk podléhající iluzi, tj.:

- a) ten, kdo je bohatý na zevní věci, se **z-t-r-á-c-í** ve vnějšku vnějších věcí,
- b) ten, kdo je bohatý na pojmově-logické vědění a na školské učenosti – sine studio et ira hovořeno. Cením školskou učenost dle její vlastní hodnoty více, zcela určitě více a opravdověji, než to činí milí školští učenci samotní. Jsem přece také sám školským učencem, teologem, jenž hladový a žíznivý po vědění, po školské učenosti velekněžsky obětoval vše: celý majetek, čas i zdraví. – Dosti na tom: ten, kdo je bohatý na pojmově-logické vědění, na školskou učenost a dovednost, ten je v pojmově-logickém nitru zevních věcí **z-t-r-a-c-e-n** a neschopen **přijmout Boha**, neschopen proniknout do skutečnosti samotného Bytí.

Člověk podléhající iluzi chodí a tápe a bloudí v zevnější a pojmově-logické niterné sféře zevních věcí.

Naproti tomu člověk, jenž se stal vědomě a radostně dokonale chudým a vědomě a radostně dokonale pokorným, **pravý, skutečný Člověk**, jenž celé zevní zdánlivé jsoucno, jakož také celé niterné – pojmově – logicky existující zdánlivé jsoucno přemohl a vítězně zavrhl – ovšem po mnoha a mnoha inkarnacích a náročném, únavném úsilí a práci (neboť musí být

během několika životů udatným bojovníkem, velkým hrdinou v boji a ve zbraní, aby se naučil vydobýt si mnoho a aby nabyl schopnosti „velkomyslné“ obětavosti, jak se to zaslepenému člověku iluzorně zdá; během několika životů musí být učencem, univerzitním profesorem, doktorem, slavným filozofem, spisovatelem; během několika životů musí být mistrem několika různých uměleckých odvětví, jako klavírní a houslový virtuos, jako pěvec – virtuos, malíř, sochař atd.; během několika životů musí být vysoce učeným teologem, velkým dogmatikem a apologetem, vysoce postaveným a oslavovaným dvorním kazatelem, biskupem atd., aby mohl dosáhnout hodně vysokého a všestranně podporovaného stupně sebevědomí a nadutosti; potom však musí opět během několika životů být tu proletářem, tu ubohým chudásem a udřeným, všelijak se protloukajícím pánem z Nemanic, tam lumpem a zlodějem, tam žebrákem, zde opět člověkem pronásledovaným Osudem atd.; a ještě během více nebo méně životů musí být věřícím, důvěřujícím, milujícím a oddaným stoupencem vysokých Ideálů a morálně dogmatických směrů, aby mohl odhodit nahromaděné strusky pýchy a všechny stíny ješitnosti a to, co bylo dříve pýchou, nadutostí, směšnou vypínavostí, mohl proměnit v čistou, do sebe sama ponořenou, pokornou Pokoru – ano, tak: **pravý, skutečný Člověk** nemůže být zlákan žádným zdánlivým jsoucnem, ani vnějším, do nekonečna se rozpínajícím, ani niterným, které nekonečnost vnějšku niterně pojmově-logicky shrnuje jako do jednoho bodu – do osobnosti; vědomě a radostně dokonale chudý a pokorný, **pravý, skutečný Člověk**, není už ovlivňován, není už rušen půvabem královské hodnosti a výsosti a naprosto žádnou světskou krásou a světskou nádherou a světským přepychem, žádným světským zdánlivým leskem: neboť on pohrdl větším bohatstvím, než si

všichni králové světa slepě myslí, že mají, než co celý, velký a nádherně krásný svět může poskytnout.

Vědomě-dokonalou Chudobou a Pokorou přichází člověk podléhající klamu k sobě samému, k Člověku, k pravé, nejskutečnější Skutečnosti svého mikrokosmického Boho-Bytí ve spojení s makrokosmickým Boho-Bytím. Prozatím se však nezná, neboť pravé, skutečné Sebepoznání je možné teprve pomocí **Trpělivosti a Čistoty**. Jak daleko sahají hranice Trpělivosti a Čistoty, tak daleko sahají také hranice Sebepoznání. Neomezené Sebepoznání je podmíněno absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Trpělivostí a Čistotou, které musejí být těžce vydobyty.

Jedna nade vše krásná a veledůležitá myšlenka, kterou jsme již dříve citovali, kterou však na tomto místě musíme znovu opakovat, je to, co svatý Pavel píše Filipenským:

„Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.

A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.“

(Filip. 2, 7 - 8)

Totěž zapření a ponížení, tatáž poslušnost až do smrti na kříži, tatáž neomezená Trpělivost je ve Starém zákoně obdivuhodně popsána:

„Ale kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno?

Nebo před ním vyrostl jako proutek a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidělť jsme jej, ale nic nebylo při něm viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.

Nejpohrdanější zajisté (absolutní Chudoba a Pokora) a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí (Trpělivost), a kterýž zkusil nemocí, a jako ten, před nímž každý ukrývá tvář svou: nejpohrdanější, pravím, pročž jsme ho sobě za nic nevážili. Pokutován jest i ztrápen, však neotevřel úst svých (Trpělivost). Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhnou, oněměl, aniž otevřel úst svých.“

(Iz. 53, 1 - 3 a 7)

„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“

(Jan 1, 29)

Člověk, nadaný šesti smysly: **hmatem, chutí, čichem, sluchem, zrakem a myšlením, je schopen trojích zkušeností:**

- a) zkušeností, které jsou spojeny s nepříjemnými vibracemi, nižšími – vyššími, hrubšími – jemnějšími, s utrpením, zármutkem a bolestí;
- b) zkušeností, které jsou spojeny s příjemnými vibracemi, nižšími – vyššími, hrubšími – jemnějšími, s radostí, rozkoší a slastí;
- c) zkušeností, které se projevují neutrálními vibracemi (ani smutnými, ani radostnými), nižšími – vyššími, hrubšími – jemnějšími.

Těchto trojích zkušeností je schopen člověk obdařený šesti smysly.

(N. B.: Neutrální zkušenosti – vibrace jsou dvojí:

1. tupě-neutrální, jejichž základem je nevědomost, a
2. jasně-vědomě-neutrální, jejichž základem je vnitřní stav **pravého – skutečného plus čistého = dokonalého Člověka**, obdařeného velkým vyšším věděním a skálopevnou vůlí.

Nám půjde o neutrální zkušenosti tohoto posledního druhu.)

Tedy: neblahé, nepříjemné zkušenosti plné utrpení a bolesti může člověk získávat v oblasti hmatového vědomí, v oblasti chut'ového vědomí, v oblasti zrakového vědomí a v oblasti myšlenkového vědomí.

Rovněž tak blažené, příjemné, s radostí, požítkem a slastí spojené zkušenosti může prožít v oblasti hmatového vědomí, v oblasti chut'ového, čichového, sluchového, zrakového a myšlenkového vědomí.

Rovněž tak může ve všech těchto oblastech činit také neutrální zkušenosti, které nejsou ani příjemné, ani nepříjemné, ani blažené, ani neblahé, ani s rozkoší, ani s nerozkoší spojené.

Toto vše se děje tímto způsobem:

Existuje šest vnitřních a šest zevních oblastí. Vnitřní oblasti náležejí k Mikrokosmu a vnější k Makrokosmu.

Vnitřní, k Mikrokosmu náležející oblasti jsou:

1. tělo,
2. jazyk,
3. nos,
4. ucho,
5. oko,
6. myšlenkový orgán.

Zevní, k Makrokosmu náležející oblasti jsou:

1. dotýkatelné předměty – nesčíslné,
2. ochutnávatelné št'ávy – nesčíslné,
3. čichatelné pachy – nesčíslné,
4. slyšitelné tóny – nesčíslné,
5. viditelné formy – nesčíslné,
6. myslitelné myšlenky – nesčíslně-bezpočetné.

Potom dále je šest vědomostních říší a šest dotykových způsobů.

a) Šestero vědomostních říší je:

1. říše hmatového vědomí,
2. říše chuťového vědomí,
3. říše čichového vědomí,
4. říše sluchového vědomí,
5. říše zrakového vědomí,
6. říše myšlenkového vědomí.

Nízká a slabě vyvinutá bytůstka je si vědoma sama sebe a svého okolí pomocí smyslu hmatového.

Výše vyvinutá milá bytůstka je si sama sebe vědoma pomocí hmatu a chuti. Raduje se ze dvou vědomostních říší, zasahujících do vědomí hmatového a chuťového.

Ještě více vyvinutá milá bytůstka je si pomocí hmatu, chuti a čichu vědoma sama sebe a svého okolí.

Ještě výše vyvinutá milá bytůstka je si pomocí hmatu, chuti, sluchu a čichu vědoma sama sebe a svého okolí.

Vysoce vyvinuté milé bytosti jsou si již pomocí pěti smyslů (hmatu, chuti, čichu, sluchu a zraku) vědomy samy sebe a krásného světa. Radují se z pěti vědomostních říší, rozpínajících se a rozšiřujících se na hmatové vědomí, na chuťové vědomí, na čichové vědomí, na sluchové vědomí a na zrakové vědomí.

Velmi vysoce vyvinuté milé a požehnané bytosti jsou si šesti smysly: hmatem, chutí, čichem, sluchem, zrakem a myšlením vědomy sebe sama a velkého světa, prostorově-časového nekonečného světového jsoucná.

A tak vzniká šest různých vědomí a šest různých vědomostních říší.

b) Dále existuje šest způsobů dotyku:

1. způsob hmatových dotyků,
2. způsob chuťových dotyků,
3. způsob čichových dotyků,
4. způsob sluchových dotyků,
5. způsob zrakových dotyků,
6. způsob myšlenkových dotyků.

Pomocí vzájemně do sebe zasahujících šesti vnitřních a šesti vnějších oblastí v dotýčných vědomostních říších vznikají **tříkrát šesteré pocity**, umožněné šesti dotýkovými způsoby, totiž:

- I. **hmatové pocity**
 - a) příjemné
 - b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
 - c) neutrální
- II. **chuťové pocity**
 - a) příjemné
 - b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
 - c) neutrální
- III. **čichové pocity**
 - a) příjemné
 - b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
 - c) neutrální
- IV. **sluchové pocity**
 - a) příjemné
 - b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
 - c) neutrální
- V. **zrakové pocity**
 - a) příjemné
 - b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
 - c) neutrální

- VI. **myšlenkové poc.** a) příjemné
b) nepříjemné (všechny mnohonásobné)
c) neutrální

Pocity jsou jemné, a čím výše člověk v jednotlivých vědomostních říších vystupuje, tím jemnější abstrakce – vibrace, získané z bezprostředního střídavého působení mezi vnitřními a zevními oblastmi, se projevují. A sice:

hmatové pocity jsou jemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem těla a hmatatelnými předměty v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmického těla Božího v pevném živlu, zemi;

chut'ové pocity jsou jemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem jazyka a chutnatelnými šť'avami v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmického těla Božího v tekutém živlu, vodě;

čichové pocity jsou jemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem nosu a čichatelnými vůněmi v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmického těla Božího v rozpalujícím živlu, ohni;

sluchové pocity jsou jemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem ucha a slyšitelnými tóny v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmického těla Božího ve vibrujícím živlu, vzduchu;

zrakové pocity jsou jemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem oka a viditelnými formami v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením

mikrokosmického a makrokosmického těla Božího v proudícím živlu, éteru (akáša – prostor); myšlenkové pocity jsou velejemné abstrakce – vibrace získané mikrokosmickým orgánem myšlenkové činnosti – manasem – a myslitelnými (duchovními) věcmi v makrokosmu, tj. divotvorným střídavým působením mikrokosmického a makrokosmického těla Božího v živo-rodém živlu, přírodě) natura = příroda, z nascitur = rodí se).

Z pocitů vznikají – po uplynutí nutných vývojových časových období – **vjemy**, které samy o sobě jsou abstrakcemi – vibracemi, a to abstrakcemi – vibracemi vyššího stupně, získanými z pocitů.

Vjemy jsou svým způsobem tak jemnými abstrakcemi – vibracemi, že mohou jen zřídka být lidmi vědomě vnímány, neboť k tomu náleží **úplné ovládnutí pocitů**.

Z vjemů vyvíjejí se dále – po uplynutí dalších nutných vývojových časových období – **rozlišování**, jež ze své strany jsou opět abstrakcemi – vibracemi ještě vyššího stupně, získanými z vjemů.

Rozlišování jsou svým způsobem tak velejemnými abstrakcemi – vibracemi, že mohou být jen velmi zřídka člověkem vědomě přijímány a chápány, neboť k tomu náleží **úplné zvládnutí vjemů**.

Z rozlišování se ještě dále vyvíjejí jednotlivá mentálně jasně uchopitelná **vědomí**: mentálně jasně uchopitelné vědomí hmatové, chuťové, čichové, sluchové, zrakové a myšlenkové, která v podstatě jsou opět abstrakcemi – vibracemi ještě vyššího stupně, získanými z rozlišování. Tato vědomí jsou svým způsobem tak velejemná, že jen v nejrůznějších případech mohou být člověkem uchopeny, neboť k tomu náleží **úplné zvládnutí rozlišování**.

A z jednotlivých mentálně jasně uchopitelných vědomí vyvstává se potom všeobsahující, v tomto ohledu nejvyšší – vzato a chápáno antropologicky! – **čisté Vědomí**, nejvyšší, nejjemnější, nejněžnější abstrakce – vibrace, o které většina lidí zcela **nic neví** (kdyby hrubší lidé byli s to tuto antropologicky možnou nejvyšší abstrakci – vibraci, totiž ono **čisté lidské Vědomí** nějak uchopit, tak by se od něho odvrátili jako od bezcenného nic a šli by svou hrubší cestou dále).

A co se toho týče, člověk podléhající iluzi, člověk psychicky-animální, zvířecí člověk pětismyslový je tím nejhrubším nepřítelem této nejvyšší abstrakce – vibrace, **čistého Vědomí**, a ničí ji krok za krokem. A **Člověk**, pravý, skutečný Člověk šestismyslový, který k sobě samému přišel, k podnoží Božích Nohou dospěl, má zapotřebí dlouhého, těžkého výchovného vývoje, než se může povznést k této nejvyšší – antropologicky vzato – abstraktní vibraci, tj. k **čistému Vědomí**.

Čisté Vědomí je mostem k přechodu ze sféry **čisté lidské**, se kterým se ono Božství již může spojit (Gotamo Buddha, vývojové stadium II. a IV.), do sféry **čisté Božské** (Spasení a Vysvobození ze všeho lidského – vývojové stadium V., VI. a VII.).

Nad tím existuje ještě vyšší Bytí, věčně neproměnné, věčně absolutní, nejvyšší a nejčistší B Y T Í = nekonečno a nejvyšší a nejčistší Všeobjímající Sebevědomí, jež v Sobě uzavírá všechna Nebesa a všechna pekla, absolutně Vše.

Notabene: V hmatové vědomostní říši existují hmatovými dotyky vytvořené hmatové vědomostní pocity, hmatové vědomostní vjemy, hmatová vědomostní rozlišování a hmatové vědomí samo o sobě.

V chuťové vědomostní říši existují chuťovými dotyky vytvořené chuťové vědomostní pocity, chuťové vědomostní vjemy,

chut'ová vědomostní rozlišování a chuťové vědomí samo o sobě.

Potom máme čichovou vědomostní říši, kde existují čichovými dotyky vyvolané čichové vědomostní pocity, čichové vědomostní vjemy, čichová vědomostní rozlišování a čichové vědomí samo o sobě.

Potom dále ve sluchové vědomostní říši existují sluchovými dotyky vytvořené sluchové vědomostní pocity, sluchové vědomostní vjemy, sluchová vědomostní rozlišování a sluchové vědomí samo o sobě.

V další, zrakové vědomostní říši existují zrakovými dotyky vytvořené zrakové vědomostní pocity, zrakové vědomostní vjemy, zraková vědomostní rozlišování a zrakové vědomí samo o sobě.

Konečně v myšlenkové vědomostní říši existují myšlenkovými dotyky vytvořené myšlenkové vědomostní pocity, myšlenkové vědomostní vjemy, myšlenková vědomostní rozlišování a myšlenkové vědomí samo o sobě.

Že mezi pocity, vjemy, rozlišováními a vědomími jednotlivých vědomostních říší je velký rozdíl, to se rozumí samo sebou.

Jiné jsou pocity hmatového vědomí,
jiné jsou pocity chuťového vědomí,
jiné jsou pocity čichového vědomí,
jiné jsou pocity sluchového vědomí,
jiné jsou pocity zrakového vědomí,
jiné jsou pocity myšlenkového vědomí.

Rovněž tak vjemy a rozlišování a jednotlivá vědomí sama o sobě.
Toto vše – chápáno v antropologickém smyslu slova – je obsaženo v čistém Vědomí.

Jak se projevuje čisté Vědomí? Jak se vyvíjí?

Nuže takto:

Ve vývojovém procesu se získá **malá část čistého Vědomí** v oblasti **těla a dotýkatelných předmětů**, a to takto:

Hmatové pocity, hmatové vjemy, hmatová rozlišování, hmatové vědomí a jako výsledek v této říši duševní činnosti – **malá část čistého Vědomí** s odpovídající částí žízně nebo touhy po ještě větší míře probuzení, prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění vědomí.

Větší část čistého Vědomí – antropologicky chápáno! – se získává v oblasti **jazyka a chutnatelných šťáv**, a to takto: chut'ové pocity, chut'ové vjemy, chut'ová rozlišování, chut'ové vědomí a jako výsledek v této říši duševní činnosti – **větší část čistého Vědomí** s odpovídající částí žízně nebo touhy po ještě větší míře probuzení, prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění vědomí.

Ještě větší část čistého Vědomí se získává v oblasti **nosu a čichatelných vůní**, a to takto: čichové pocity, čichové vjemy, čichová rozlišování, čichové vědomí a jako výsledek v této říši duševní činnosti – **ještě větší část čistého Vědomí** s odpovídající částí žízně nebo touhy po ještě větší míře probuzení, prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění vědomí.

Ještě mnohem větší část čistého Vědomí se získává v oblasti **ucha a slyšitelných tónů**, a to takto: sluchové pocity, sluchové vjemy, sluchová rozlišování, sluchové vědomí a jako výsledek v této oblasti duševní činnosti – **ještě mnohem větší část čistého Vědomí** s odpovídající částí žízně nebo touhy po ještě větší míře probuzení, prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění vědomí.

Velmi, velmi velká část čistého Vědomí se získává v **oblasti oka a viditelných forem**, a to takto: zrakové pocity, zrakové vjemy, zraková rozlišování, zrakové vědomí a jako výsledek v této oblasti duševní činnosti – **velmi, velmi velká část čistého Vědomí** s odpovídající částí žízně nebo touhy po ještě větší míře prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění vědomí.

Téměř nekonečná a bezmezná je míra čistého Vědomí, jež může být získána v **oblasti myšlenkového činného orgánu a myšlenek** (a kterou také tu a tam lidé získávají), a nekonečná a bezmezná je míra žízně nebo touhy na tomto vývojovém stupni po bezmezném probuzení, po bezmezném prodloužení a rozšíření, projasnění a zjemnění, po bezmezné čistotě vědomí, **po nejvyšším – nejčistším Vědomí**, bez něhož Boho-Synovství: Teosofie = Božská Moudrost, potom na základě tohoto Boho-Synovství Boho-Mužnost, život v Božské Lásce, Boho-Kmetství = božsky projasněná Stejnomyšlnost, nejsou možné.

V tomto případě, když se člověk stal absolutně chudým a absolutně pokorným, když přemohl všechnu hrabivost, všechnu domýšlivost a všechnu panovačnost a stojí zde zcela prázdný a tichý (manas je hrabivý, domýšlivý, panovačný – ani nemůže jinak), uzří Boha tváří v tvář.

A když se stane také absolutně trpělivým a absolutně čistým **stane se tímto Bohem**. Neboť on sám je přece tímto Bohem. Bohem z Boha, v Bohu, pro Boha, k Bohu.
„Bohové jste!“ (Ježíš Kristus)

„Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopagu, řekl: Muži Aténští vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi.

Nebo procházej se a spatřuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu.

Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, toho' já zvěstuji vám. Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných, Aniž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání všecko.

A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vši země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich.

Aby hledali Boha, zda by snad **makajíce**, mohli **naléztí jej**, ačkoliv není daleko od jednoho každého z nás.

Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: **Že i rodina jeho jsme.**“

(Skut. 17, 22 - 28)

Zcela určitě tak!

Člověk – Ecce Homo! – je tímto Bohem, Bohem z Boha, v Bohu.

Ale prozatím jen **nevědomým**, Boha hledajícím Bohem, jenž by Boha chtěl **pocítit a nalézt!** A právě o to nyní jde.

Tak jako člověk podléhající iluzi absolutní Chudobou a absolutní Pokorou se stává opravdovým Člověkem, tak musí nyní opravdový Člověk, prázdny Bůh = zdánlivý Bůh se stát opravdovým, skutečným Bohem. To se může uskutečnit jen absolutní Trpělivostí a absolutní Čistotou. A co jsme v předchozím pověděli o šesti smyslech, o šesti vědomostních říších, o šesti způsobech dotyku atd., není nic jiného, než pro tuto dobu existující antropologicky k tomu daný základ, jenž ovšem na tomto místě mohl být sestaven a podán jen rudimentárně, jen ve stručných obrysech.

Když se toto stalo, přejdeme k vlastní úloze. Co je absolutní, nepodmíněná, neomezená Trpělivost?

Odpověď: Mistrné zvládnutí, překonání všech stupňů a odstínů hněvu, zlosti, zlomyslnosti, nenávisti, zuřivosti, odporu, rozčilení, rozhořčení, rozladění, pomnutí, klidné – trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, všech strastí, všeho nepříjemného, co nás může potkat v šesti oblastech mikrokosmického jsoucna v makrokosmickém jsoucnu; u velmi vysoko a jemně vyvinutých jako jasně poznané dotykové vědomí.

Tedy:

1. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás při střídavém působení vnitřních (mikrokosmických) a zevních (makrokosmických) oblastí v dotyčné dotykové vědomostní říši, umožněné prostřednictvím dotykových způsobů, jako je bolestný, neblahý, trýznivý, nepříjemný dotykový pocit, u výše vyvinutých jako dotykový vjem, u ještě výše vyvinutých jako pocitové rozlišování a u velmi vysoko a jemně vyvinutých jako jasně poznané dotykové vědomí, může potkat;
2. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás může potkat při střídavém působení vnitřní a zevní oblasti jsoucna, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní a zevní oblasti jsoucna, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti jazyka a vnější oblasti šťáv v dotyčné chuťové – vědomostní říši, umožněné prostřednictvím odpovídajících chuťově-dotykových způsobů, jako je bolestný, trýznivý, trapný, nepříjemný pocit chuťový, u výše vyvinutých jako chuťový vjem, u ještě výše vyvinutých jako chuťové rozlišování a

u velmi vysoko a jemně vyvinutých jako jasně poznané chut'ové vědomí;

3. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti nosu a zevní oblasti vůní v dotyčné čichově-vědomostní říši, umožněné pomocí odpovídajících čichově-dotykových způsobů, jako je bolestný, trýznivý, trapný, nepříjemný pocit čichový atd.;
4. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti ucha a zevní oblasti tónů v dotyčné sluchově-vědomostní říši, umožněné prostřednictvím odpovídajících sluchově-dotykových způsobů, jako je bolestný, trýznivý, trapný, nepříjemný pocit sluchový atd.;
5. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti oka a zevní oblasti viditelných forem v dotyčné zrakově-vědomostní říši, umožněné pomocí odpovídajících zrakově-dotykových způsobů, jako je bolestný, trýznivý, trapný, nepříjemný pocit zrakový atd.
6. dokonalé, klidně-trpělivé snášení všech bolestí, všech útrap, vší trýzně, všeho utrpení, všeho nepříjemného, jež nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti orgánu myšlenkové činnosti a zevní oblasti myšlenkových věcí v dotyčné myšlenkově-vědomostní říši, umožněné pomocí odpovídajících myšlenkově-dotykových způsobů, jako je bolestný, trýznivý, trapný, nepříjemný pocit myšlenkový, u výše vyvinutých jako

myšlenkový vjem, u ještě výše vyvinutých jako myšlenková rozlišování a u velmi vysoce a jemně vyvinutých jako jasně poznané myšlenkové vědomí:

t-o s-e n-a-z-ý-v-á v-e s-f-é-ř-e č-i-s-t-é-h-o l-i-d-s-t-v-í:

absolutní, nepodmíněná, neomezená

T r p ě l i v o s t .

Šestinásobnou bolest, šestinásobné útrapy, šestinásobnou trýzeň, šestinásobné nepříjemnosti v šestismyslovém světě nemůže člověk, snažící se stát Bohem, jinak zvládnout než pomocí Trpělivosti, pomocí klidně-trpělivého nesení Kříže a pomocí klidně – odevzdaně vznešeného Vydechnutí krásné Duše na tomto Kříži.

Nechceme-li se pomocí **svaté Trpělivosti** stát velkými, nemůžeme se vůbec stát svatě-velkými. První část Cesty v kruhu čisté lidskosti, jež vede k **Božskému životu**, se nazývá **svatá Trpělivost**. (Druhá část se nazývá: svatá Čistota.) Co není **svatou Trpělivostí**, to nevede k **Božskému** životu.

Co se však toho týká, šestinásobná bolest, šestinásobné útrapy, šestinásobný Kříž, který je vložen na lidská bedra, nás může potkat ze šesterých důvodů:

1. **z viny**, za učiněné, za spáchané hříchy, za vyhlazení hříchů, tj. jako následek egoistických snah a cílů, egoistických radostí, požitků, slastí;
2. **za zásluhu**, k naší podpoře, dokud je nám jí zapotřebí, tj. jako důsledek altruistických snah a cílů, altruistických radostí, požitků, slastí, (které jsme druhým připravili);

3. z **vlastního rozhodnutí** jako důsledek více nebo méně moudré nebo nemoudré lásky; ne v absolutním, nýbrž toliko v relativním smyslu.

Toto poslední je tou nejrychlejší cestou k duchovnímu vývoji a k Dokonalosti.

K bodu 1. připojuji ještě toto:

Jestliže se někdo prohřešil, jestliže se někdo v některé ze šesti smyslových oblastí dopustil bezpráví, tak je přece příliš zřejmé, že učiněné bezpráví musí opět napravit. To se může stát různým způsobem. zejména pomocí skutků lásky, pomocí laskavé činnosti, udílením almužny, navštěvováním nemocných, čistěním nečistých, utěšováním zarmoucených a utlačovaných, poučováním nevědoucích, milosrdným vedením a řízením různě slepých, nebo utrpením vlastní osoby. Možností existuje mnoho. Čím trpělivějším se člověk obtížený vinou při všech těchto skutcích osvědčí, čím oddanější ponese svůj smutný osud, tím rychleji a tím důkladněji bude moci svou vinu vyhladit a napravit.

„Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu by ses rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, Nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smíř se s bratrem svým, a potom přijď, oběť dar svůj.

Vejďi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestě, at' by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře.

Amen pravím tobě. Nejvyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního halěře nenavrátíš.“

(Mat. 5, 23 - 26)

Zdali musíme trpět následkem své viny, nebo ne, při tom nám může být nápomocno probuzené svědomí. Černé svědomí se nikdy nepřizná ke své vině, hromadí vinu na vinu; a právě proto je zkáza konečným osudem nesevědomitého.

K bodu 2. poznamenávám:

Má-li někdo nějaké zásluhy a chce-li z Lásky k Ideálu stoupat výše, bude výše vyvinutými ochotně, blahosklonně přijat a láskyplně – veden ke Kříži. Bude mu moudře a v Lásce přinesen a nabídnut kalich hořkosti k vyprázdnění. Velikost a tíha Kříže, jakož i hořkost kalicha utrpení závisí jednak od toho, co dotyčný potřebuje, a jednak od toho, jaký Kříž je dotyčný s to na sebe vzít a unést. Šťasten, kdo blahosklonnou ruku dobrotivého Otce může políbit.

„Syn moudrý přijímá cvičení otcovo, ale posměvač neposlouchá domlouvání.“

(Přísl. 13, 1)

„Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a číš pokání.“

(Zjev. 3, 19)

„Nebo kohož miluje Pán, tohot' tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá.“

(Žid. 12, 6)

Poznámka k 3. bodu:

Aby mohly být dobrovolně na sebe vzaty bolesti a utrpení, k tomu je zapotřebí velmi vysokého vývojového stupně. A co se toho týče, **můžeme a smíme** také za jiné trpět, vystavovat se trýzni a bolestem.

V 1. bodě bylo řečeno: Bytost musí! – když se totiž prohřešila. To znamená: Může a smí! Když totiž chce. A Sláva Muži (Člověku), který tohoto vysokého stupně ve své duchovní evoluci dosáhl a takto jedná.

„Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.“

(Jan 1, 29)

Tím je učení o zastupujícím zadostiučinění Kristově oprávněno. Jestliže někdo z **nemoudré** Lásky a z **moudré** Lásky se odhodlá k nesení jakéhokoliv Kříže světa, potom snese dokonce i tu nejtrpčí a nejbolestnější smrt silně a hrdinsky, Bohu odevzdaně.

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

(Luk. 23, 34)

„Oběti z hovádek a oběti suché neoblíbils, ale uši jsi mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi.

Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, jakož v Knihách psáno jest o mně.

V tom, abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám;
nebo Zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.

Ohlašoval jsem spravedlnost tvou v shromáždění velikém;
aj, ještě rtů svých zdržovati nebudu, ty znáš, Hospodine.

Spravedlnosti tvé neukryl jsem uprostřed srdce svého,
pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem
milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém.

Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne;
milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky at' mne ostříhají.

Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jimž počtu není;
dostihly mne mé nepravosti, takže prohlédnouti nemohu;
rozmnožily se nad počet vlasů hlavy mé, a srdce mé
opustilo mne.“

(Žalm 40, 7 - 13)

Požehnání Trpělivosti tkví zejména v tom, že je možno duchovně růst a přibývat, že je možno stávat se stále větším a silnějším. Bez velmi velké duševní síly není naprosto možné dospět k možnosti **Božské Moudrosti**, k Teosofii, a bez Teosofie naprosto ne k možnosti pozitivní dobrotivosti, k duchovnímu stavu **vyzařující Lásky**. Pravá Božská Láska musí všechno utrpení bez zarmoucení snášet a vždy a stále za všech možných okolností, dokonce i za smrtelného utrpení, **zůstat Láskou vyzařující**.

To teprve znamená Lásku.

Cvičit Trpělivost není ještě milování ve vlastním, opravdovém smyslu slova. Cvičit Trpělivost je jen přípravnou školou, je jen přípravou k Životu, jak se v říši Bohů Lásky projevuje a uplatňuje.

**Cvičit Trpělivost je třetím altruistickým
malým činem Lásky
a třetí nevyhnutelnou podmínkou
vlastní Teosofie.**

IV. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Čistota

Tak jako existuje absolutní, nepodmíněná, neomezená **Trpělivost** v dokonale klidném **snášení** šesteré bolesti, šesterých útrap a utrpení, šesteré trýzně, šesterých nepříjemností: tak existuje absolutní, nepodmíněná, neomezená **Čistota** v dokonalém, hrdinském **V-z-d-á-n-í s-e** všech radostí, rozkoší a požiteků, všech kouzel a slastí, od nejnižších až vzhůru k nejvyšším a nejjemnějším, v radostném, nadšeném **Vzdání se** všeho blaženého, příjemného, čeho můžeme být účastni v šesti-smyslových oblastech v šestismyslovém božském, zdánlivém světě.

Tedy:

1. dokonalé, hrdinské **Vzdání se** všech radostí, všech rozkoší, všech požiteků a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní (mikrokosmické) a zevní (makrokosmické) oblasti božího těla v příslušné oblasti hmatového vědomí a co nám prostřednictvím odpovídajících dotykově-hmatových způsobů umožňuje radostný, kouzelný, slastiplný, příjemný dotykový pocit, dotykový vjem, dotykové rozlišování;
2. dokonalé, hrdinské **Vzdání se** všech radostí, rozkoší, požiteků, všech vzruchů a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti jazyka a zevní oblasti št'áv v příslušné oblasti chuťového vědomí a co nám prostřednictvím odpovídajících chuťově-dotykových způsobů umožňuje radostný, vzrušující a slastný, příjemný chuťový

pocit, chuťový vjem, chuťové rozlišování a chuťové vědomí;

3. dokonalé, hrdinské Vzdání se všech radostí, rozkoší, požitků, všech vzruchů a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti nosu a zevní oblasti vůni v příslušné oblasti čichového vědomí a co nám prostřednictvím odpovídajících čichově-dotykových způsobů umožňuje radostný, vzrušující a slastný, příjemný čichový pocit atd.;
4. dokonalé, hrdinské Vzdání se všech radostí, rozkoší, požitků, všech vzruchů a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti ucha a zevní oblasti tónů v příslušné říši sluchového vědomí a co nám prostřednictvím odpovídajících sluchově-dotykových způsobů umožňuje radostný, vzrušující a slastný, příjemný sluchový pocit atd.;
5. dokonalé, hrdinské Vzdání se všech radostí, rozkoší, požitků, všech vzruchů a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti oka a zevní oblasti forem vnikajících do zraku v příslušné oblasti zrakového vědomí a co nám prostřednictvím odpovídajících zrakově-dotykových způsobů umožňuje radostný, vzrušující a slastný, příjemný zrakový pocit atd.;
6. dokonalé, hrdinské vzdání se všech radostí, rozkoší, požitků, všech vzruchů a slastí, všeho příjemného, co nás může potkat při střídavém působení, při vzájemném do sebe zasahování vnitřní oblasti orgánu myšlenkové činnosti (lidského myšlenkově činného Ducha) a vnější oblasti myšlenkových věcí v příslušné oblasti myšlenkového vědomí

a co nám prostřednictvím odpovídajících myšlenkově-dotykových způsobů umožňuje radostný, vzrušující a slastný, příjemný myšlenkový pocit, myšlenkový vjem, myšlenkové rozlišování a myšlenkové vědomí:

t-o z-n-a-m-e-n-á v-e s-f-é-ř-e č-i-s-t-é-h-o l-i-d-s-t-v-í
absolutní, nepodmíněnou, neomezenou
Č i s t o t u.

**A to je čtvrtý altruistický
malý, zdánlivý čin Lásky
a předposlední podmínka
vlastní L-á-s-k-y.**

Nyní jedna meditační otázka: **co je snazší: snášet klidně –
trpělivě bolesti a trýzeň, anebo hrdinsky se vzdát vzruchů
a slastí? —**

Odpověď: **Obé je velmi těžké! — —**

Ale nedobrovolný křest krví, křížem a utrpením, přijatý v žáru nedobrovolně vytrpěných a přestálých bolestí a trýzní, musí předcházet dobrovolný křest krví, křížem, utrpením a tento křest musí předcházet čistý křest duchovním ohněm, který může nastat až po radostném, dobrovolném vzdání se všech možných rozkoší, všech myslitelných požitků a slastí.

Kdo není v žáru všech možných bolestí a trýzní dostatečně připraven, vycvičen a otužen, **ten nebude s to** vzdát se radostí a rozkoší, vzruchů a slastí; zcela tak, jak je tomu u prvních dvou hlavních vývojových stadií: kdo absolutní Chudobu důkladně

necvičil, ten naprosto nebude schopen činně realizovat absolutní Pokoru.

Šesteré rozkoše, šesteré pasti, šesterých příjemností se nám může dostat ze tří důvodů.

1. z přirozených darů dle vývojových stupňů (celkový vývoj);
2. jako následek mimořádné zásluhy;
3. jako pokušení a zkouška, když pokoušíme Bohy rozhodutím:

„Já chci to Nejvyšší!“

Pozn. ad 1.: Tisíckrát jsou přirozené dary zvířat větší než přirozené dary rostlin. A tisíckrát jsou přirozené dary lidí větší, jemnější, vyšší než přirozené dary zvířat. A desettisíckrát jsou nadpřirozené dary Bohů větší, čistší, obsáhlejší, blahodárnější, vznešenější než ostatních, pod nimi se nalézajících tvorů. Ovšem také obtíže, nebezpečí a zodpovědnost; ovšem i trest a s ním spojená bolest za zneužití dosažených darů.

„Mezitím co jsem své srdce zaměřil na to, abych se naučil znát Moudrost a Rozumnost, pošetilost a bláhovost, zjistil jsem, že i toto je lapání větru. —

Neboť kde je mnoho Moudrosti, tam je mnoho hoře.“

(Ecclesiastes 1, 17 - 18)

Pozn. ad 2.: Ž-á-d-n-á zásluha nezůstane bez odměny. Mimořádné zásluhy jsou mimořádně odměňovány mimořádně velkou mírou radostí a slastí, dle toho, čeho je ono zasloužilé Ego schopno a co potřebuje. Právě proto:

Jestliže je dnes někdo velikým králem nebo císařem, bohatým knížetem nebo hrabětem, vysoce vlivným knězem (katolickým, evangelickým, bráhmanským atd.) nebo měšťanem zahrnutým

bohatstvím a poklady, který žije v požiticích a oplývá slastmi a dary, které život nabízí, obklopen jsa radostmi a hýčkán štěstím: tak si to zasloužil, a já nemám žádné právo mu závidět, nebo snad jej násilně rušit v jeho požitkářském životě. Neboť by to bylo trestuhodné zraňování zákona spravedlnosti Božsky moudře nás ovládajícího a řídícího.

Je-li zásluh velmi mnoho, je odměn ještě více a jsou velmi různé. Příjemné, např. slasti v oblasti myšlenkového vědomí, jsou téměř nepopsatelně velkého půvabu.

Pozn. ad 3.: Čím výše kdo chce stoupat – člověk může a smí pronikat až do nekonečna, až do Absolutna Absolutního! – čím výše se však někdo svými perutěmi povznese, tím větším svůdným svodům je vystaven, tím větším a těžším zkouškám podroben. Bezpočet svodů a bezpočet zkoušek zde existuje. Nepřipravený podlehne zcela, zcela určitě, a nemůže se stát žádným Synem Božím. U nás se hovoří a káže o Božském dětství a Boho-synovství tak lehkovážně, jako by to bylo něco přirozeně samozřejmého! Ale kdyby jen milí lidé podléhající klamu ve skutečnosti věděli, jak nekonečně svatá a nekonečně obtížná je záležitost Boho-synovství! Pak by zcela určitě jejich Bytost byla zdrcena velkým studem, když by přišla řeč na Boho-synovství, nebo kdyby došlo k poučení o Boho-synovství. Tady milí lidé podrobení zdánlivému jsoucnu nevědí právě nic. Iluzorně věřit – to už činíme, ale Pána a Mistra skutečně následovat, Kříž na sebe vzít, chudým **být**, pokorným **být**, trpělivým **být**, čistým **být**: to je těžké, to je strašně těžké.

„Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezcizoložíš. Ale jáť pravím vám: Že každý, **kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.**

(Mat. 5, 27 - 28)

(Je možný jen jeden jediný a jedenkrát uzavřený sňatek s jedním jediným Mužem a s jednou jedinou Ženou. Tak je tomu podle čisté ideální skutkové podstaty. Všechno ostatní, co je a co se děje mimo tento jeden uzavřený sňatek, byť to byl jen jeden žádostivý pohled (zraková rozkoš v říši zrakové!), je zcela určitě cizoložství a zranění uzavřeného manželství a podle jemnosti myslí menší nebo větší urážka druhé manželské poloviny s odpovídajícími následky. Zcela tak je tomu také u vyšších duchovních manželských sňatků s božskými sférami: Nejvyšší Božské vylučuje vše lidské! Všechny dotykové vzruchy, chuťové požitky, čichové rozkoše, sluchové, zrakové myšlenkové slasti! — — Nesčíslně-nesčíslné, ty strašně vzrušující, milostné, svůdné, objímající, milostně – svůdně smrtící, ty nejslastněji ničící – zkázonosné. Čistě Božské vylučuje **všechno lidské!** — — Prohřeší-li se tudíž syn člověka, **kteřý se chce stát Synem Božím**, nějakým způsobem v tomto šestinásobně-mnohonásobném lidsky slastném životě, dá-li se omámit a zajmout nějakým vzruchem, nějakou slastí nebo požitkem v říši hmatového, chuťového, čichového, sluchového, zrakového nebo myšlenkového vědomí: t-a-k j-e z-c-e-l-a u-r-č-i-t-ě k-o-n-e-c s j-e-h-o B-o-h-o-s-y-n-o-v-s-t-v-í-m.)

„Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylupizť je a vrz od sebe; n-e-b-o-t' j-e-s-t u-ž-i-t-e-č-n-ě-j-i t-o-b-ě, a-b-y r-a-d-ě-j-i z-a-h-y-n-u-l j-e-d-e-n ú-d t-v-ů-j, n-e-ž-l-i b-y c-e-l-é t-ě-l-o t-v-é u-v-r-ž-e-n-o b-y-l-o d-o o-h-n-ě p-e-k-e-l-n-é-h-o.“

(Mat. 5, 29)

Jelikož jsou možné nesčíslné možnosti, menší, větší, velmi veliké, dokonce s Nekonečnem zápasící, gigantické, a může zde být mnohonásobně a velmi – velmi komplikovaně sčítáno, odčítáno, násobeno, děleno atd. – neboť zde není jen

nekonečná řada pozitivních a negativních hodnot Chudoby a ne toliko nekonečná řada hodnot obětavosti, hodnot vědění, víry, hodnot důvěry (tyto hodnoty jsou sice přemoženy, ale konají svou službu jako služebníci, kteří buď spolupracují, anebo zasahují rušivě) a nejen nekonečná řada hodnot Pokory, nýbrž také bezmezná řada hodnot Trpělivosti, Síly a stupňů slabosti a bezmezná řada pozitivních a negativních hodnot Čistoty –, pak k úplnému, mistrovskému zvládnutí šesteré, nesčíslně utvářitelné rozkoše slastného požitku a radosti je zapotřebí mnohých a m-n-o-h-ý-ch o-p-ě-t-o-v-n-ý-ch z-r-o-z-e-n-í. J-a-k b-y t-o n-e-n-a-h-l-é-d-l t-e-n, k-d-o z-a-p-o-č-a-l v-á-ž-n-ě, o-p-r-a-v-d-o-v-ě, s-v-a-t-ě z-á-p-a-s-i-t o p-a-n-e-n-s-k-o-u B-o-h-o-r-o-d-í-c-í d-u-š-e-v-n-í S-í-l-u a d-u-š-e-v-n-í Č-i-s-t-o-t-u ? —

Jestliže někdo mistrovsky zvládl šesterou bolest a šesterou slast, pak je taková Lidská Bytost krásná jako Anděl! – Tehdy putuje po „aurea via media“, zlatou střední cestou, jež není ani blaženou ani neblaženou, avšak vysoce Požehnanou Cestou, na které nesbíráme ani příjemné ani nepříjemné zkušenosti.

Takového Vítěze se nemůže dotknout žádná bolest, ani žádná radost, neboť on kráčí uprostřed těchto zjevů jsoucna jako lev: dosti silný jak k nesení, tak k roztrhání, jak k bolesti, tak i radosti. Na této Cestě může putovat, sbírat a činit zkušenosti, nést, trhat, královsky odpočívát, dojemně sobě i světu tímto způsobem činit dobro – dokud je mu libo.

Tehdy je tato Bytost jako **Dokonalý člověk pouze Učitelem** Lidí, pravých Lidí, kteří se nalézají níže něho, a lidí podléhajících klamu, s kterými musí jednat velmi opatrně – a jestliže tomuto jednání také rozumí. Teprve na VII. stupni, co stupni označeném jako vědomostní stav absolutní, nepodmíněné, neomezené Stejnomyšlnosti, a VIII. stupni = dosažení

vědomostního stavu A + B + C, možno se stát **Učitelem Bohů**, eventuelně také Učitelem Lidí a Bohů. Tak vznešenou Bytost je možno ovšem jen zřídka spatřit a jen velmi ojediněle se s ní setkat. Šťastný a vysoce Požehnaný Věk, který může takového Nadbožského Člověka spatřit! Dokonalý člověk může, jak bylo předem řečeno, působit a být činným jako Učitel lidí, dokud má k tomu chuť a dokud jsou zde lidé, kteří mají zapotřebí jeho vedení, řízení a jeho poučování. Bude-li však tímto putováním po zlaté střední cestě unaven, jestliže konečně pozná zjevy života ve jsoucnu, který není ani blažený ani neblažený, ani příjemný ani nepříjemný, ale vysoce sebevědomý, neutrální, také vanitatum vanitatis (*marnost nad marnost*) a afflictionum spiritus (*utrpení ducha*), jako zarmoucení a urážku Božího Ducha, Ducha vysoce čistého a velejemného, a má-li přání stoupat výše – je vždy pro něho Brána Otevřena a může, když splní podmínky, nerušeně kráčet dál, nerušeně stoupat výš, stoupat vzhůru, vznést se vzhůru k Nejvyššímu, k Nejčistšímu, a blížit se až ke Vše-Jedinému a v Božsky Blažené Sváté Blaženosti s NÍM splynout. Tehdy není pro člověka, jenž chce a může, žádných hranic. Neohraňované a bezmezné jsou vývojové možnosti.

„Potom bude konec, když vzdá království Bohu a Otcí, když vyprázdní všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc.

Nebo musíť to býti, **aby on kraloval**, dokudž nepoloží **všech nepřátel** pod nohy jeho.

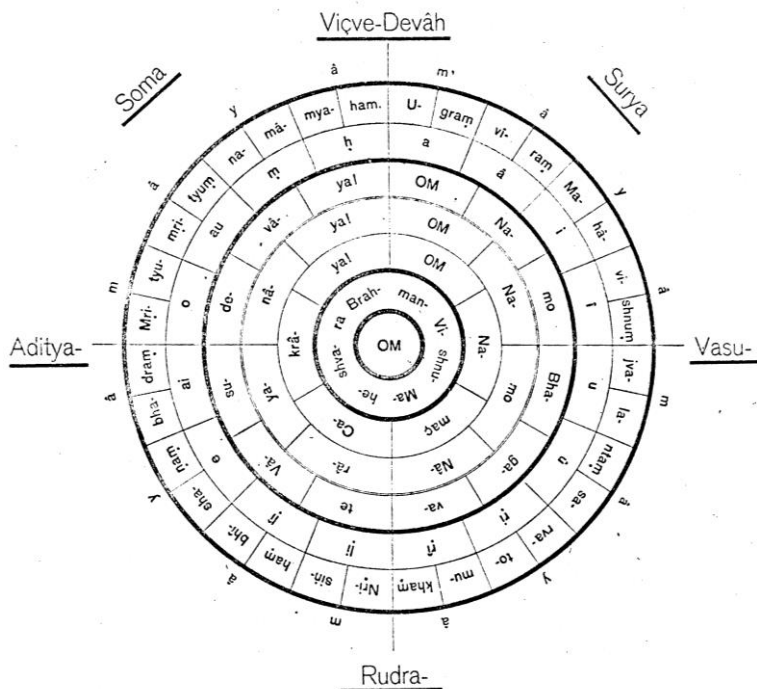
Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt.

Nebo **všecky** věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všecky věci podány jsou jemu, zjevněť jest, že kromě toho, kterýž jemu podal všecko.

A když podáno jemu bude všechno, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všechno, **aby byl Bůh všechno ve všech.**“

(1. Kor. 15, 24 - 28)

Pralája, mahápralája, supramahápralája.²

Velký kruh času: Sudaršana (*Sudarshana [Chakra] – kolo času*)

² pralája (sanskrt) – Bráhmova noc – rozpuštění – období klidu (4.320.000.000 let)
 mahápralája – velká Bráhmova noc – po 36.000 Bráhmových dnech (mahakalpa).
 supramahápralája – tento termín se běžně nepoužívá, a jeho vysvětlení jsem nenašel. Jedná se zřejmě o odkaz na časový cyklus delší než mahakalpa (věk Bráhmny).

V.

Absolutní, nepodmíněná, neomezená P r a v d i v o s t – S p r a v e d l n o s t

Doposud jsme se nalézali pouze v předsíni, kde je obětována osobnost, když byla p-o-r-a-ž-e-n-a a u-s-m-r-c-e-n-a. Nyní smíme vstoupit do Svatyně, kde se vši vážností platí:

„Nepřistupuj sem, zuj obuv svou z noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, **země svatá jest.**“

(2. Mojž. 3, 5)

Vpravdě tak: **Svatá Země, Říše Bohů.** A lekce, které se člověk při vstupu musí naučit, podmínka, která musí být splněna v této Oblasti jakožto nejlehčí, ačkoli i ona je přesvatá, známá a požadovaná Zásada, která musí být realizována, zní: absolutní, nepodmíněná, neomezená **Pravdivost**, jako subjektivně se manifestující aspekt jedné věčné, ve své Svatosti nedotknutelné Božské Pravdy, a absolutní, nepodmíněná, neomezená **Spravedlnost**, jako objektivně se projevující aspekt téže věčné, ve své Svatosti nedotknutelné Božské Pravdy. První při vlastní odevzdanosti a druhé při myšleném i činném posuzování životních projevů jiných lidí činem, slovem nebo myšlenkou. K tomu je jistě třeba vysokého stupně vývoje. Subjektivní aspekt, co se týče vlastního života jedince, je důležitější než aspekt objektivní a musí při rozvíjení, dorůstání a dospívání Duše předcházet aspektu objektivnímu. Ze stanoviska všeobecného, kolektivního života je objektivní aspekt důležitější, dalekosáhlejší.

Povrchní lidé myslí, že je mnohem lehčí být vůči jiným přísně spravedlivým než sám být pravdivým. Avšak posuzováno svatě – vážně a niterně důkladně pojato:

Člověk nemůže být vůči ostatním pravdivě – skutečně spravedlivý, dokud se sám nestal bezpodmínečně pravdivým.

Jen v tom případě, když někdo ve skutečnosti absolutní, nepodmíněnou, neomezenou, nedvojsmyslnou čistou Pravdu miluje a když nedvojsmyslně Pravdu čistě mluví, a tak se stal **dokonale** Pravdivým, což je možné **jen** s podmínkou úplného obětování vlastní osobnosti, jen v tom případě je veškerá naděje, že bude vůči ostatním **s-v-a-t-ě, absolutně, bezpodmínečně spravedlivý.**

1. Co je tedy absolutní, nepodmíněná, neomezená Pravdivost a Spravedlnost?
2. Jak je možná?
3. Jaká je její odměna?
4. Jaké je nebezpečí, spojené s touto odměnou?

ad 1. Co je absolutní, nepodmíněná, neomezená Pravdivost – Spravedlnost?

Odpověď: **Č-i-s-t-ý D-u-ch** (= Bytost vyzářující Světlo)

absolutní Chudoba

absolutní Pokora

absolutní Trpělivost

absolutní Čistota = vědomě radostné vzdání se všech
požitků, rozkoší a slastí

Ano! to je **Čistý Duch**.

A jen **takový Čistý Duch** je a může být absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivostí – Spravedlností.

Nepravdivost – nespravedlnost je

n-e-č-i-s-t-ý d-u-ch

Kdo je velkým, iluzorním pánem ve vnějšku zevních věcí (kdo má mnoho majetku), kdo je velkým, iluzorním pánem v pojmově logické niternosti zevních věcí, kdo je velkým, iluzorním pánem v neochotě nést Kříž světa, kdo je velkým, iluzorním pánem v bohatém užívání slastí a požitků, je n-e-č-i-s-t-ý d-u-ch, a n-e-m-ů-ž-e b-ý-t Pravdivě – Spravedlivým.

Dosti na tom: Pravdivost – Spravedlnost je Čistý Duch.

ad 2. Jak je možná Pravdivost – Spravedlnost?

Ne, tak ne. To musí být opakováno: Jak je možná **absolutní, nepodmíněná, neomezená** Pravdivost – Spravedlnost?

Odpověď: **Tak, když se staneme neomezeně velkou, nekonečně čistou Prázdností.**

A jak to je možné?

- I. Absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Chudobou.
- II. Absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pokorou.
- III. Absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Trpělivostí.
- IV. Absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Čistotou.

Dosti na tom: Pravdivost – Spravedlnost je Čistý Duch.

Vpravdě tak:

- a) Nelze být Čistým Duchem a nelze být **absolutně pravdivými – spravedlivými**, dokud jsme se nestali **absolutně chudými**;
a nelze být Čistým Duchem a nelze být **nepodmínečně pravdivými – spravedlivými**, dokud jsme se nestali **nepodmínečně chudými**; a nelze být Čistým Duchem a nelze být **neomezeně pravdivými – spravedlivými**, dokud jsme se nestali **neomezeně chudými**. I když lpění na zevním vlastnictví je jen jako stín, z-n-e-m-o-ž-ň-u-j-e člověku být Čistým Duchem a být absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivým – spravedlivým.
- b) Nelze být Čistým Duchem a nelze být absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivými – spravedlivými, **dokud jsme se nestali** absolutně, nepodmíněně, neomezeně **pokornými**. I jen jako stín slabé lpění na vědách, umění, na filozoficky – dogmatických naukových systémech a na jiných pojmových názorech činí nemožným stát se Čistým Duchem a být absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivým – spravedlivým.
- c) Nelze být Čistým Duchem a nelze být absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivými – spravedlivými, **dokud jsme se nestali** absolutně, nepodmíněně, neomezeně **trpělivými**. I jen jako stín slabá netrpělivost, neklid i jen jako stín slabý odpor při bolestných, trýznivých, při nepříjemných hmatových pocitech, chuťových pocitech, sluchových pocitech, zrakových pocitech a myšlenkových pocitech v dotyčných vědomostních říších, přivoděných spojením **malé** osoby s **velkou** osobou, č-i-n-í n-e-m-o-ž-n-ý-m stát se Čistým Duchem a být **absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivým – spravedlivým**.

(Pane, nečistota je celé jsočno. Lpí na něm bezmezná lež a nespravedlnost! Pane, Pane! Jak hrozně plně utrpení je celé jsočno!)

- d) Nelze být Čistým Duchem a nelze být absolutně, nepodmíněně, neomezeně (bezmezná lživost bezmezného jsočna musí být pohlcena bezmeznou pravdivostí – spravedlností Bytí) pravdivými – spravedlivými, **dokud jsme se nestali absolutně, nepodmíněně, neomezeně čistými**. Byť jen jako stín slabé hnutí myslí, uspokojení, záliba, i jen jako stín slabá záliba v radostných, vzrušujících a slastiplných, příjemných dotkových, chuťových, čichových, sluchových, zrakových a myšlenkových pocitech v dotyčných vědomostních říších, přivedených spojením **malé** osoby s **velkou** osobou, činí nemožným být Čistým Duchem a být **absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivým – spravedlivým**.

„V nitru nepohnutelný, pevně stojí ten,
kdo takto překonal Bytí i Nebytí:
Jako mnich opouští člověk tento i onen svět,
podobně jako když had vyklouzne ze šupinatého
obalu.“

(Suttanipâto)

„Duch můj je svolný, nelpí na ničem.
Dlouhým cvičením nabyl mírné myslí,
žádné skvrny na něm nenajdou.“

(ibidem [*tamtéž*])

„Asi tak, mniši, jako kdyby sem přišel člověk s rýčem a košem a hovořil by takto: „Zbavím zeměkouli země.“ A kopal by tu a

tam, rozhazoval by tu a tam půdu, kypřil a uvolňoval by půdu tu a tam. „Bez země máš být, bez země máš být.“

Co si myslíte, mniši: mohl by tento člověk zbavit zeměkouli půdu?“

„Dozajista ne, ó Pane!“

„A proč ne?“

„Zeměkoule je, ó Pane, hluboká, nezměrná, tu nelze zbavit půdy, i kdyby onen člověk vynaložil sebevětší námahu a sílu.“

„Rovněž tak, mniši, se i vy máte cvičit takto: Naše mysl nesmí být rušena, žádný zlý hlas nesmí vyjít z našich úst, budeme laskaví a soucitní, laskavé myslí, bez tajných záludností; a tak onu osobu, se kterou se snad sejdeme, budeme laskavou myslí prozařovat, a vycházejíce od ní, budeme potom celý svět prozařovat myslí podobnou zeměkouli, dalekou, hlubokou, neomezenou, od zloby a hněvu vyčištěnou, projasněnou. Tedy takto se, mniši, máte cvičit.“

– „Podobně asi, mniši, kdyby sem přišel člověk s lakem nebo žlutou barvou, indigem nebo karmínem a hovořil by takto: „Já zde v nebeském prostoru nakreslím postavy, načrtnu obraz.“

Co si mniši, myslíte: mohl by tento člověk v nebeském prostoru nakreslit postavy, zhotovit obraz?“

„Dozajista ne, ó Pane!“

„A proč ne?“

„Nebeský prostor, ó Pane, je beztvary, je neviditelný, tam přece nelze nakreslit postavu, vytvořit obraz, i kdyby ten člověk vynaložil všechnu námahu a sílu.“

– „Podobně asi, mniši, kdyby sem přišel člověk s hořícím věchtem a hovořil by takto: „Já tímto hořícím věchtem

vysuším Gangu, docela ji vysuším.“ Mniši, co myslíte, mohl by tento člověk hořícím věchtem vysušit Gangu, úplně ji vysušit?“

„Dozajista ne, ó Pane!“

„A proč ne?“

„Ganga, ó Pane, je hluboká, nezměrná, tu nelze hořícím věchtem vysušit, úplně vysušit, i kdyby ten člověk na to vynaložil všechnu svou námahu a sílu.“

– „Podobně asi, mniši, kdyby zde byla vydělaná kočičí kožešina, dobře vydělaná, dobře propracovaná, měkká a vlnitá, bez vláhy a bez vlády; a přišel by sem nějaký člověk s dřevěnou třískou nebo střepinou a hovořil by takto: „Já tuto kočičí kožešinu, která byla vydělaná, dobře vydělaná, dobře propracovaná, měkká a vlnitá, bez vláhy a bez vlády přivedu touto třískou do vláhy a síly.“ Co si, mniši, myslíte, mohl by tento člověk kočičí kožešinu vydělanou, dobře vydělanou, dobře propracovanou, měkkou, vlnitou, bez vláhy a bez vlády přivést do vláhy a síly?“

„Dozajista ne, ó Pane!“

„A proč ne?“

„Kočičí kožešina, ó Pane, byla již vydělaná, dobře vydělaná, dobře propracovaná, měkká a vlnitá, bez vláhy a bez vlády, tu ovšem nelze třískou a střepinou přivést do vláhy a síly, i kdyby onen člověk na to vynaložil všechnu svou námahu a sílu.“

„A právě tak, mniši, ne také vy máte takto cvičit: Naše mysl nesmí být rušena, žádný zlý hlas nesmí vyjít z našich úst; chceme být laskaví a soucitní, laskavé myslí, bez tajné zálučnosti; a tak onu osobu, se kterou se snad sejdeme, budeme laskavou myslí prozařovat, a vycházejíce od ní, budeme potom celý svět prozařovat myslí p-o-d-o-b-n-o-u n-e-b-e-s-k-é-m-u p-r-o-s-t-o-r-u, p-o-d-o-b-n-o-u G-a-n-z-e,

p-o-d-o-b-n-o-u k-o-č-i-č-í k-o-ž-e-š-i-n-ě, v-y-d-ě-l-a-n-é,
d-o-b-ř-e v-y-d-ě-l-a-n-é, p-r-o-p-r-a-c-o-v-a-n-é k-o-č-i-
č-í k-o-ž-e-š-i-n-ě s-e p-o-d-o-b-a-j-í-c-í, myslí širokou,
neomezenou, od zloby a hněvu vyčištěnou, projasněnou.
Tedy takto se, mniši, máte dobře cvičit.“

(Majjhimanikāyo I., podle překladu dr. Neumanna)

Ještě dále:

- a) Kdo musí zápasit a zápasí o absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Chudobu, anebo kdo uskutečnil absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Chudobu, m-i-l-u-j-e j-e-n s-a-m-a s-e-b-e (chce se stát **čistým Duchem**), a nemůže ještě být altruistou (dle Skutečnosti), **ten ještě nemůže milovat vyzářováním.**
- b) Kdo musí zápasit a zápasí o absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pokoru, anebo kdo uskutečnil absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pokoru, m-i-l-u-j-e j-e-n s-a-m-a s-e-b-e (chce se stát **čistým Duchem**) a nemůže ještě být altruistou, **ten ještě nemůže milovat vyzářováním.**
- c) Kdo musí zápasit a zápasí o absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Trpělivost, anebo kdo si zde absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Trpělivost vydobyl a uplatňuje ji, t-e-n m-i-l-u-j-e v-l-a-s-t-n-ě j-e-n s-a-m-a s-e-b-e (chce se stát **čistým Duchem**) a nemůže ještě být altruistou, **ten stále ještě nemůže milovat vyzářováním.**
- d) Kdo zde musí zápasit a zápasí o absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Čistotu, anebo kdo si zde absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Čistotu vydobyl a činně ji uplatňuje, t-e-n m-i-l-u-j-e v-l-a-s-t-n-ě j-e-n s-a-m-a

s-e-b-e (chce se stát čistým Duchem) a nemůže ještě stále být altruistou, **nemůže milovat vyzářováním.**

Jak pak to?

Nuže takto: S-t-a-l s-e p-ř-e-c-e t-o-l-i-k-o n-e-o-m-e-z-e-n-ě v-e-l-k-o-u, n-e-k-o-n-e-č-n-ě č-i-s-t-o-u P-r-á-z-d-n-o-t-o-u, připraven přijmout Ducha božské Pravdy, jenž jej potom naplní samým Sebou, učiní jej schopným a způsobilým, aby se mohl stát absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivě-spravedlivým.

Toto přijetí Ducha, toto naplnění sebe Duchem božské Pravdy a individuální uschopnění k blaženě radostnému uskutečnění absolutní, nepodmíněné, neomezené Pravdivosti – Spravedlnosti **je velmi dlouhou a velmi obtížnou prací,** neboť boj s tmou musí být tak dlouho bojován, až i ten nejmenší stín lži, nepravdy a nespravedlnosti ustoupí a zmizí. Že toto vše je získáno jen pod podmínkou vědomého absolutního duševního vyprázdnění a že je to proveditelné jen pomocí absolutní, nepodmíněné, neomezené Chudoby, Pokory, Trpělivosti a Čistoty, jak by to nenahlédl ten, kdo začal být Božím Hrdinou? —

Velká a těžká je to práce.

ad 3. Jaká je nyní odměna absolutní, nepodmíněné, neomezené Pravdivosti - Spravedlnosti?

Boho-Sebepoznání! T-e-o-s-o-f-i-e ! B-o-ž-s-k-á M-o-u-d-r-o-s-t ! Žádné vypůjčené světlo, žádné měsíční světlo, nýbrž po způsobu Slunce: B-y-t-o-s-t v-y-z-a-ř-u-j-í-c-í s-v-é v-l-a-s-t-n-í S-v-ě-t-l-o !

Kdo činně uplatňuje absolutní, nepodmíněnou, neomezenou
Pravdivost-Spravedlnost: **t-e-n s-e s-t-a-l z-á-ř-í-c-í-m**
S-l-u-n-c-e-m ! —

Je-li práce, jsou-li bolesti opětovného zrozování velké a kruté, je
také odměna velmi velká a nádherná.

Právě proto:

A-b-s-o-l-u-t-n-í, n-e-p-o-d-m-í-n-ě-n-á, n-e-o-m-e-z-e-n-á
P-r-a-v-d-i-v-o-s-t - S-p-r-a-v-e-d-l-n-o-s-t
j-e p-r-v-n-í o-p-r-a-v-d-o-v-ý a-l-t-r-u-i-s-t-i-c-k-ý
m-a-l-ý č-i-n L-á-s-k-y —

v očích věčně Blahoslavených a věčně Svatých.

„A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti
řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci, Aby víra vaše
nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.

Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne
tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jež hynou. Ale
mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skrytá jest,
kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší, Jízto žádný
z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali,
nebylit' by Pána slávy ukřižovali.

Ale kážeme, jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani
ucho slychalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest
připravil Bůh těm, kteříž jej milují.

Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch
zpytuje všecky věci, i hlubokosti Božské.

Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jedině duch člověka,
kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha
darovány jsou nám.

O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí (vědění – měsíční světlo, J. M.), ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující.

Ale tělesný člověk nechápe těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.

Ale duchovní člověk rozsuzujeť všecko, sám pak od žádného nebývá souzen.“

(1. Kor. 2, 4 - 15)

Právě proto: Stal-li se Někdo absolutně, nepodmíněně, neomezeně pravdivým – spravedlivým, tak je dokonalá lidskost v něm obnovena v Božskost, znovuzrozena, a Člověk překročil hranice lidskosti a přešel do sféry Božské. Při této události je pokaždé celý vesmír prodchnut a rozechvěn nevýslovnou radostí a veškerá Nebesa radostně jásají: n-e-b-o-t' S-y-n B-o-ž-í s-e n-a-r-o-d-i-l! —

Leč novorozené Božské Dítě musí růst a přibývat. **A tomuto** růstu a přibývání není hranic. Podle míry, jakou je Pravdivost – Spravedlnost cvičena a uplatňována, rozšiřují se také hranice Božského Sebevědomí. Nevyhnutelným výsledkem absolutně-nepodmíněné Pravdivosti – Spravedlnosti je absolutní Božské Sebevědomí. **Pravdivý** – když se stal absolutně – nepodmíněně – neomezeně chudým, pokorným, trpělivým a čistým – **je Sluncem světlo vyzařujícím**, světlo poskytujícím! Malé světlo vyzařujícím, velké světlo, velmi velké světlo, nezměrně velké Světlo vyzařujícím, poskytujícím Sluncem. Čisté světlo vyzařující Sluncem, jasné světlo vyzařující Sluncem, oslnivě jasné Světlo vyzařující, poskytujícím Sluncem. Podle míry růstu a přibývání.

„Tak jako pro někoho, bratři, kdo Duchem pronikl světové moře, jsou zahrnuty všechny řeky do tohoto moře se vlévající, právě tak, bratři, pro toho, kdo cvičil rozjímání o těle a vytrvale je pěstoval, jsou zahrnuty všechny věci, směřující k vědění. Rozjímání, bratři, cvičeno a vytrvale pěstováno, vede k velkému nadšení, vede k velkému požehnání, k velkému míru a k jasnému vědění, **plodí oko Poznání**, vede právě ještě v tomto světě k Blahu a přináší skutečné plody vědomého Vykoupení. Které rozjímání? **Rozjímání o těle.**

Je-li, bratři, rozjímání cvičeno a vytrvale pěstováno, jsou smysly uváděny do klidu, srdce se stává klidným, myšlení a hloubání povolí a věci směřující k vědění přicházejí vesměs k úplnému rozvíjení. A jaké je toto rozjímání? **Je to rozjímání o těle.**

Toto rozjímání, bratři, cvičeno a vytrvale pěstováno, vede k **získání vědění, k růstu**, rozvíjení moudrosti, k vysokému, dalekému, všeobšáhlému vědění, vede k nevyzpytatelnému, nadměrnému, ohromnému vědění, vede k plnosti vědění a k rychlému a snadnému získání vědění, vede k oblažujícímu, vítěznému, pronikavému, vede k zničujícímu vědění. Které rozjímání? **Rozjímání o těle!“**

(Buddha: Ekanipáto)

Právě proto:

„Všechny statky nejsou ničím proti hodnotě Pravdy; všechny slasti nejsou ničím proti slasti Pravdy; Blaženost Pravdy (Pravdivosti – Spravedlnosti) převyšuje nezměrně všechny radosti“ – (všechny slasti, rozkoše, všechny bolesti a trýzně – J. M.).

(Buddha)

ad 4. Jaké je tedy nebezpečí spojené s odměnou?

Velmi velké:

M-o-h-l-i b-y-ch-o-m b-ý-t z-a p-ř-í-p-a-d-n-é z-n-e-u-ž-i-t-í
s-v-r-ž-e-n-i d-o n-e-j-h-l-u-b-š-í-ch p-r-o-p-a-s-t-í, d-o n-e-j-
h-l-u-b-š-í-h-o p-e-k-l-a. N-e-b-o-t' j-s-m-e v-y-s-t-o-u-p-i-l-i
v-e-l-m-i v-y-s-o-k-o. —

„Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte:
Vidíme protož hřích váš zůstává.“

(Jan 9, 41)

„Kdybych byl nepřítel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale
nyní výmluvy nemají z hříchu svého.“

(Jan 15, 22)

„Ale synové království vyvrženi budou do temností
zevnitřních. Tamť bude pláč a skřípění zubů.“

(Mat. 8, 12)

Teosofie, Božské Sebepoznání, Božské Sebevědomí a Božské
Vědění, je hrůzně dvojsečný meč, kterým je možno vydobýt
buď věčný Život, nebo věčnou zkázu. Podle toho, jak jich
právě použijeme. Správné použití je to, které vede k VI. Stupni,
k Lásce – Dobrotě – Milosrdenství.

VI. Absolutní, nepodmíněná, neomezená L á s k a

„Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá a Bůh v něm.“

(1. Jan 4, 16)

„L-á-s-k-a n-i-k-d-y n-e-v-y-p-a-d-á, ačkoli proroctví přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde.“

(1. Kor. 13, 8)

„Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se.

V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nevzpouzí se, nemyslí zlého.

Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.

Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“

(1. Kor. 13, 4 - 7)

Aby se někdo mohl stát dokonalým Bohem a dospět k svatému Božskému Sebevědomí a svatě Božskému Vědění a Znalosti, musí z Pravdy zrozená Božská Bytost být proměněna v Lásku a jako Láska znovuzrozena.

1. Co je absolutní, nepodmíněná, neomezená Láska?
2. Jak je možná tato Láska?
3. Jak se projevuje, jaká je její činnost?
4. Jaká je odměna za ni?
5. Jaké je její nebezpečí?

ad 1. Co je tedy absolutní, nepodmíněná, neomezená Láska?

Je: a-b-s-o-l-u-t-n-ě č-i-s-t-ý + a-b-s-o-l-u-t-n-ě d-o-b-r-o-t-i-v-ý **D-u-ch**, tzn. čisté světlo vyzařující, dobrotivé teplo poskytující **BOŽSKÁ BYTOST**.

Je: n-e-j-v-y-š-š-í D-o-k-o-n-a-l-o-s-t, jaká je možná na t-é-t-o-s-t-r-a-n-ě B-y-t-í.

Je: n-e-j-v-y-š-š-í Ž-i-v-o-t a n-e-j-v-y-š-š-í P-r-i-n-c-i-p-t-v-ů-r-čí č-i-n-n-o-s-t-i.

Je: K-o-r-u-n-a v-š-e-ch i-d-e-á-l-n-í-ch s-n-a-h.

A-b-s-o-l-u-t-n-í, n-e-p-o-d-m-í-n-ě-n-á, n-e-o-m-e-z-e-n-á L-á-s-k-a j-a-k-o a-b-s-o-l-u-t-n-ě č-i-s-t-ý a a-b-s-o-l-u-t-n-ě d-o-b-r-o-t-i-v-ý D-u-ch j-e : p-o-s-l-e-d-n-í b-r-a-n-o-u k-e S j-e-d-n-o-c-e-n-í, k-e S-p-l-y-n-u-t-í s n-e-p-o-d-m-í-n-ě-n-ý-m, n-e-j-v-y-š-š-í-m B-y-t-í-m, T-e-p-r-v-e n-a t-o-m-t-o S-t-u-p-n-í m-á d-o-k-o-n-a-l-é E-g-o s-v-o-b-o-d-n-o-u v-ů-l-i, z-d-a-l-i ch-c-e d-á-l-e „ž-í-t“, d-á-l-e p-ů-s-o-b-i-t, a-n-e-b-o ch-c-e – l-i v-e-j-í-t d-o n-e-p-o-d-m-í-n-e-č-n-é-h-o B-y-t-í, d-o v-ě-č-n-é-h-o K-l-i-d-u.

(Volba: zdali dále působit a tvořit a oblažovat, obšťastňovat a prozařovat menší – větší prostory – části nekonečna a časy – části věčna, nebo vejít do nepodmíněného Bytí, ponořit se do absolutního Absolutna; **tato volba je nekonečně těžká.**)

Dokud není dosaženo absolutní, nepodmíněné, neomezené Lásky, **není Svobody**, není žádné **svobodné** volby v nejvyšším smyslu slova.

Teprve absolutně milující je absolutně svobodný; teprve neomezeně milující je **neomezeně** svobodný; teprve nepodmíněně milující je nepodmíněně svobodný. Jinak jsou všechny pokusy o dosažení Svobody jako takové více nebo

méně, ale vždy hříšné a trestuhodné. **Nikoli o Svobodu máme zápasit, neboť tak bychom n-i-k-d-y nebyli svobodni. O Lásku musíme zápasit, Lásku osvobozuje.**

Faleš a přetvářka se mohou vyšínout až k V. vývojovému stadiu, mohou směle, zahaleně, nestoudně proniknout až k V. stupni, **ale ne dále. Lásku nelze předstírat.** Aby tedy láska byla skutečně Láskou, musí spočívat na absolutní, nepodmíněné, neomezené Pravdivosti – Spravedlnosti.

Láska je ve své podstatě tak neobyčejně jemná, že ji hluboce zraňuje i nejmenší stín existující falše, lživosti – nepravdivosti a skutečná faleš, lživost, nepravdivost – nespravedlnost ji vraždí a usmrcuje.

Proto: Kdo chce v sobě plodit Lásku a kdo se chce skvět Láskou, ten musí být absolutně, nepodmíněně, neomezeně spravedlivě – pravdivý. Jinak nelze být žádným tvůrcem Lásky, nýbrž je člověk ničitelem Lásky, usmrcovatelem Lásky, vrahem Lásky. **Pomocí velkého vědění, pomocí velkého poznání se faleš stává až k nepoznání jemnou a subtilní vražedkyní Lásky.** Právě proto je Nebe Lásky ohrazeno absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivostí – Spravedlností. Co neprojde absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivostí – Spravedlností, to se **nikdy** nebude moci stát **Láskou.**

„Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn sem jako měď zvučící anebo zvonec znějící. A bychť měl prorocství, a znal všechna tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všechnen statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá.“

(1. Kor. 13, 1 - 3)

Tato slova jasně ukazují, jak daleko možno jít – **bez Lásky**, co všechno možno činit, dosáhnout a vědět a vykonat – **bez Lásky**.

ad 2. Jak je Láska možná? Jak je možno stát se Láskou?

To je v jsoucnu tou nejvyšší a zároveň také tou nejtěžší úlohou, splnitelnou jen přemožením smrti v sobě, překonáním nepopsatelných bolestí a utrpení zrození. Láska musí být zplozena s nejvyšším úsilím, nejvyšším, nejjemnějším rozvitím síly z nitra na venek.

Lidská Bytost stavší se Bohem svou absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivostí – Spravedlností musí poznat jako nicotné i to, co se jí na světě zdá a co pokládá za nejsvětější, totiž absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivost – Spravedlnost. Objektivně vzato (neboť subjektivně je nemožné, aby spravedlivý a pravdivý se znovu stal nespravedlivým nebo nepravdivým) to znamená jak Pravdivost – Spravedlnost, tak i lživost – faleš – záludnost – nepravdivost a lehčí – těžší, i také nejtěžší nespravedlnost moci klidně – hrdinsky snášet, tj. na této Vysoké Úrovni, v této Božské sféře znovu se stát Chudým, Pokorným, Trpělivým a Čistým, tj. také včetně Pravdivosti – Spravedlnosti objektivně vzato, musí se totálně stát ničím (to se jí zpočátku bude jevit jako nejstrašnější, nejbolestnější smrt, jako nejhroznější zničení morálního základu její pravdivé podstaty. A když tedy tato Bytost **se stala totálně** ničím, když totálně zemřela, vydechla svou Božsky pravdivou Duši na dřevě Kříže, potom v sobě musí probudit Sílu: **prokazovat přátelům i nepřátelům stejně všechno dobré ve smyslu:**

„Ježto slunci svému velí vzhoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“

(Mat. 5, 45)

„Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete?

Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře činite nenávidícím vás, a modlete se za nepřátely a protivníky vaše.“

(Mat.5, 46 a 44)

Že toto Vše je možné **jen** za nejstrašnějších duševních trýzní, **jen** za nejstrašnějších bolestí zrození, jak by to nenahlédl ten, kdo byl tímto způsobem probuzen k slavnému Lásky-plnému životu?

Dostí na tom: **Takto** je Láska možná a **takto** je možno stát se Láskou.

ad 3. Jak se projevuje Láska a jaká je její činnost?

- a) Milující Bůh, pokud přichází v úvahu jeho vlastní osoba, nezná už žádných bolestí, vůbec žádného utrpení, vůbec žádné trýzně; neboť on je všechny překonal a zdolal. Přemohl, totálně zničil největší smrtelné bolesti, které jsou na tomto světě možné. Mysl absolutního, nepodmíněného, neomezeného milujícího Boha nemůže být dostižena žádným utrpením, nemůže být zakalena žádným utrpením, nemůže být ovlivněna, rozrušena.
- b) Milující Bůh nemůže žádné bytosti ublížit, nemůže žádnou bytost zranit, **ani tu nejmenší**, nemůže nikomu na celém

velkém, neomezeném světě způsobit bolest, ani nejmenší. Milující Bůh všechno snáší, ve všechno doufá, všechno trpí, sám však nemůže být příčinou utrpení. Milující Bůh **může všechno**, pokud přichází v úvahu jeho osoba: **Žít i zemřít**. Jen jedno nemůže: Druhé bytosti **způsobit bolest**, ani malé ani velké. Ani dobré ani zlé. Ani v myšlenkách, tedy ve skrytu, ani v činech, tedy zjevně. Láska nemůže jíst žádné maso, neboť ona nemůže žádnou živoucí bytost usmrtit, ani jedovatého hada ani krvežíznivého tygra ne. Láska dovede sama zemřít, sama radostně protrpět časnou smrt, beze slova podstoupit smrtelné úzkosti, klidně se nechá sama beze slova podstoupit smrtelné úzkosti, klidně se nechá sama roztrhat, ale sama nemůže zranit. Láska nedovede poškodit život. — „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ —

Láska nemůže vést válku, nemůže u sebe nosit žádné útočné ani obranné zbraně. Láska nezná žádnou mstu ani pomstychtivost.

A při hrůzách a příšerných scénách vivisekce pláče a pláče ve svém soucitném Srdci, krvácí a krvácí Božská Láska.

- c) Milující Bůh vyzařuje absolutní Dobrotu, vyzařuje absolutní Milosrdenství, vyzařuje absolutní Soucit, vyzařuje absolutní nezkalenou Radost, vyzařuje absolutní Štěstí. Milující Bůh žehná s pozdviženými rukama celé jej obklopující jsooucnost, na sever, na jih, na východ a na západ, nahoru, dolů, křížem a napříč, na všechny strany. Milující Bůh objímá svou všeobjímající, svou vše-žehnající, vše-chránící, blahodárnou myslí všechny národy světa, všechny otčiny světa, všechny vědy a umění, všechny filozofie a všechna náboženství se všemi jejich odděleními a směry a sekcemi.

Právě proto:

**A-b-s-o-l-u-t-n-í, n-e-p-o-d-m-í-n-ě-n-á, n-e-o-m-e-z-e-n-á
L-á-s-k-a j-e d-r-u-h-ý-m o-p-r-a-v-d-o-v-ě a-l-t-r-u-i-s-
t-i-c-k-ý-m V-e-l-k-ý-m Č-i-n-e-m K-r-i-s-t-o-v-s-k-é
L-á-s-k-y, T-e-o-z-o-f-i-e, k-t-e-r-á p-ř-i-p-r-a-v-u-j-e a
r-o-v-n-á C-e-s-t-u k B-o-h-o – S-e-b-e – P-o-z-n-á-n-í.**

ad 4. Jaká je odměna za Lásku?

Ne. Tak ne. Neboť to by bylo řečeno nesprávně. Láska nezná žádné odměny a Láska nepotřebuje žádné odměny.

Avšak: L-á-s-k-a j-e V-š-e-m-o-c-n-á;
L-á-s-k-a j-e B-o-h-e-m P-o-s-k-y-t-u-j-í-c-í-m
S-v-ě-t-l-o a T-e-p-l-o ;
L-á-s-k-a j-e z-á-ř-í-c-í-m, z-a-h-ř-í-v-a-j-í-c-í-m
S-l-u-n-c-e-m ;
L-á-s-k-a j-e B-ů-h v M-u-ž-n-é-m v-ě-k-u.

To je její odměna.

ad 5. A jaké je její nebezpečí?

Láska nezná žádné nebezpečí. Láska není vystavena žádnému nebezpečí. Láska je dokonale chráněna, všude, v celém bezmezném Bytí naprosto chráněna. Absolutní Láska je absolutně chráněna, nepodmíněná Láska je nepodmíněně chráněna, neomezená Láska je neomezeně chráněna. Všechno se sklání před Láskou, všechno holduje Lásce,

všechno nebezpečností prchá před Láskou, všechno zlo prchá před Láskou, všichni nepřátelé jako okouzleni zalézají před Láskou.

„Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši, Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu,

Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.

A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.

Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno.

Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí,

A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.“

(Filip. 2, 5 - 11)

„Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém d'ábly budou vymítati, jazyky novými mluvíti.

Hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, neuškodit' jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

(Mar. 16, 17 - 18)

Ještě jedna ukázka, a to z buddhistického Páli-kánonu, Anguttaranikájo IV. 67, podle německého překladu K. Seidenstückera:

M o c L á s k y

Kdysi prodléval Vznešený v Sávatthí, v háji Vítězů, v klášterní zahradě chudých strážníků. Tehdy byl v Sávatthí jistý mnich

uštknut hadem a usmrcen. Mnoho mnichů se odebralo tam, kde Vznešený prodléval; když tam přišli, pozdravili úctyplně Vznešeného a posadili se stranou. Sedíce stranou, promluvili tito muži k Vznešenému takto:

„Panel zde v Sávatthí byl jeden mnich uštknut hadem.“

„Dozajista, mniši, tento mnich nepronikl láskyplnou myslí čtyři královské rody hadů. Kdyby totiž, mniši, tento mnich pronikl láskyplnou myslí čtyři královské rody hadů, tak by, mniši, tento mnich nebyl býval hadem uštknut a usmrcen.

Které tedy jsou čtyři královské rody hadů?

Virüpakkhové jsou jeden královský rod hadů.

Erâpathové jsou jeden královský rod hadů.

Chabyâputtové jsou jeden královský rod hadů.

Kanhâgotamakové jsou jeden královský rod hadů.

Dozajista, mniši, tento mnich nepronikl láskyplnou myslí tyto čtyři královské rody hadů. Kdyby, mniši, tento mnich byl pronikl laskavou myslí tyto čtyři královské rody hadů, tak by, mniši, tento mnich nebyl býval uštknut a usmrcen hadem. Já, mniši, nařizuji, abyste pro vlastní bezpečí, pro vlastní ochranu, pro vlastní obranu laskavou myslí (takto) pronikali čtyři královské rody hadů:“

„Miluji Virüpakkhly,
miluji Erâpathy,
miluji Chabyâputty,
miluji Kanhâgotamaky.
Miluji beznohé bytosti,
miluji dvounohé bytosti,
miluji čtyřnohé,
miluji mnohonohé.

Žádná beznohá necht' mi neuškodí,
necht' mi neuškodí žádná dvounohá,
žádná čtyřnohá kěž mi neuškodí,
necht' mi neuškodí mnohonohá.
Všechny bytosti a vše, co žije,
všichni tvorové dohromady,
ti všichni necht' jsou šťastni,
kež se k nim žádné zlo nepřiblíží.“

„Úcta Vznešenému!“

„Úcta sedmi dokonale Osvíceným!“

VII.

Absolutní, nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost

Tento Duchovní vývojový Stav je i pro Bohy těžko pochopitelný, tím mnohem méně pro lidi, kteří bloudí v prvních čtyřech (I., II., III., IV.) stadiích (**Chudoba, Pokora, Trpělivost, Čistota**).

Co je tedy absolutní, nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost?

Je to: **A-b-s-o-l-u-t-n-ě S-v-a-t-ý D-u-ch.** —

Je - lidsky mluveno: Všemocně ovládnutá, nevýslovně jemná Blaženost absolutního Vědění, absolutního Poznání, jako důsledku absolutní Pravdivosti – Spravedlnosti (Lásky k Pravdě), a Všemocně ovládnutá, ještě tížeji ovládnutelná, ještě něžněji, ještě niterněji obšťastňující, nekonečně blažená slast absolutní Lásky, absolutní Dobroty – Milosrdnosti — —, setrvávání v bezmezně – věčně – všemocně – blaženě absolutní Nepohnutosti, v Sebevědomě absolutní nevyrušitelnosti, v Sebevědomě dokonalém nejsvětějším Klidu. To je absolutní, nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost.

Bylo-li těžké, trpělivě – klidně snášet šestinásobnou bolest a šestinásobnou rozkoš na lidské úrovni, a kráčet po zlaté střední cestě, **je tisíckrát těžší trpělivě – klidně snášet šestitísícinásobnou bolest působenou Vševěděním, nekonečný, nezměrný Světobol a z absolutní Lásky plynoucí kosmickou Rozkoš, a setrvat ve Stejnomyšlnosti.**

Je-li však Někdo tak Vysoko vyvinut – vpravdě vzácný případ ve všech světech! –, že také pozná Nejvyšší Vědění i nejvyšší a nejčistší, i nejnádhernější a nejvznešenější vyzářující Lásku jen

jako jednu z posledních vanitatum vanitas a afflictio spiritus a ponoří se do Vědomostního Stavů absolutní Stejnomyšlnosti, zahloubá se nejhrouběji – nejhrouběji – nejhrouběji do Sebe Sama: **potom vy, lidé a Bohové, Klanějte se!**

N-e-b-o-t' s-e Z-r-o-d-i-l K-n-í-ž-e B-o-h-ů !

Gotamo Buddha byl takový Kníže Bohů.

Jelikož tento VII. Duchovní vývojový Stav může být znázorněn a co nejjasněji a nejsnázeji vysvětlen na základě Buddhova Učení, ocituji ještě něco z Páli-kánonu podle německého překladu K. E. Neumanna jako nutný doplněk k této kapitole. (Tento Duchovní Stav je ovšem možno znázornit také na základě jiných Nauk.)

– Buddha praví:

„Vše, co vzniklo, co se stalo, musí opět zaniknout a zemřít.

Proto, mniši: **Já považuji život za utrpení.**

I samotný nejvyšší Život.“ — (Kosmický Život Lásky.)

Právě proto, že je pomíjející. A co musí zaniknout a zemřít, to je přece bolest, to je utrpení. Ano, c-e-l-é projevené jsoucno je utrpení. Čím jemnější je pocitující mysl, tím více, tím niterněji, tím hlouběji také pocítuje velkou bolest světa, velký světobol. Necítí-li, nevnímá-li, nepoznává-li milé Ego bolest jsoucna, světobol, pak je takto necítící, nevnímající, nepoznávající Ego právě ještě nevidomé, nevědomé, nepoznávající, necitlivé, nevnímavé; není ještě světově vidoucí, není ještě vševědoucí, není ještě všezřivě a neomezeně poznávající, není ještě vesmírně cítící, není ještě vesmírně vnímající. Naproti tomu kdo se stal Vševidoucím, Vševědoucím, Všezřivým a Všecítícím – poznávajícím, ví, že jak daleko jen sahají hranice „Života“, tak

daleko vládnou tito dva vládci rodící a plodící téměř všemohoucí a téměř všemocně bezmezný světa-bol: Láska a Smrt.

Láska je silná j-a-k-o Smrt. —

Láska a Smrt jsou dva králové jsoucna, kteří mezi sebou neustále zápasí, navzájem se potírají, jak daleko sahají hranice „Života“; **stejně** silní, **stejně** mocní. Vůdčím Principem jednoho je rozkoše-plné tvoření zla mája, Principem druhého bolesti-plné ničení zdánlivého dobra. Strašná je moc Lásky, strašná je moc Smrti, strašné jsou jejich boje.

S-t-e-j-n-o-m-y-s-l-n-o-s-t, absolutní Stejnomyšlnost, absolutně nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost

je s-i-l-n-ě-j-š-í n-e-ž S-m-r-t.

Stejnomyšlnost, Nejvyšší, Nejsvětější Stejnomyšlnost, kde Božské JÁ svým absolutním Věděním a absolutní Láskou všemocně proniklo k absolutnímu BYTÍ – v opaku k bezmeznému jsoucnu, tato Stejnomyšlnost je silnější než Smrt.

Stejnomyšlnost, která neprodělala I., II., III., IV., V. a VI. Stupeň, je buď předstíraná, nebo zkažená, zlá, strašná, satanská stejnomyslnost.

– Buddha, Božský Kníže, praví:

„Tu, mniši, některý člověk nic nezkusil, je obyčejný člověk bez smyslu pro Svatost, neznalý svatého Učení, svatému Učení nepřístupný, nemající smysl pro (Nejvyšší) Ušlechtilost, učení Ušlechtilých nepřístupný, a přijímá zemi jako zemi. A když zemi pojal jako zemi, přemýšlí o zemi, myslí: „Země je moje“, a raduje se ze zevních pokladů země.

A proč?

Protože ji nezná, pravím Já (Buddha). Země je totiž pomíjející. (Takové Poznání je možné teprve s podmínkou absolutního Vědění. Ale obyčejný člověk právě nemá žádné absolutní Vědění (V.) a žádný nejvyšší Život (VI., VII.), proto se raduje z pomíjejícího.)

A právě tak, mniši, to činí s vodou, ohněm, vzduchem, éterem, šťávami, tóny, barvami, tvořící přírodou = manas přírodou, s Bohy, s Pánem stvoření, s Brahmou, se Svítícími, Zářícími, Mocnými, Velemocnými, s neomezenou sférou Prostoru, s neomezenou sférou Vědomí, se sférou Nejsoucna, s rozhraním možného vnímání, s viděným, slyšeným, myšleným, poznaným, s jedností a mnohostí, s Vesmírem. Pojímá Vesmír jako Vesmír. A když pojal Vesmír jako Vesmír, myslí Vesmír, přemýšlí o Vesmíru a říká si: „Můj je Vesmír!“ a raduje se z Vesmíru.

A proč?

Protože on (obyčejný člověk) **to ne-Zná**, pravím já. (Že to totiž všechno veskrze křížem krážem je utrpení a pomíjející. Radovat se ze jsoucna znamená tolik jako radovat se ze smrti).

A právě tak to, mniši, **činí s vyhasnutím bludu**. (S vyhasnutím **všeho** vzniklého, s vyhasnutím **všeho** projeveného jsoucna.)

(Co je zde řečeno o obyčejném, nic nevědoucím člověku podrobeném klamu, to spadá do stavu vědomí před I. – VII. stadiem.)

Kdo však, mniši, jako **bojující mnich** (stav vědomí I., II., III. a IV. dle našeho výkladu) s bojovným srdcem se snaží vydobýt neporovnatelnou Jistotu, také tomu platí země jako země a platila mu země jako země: pak nemá myslet

zemi, nemá myslet na zemi, přemýšlet o zemi, nemá myslet:
„Země je moje!“ – a **nemá se ze země radovat.**

A proč ne?

Aby **se ji naučil znát**, pravím já (Buddha). (I ten nejmenší hněv nebo zloba, jakož i ta nejmenší radost z něčeho, co musí zemřít a zaniknout boří čisté Vědomí, ve kterém jediné je možné absolutní Vědění, nejvyšší Poznání. Tedy také poznání, že země, voda atd., Bohové, všechna zářící Slunce a Sluneční soustavy, celý Vesmír je proměnlivý a pomíjející.)

A právě tak, mniši, bojující mnich jedná s vodou, ohněm, vzduchem atd., s celým projeveným jsoucnem, s Vesmírem, s Vyhasnutím klamu. Nemá myslet Vyhasnutí klamu. Nemá myslet na Vyhasnutí klamu. Nemá myslet: „Mé je Vyhasnutí klamu!“ A nemá se těšit z Vyhasnutí klamu.

A proč ne?

Aby se je právě naučil znát. Kdo se raduje, ten není zbaven klamu. (Absolutně, nepodmíněně, neomezeně Stejnomyšlný je zbaven klamu.)

Kdo však, mniši, jako **Svatý mnich** (Stav vědomí V., VI. A VII. podle našeho názvosloví a pevně ustálených pojmů), jako přemožitel iluzí, Skoncovatel, s ukončenou činností, zbavený břemene, dosáhl svého (Nejvyššího) Cíle, zlomil pouta jsoucna, je vykoupěn dokonalou **Moudrostí**. Také Tomu platí země jako země, platila mu země jako země, avšak nemyslí na zemi, nepřemýšlí o zemi, nemyslí: „Země je moje!“ a neraduje se ze země.

A proč?

Protože On, jakožto žádostivosti zbavený, žádostivosti prostý, nenávisti zbavený, nenávisti prostý, jako bezklamný přemožitel klamu, **ji zná**, pravím Já.

A právě tak, mniši, **jedná Svatý mnich**, Svatý asketa s vodou, ohněm, vzduchem atd., s Vesmírem, s celým projeveným jsoucnem, se všemi jevy jsoucná, i s těmi, které přetrvávají celé Věčnosti (Eony), i také s Vyhasnutím klamu. Nemyslí na projevy jsoucná, na Bohy Vědění, na Bohy Lásky, skvějící se, zářící, mocné, přemocné, nemyslí na projevy Bytí, nemyslí: „Mé je to nebo ono!“ a neraduje se z ničeho.

A proč ne?

Protože On, absolutně, nepodmíněně, **neomezeně** prostý žádostivosti, prostý nenávisti, prostý klamu, **poznal všechno projevené, všechno stvořené, všechny jevy jako pomíjející a úplně je překonal**. (Posledních 15 řádků bylo podáno ve volném překladu.)

A Dokonalému (Vědomostní stav VII. a VIII.), Svatému, dokonale Probuzenému, mniši, platí země jako země a platila mu země jako zem. Potom nemyslí na zemi, nepřemýšlí o zemi, nemyslí: „Země je moje!“ a neraduje se ze země.

A proč ne?

Protože Dokonalý ji zná, pravím já, **protože Dokonalý veškeré životní slasti odumřel, odvykl, vykořenil ji, ušel jí, zrušil ji a nepomíjejícím, dokonalým Probuzením se Probudil**.

A právě tak to Dokonalý činí s celým projeveným jsoucnem.“

Potud Buddha sám. Se zkratkami, některými změnami a úpravami.

Moje vlastní poznámky:

Nepřete se, vy lidé, a nevynášejte se, vy milí, klamům podléhající, krátkozrací, mnohonásobně ohraničení a mnohonásobně omezení synové země. Naopak, buďte pokorní, zcela pokorní, ano bezmezně pokorní a nekonečně skromní. Jakmile budete nekonečně skromní a bezmezně pokorní, vzejde vám velké Světlo a osvítlí vaše husté mlhy.

Co zde Buddha nenapodobitelným a nedostižným, dokonalým způsobem praví a učí, to najdeme i v jiných svatých Knihách, i když v méně dokonalé formě, i když vyjádřeno jinými pojmy.

Příklad z bible:

„A mámt' i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivésti, a hlas můj slyšeti budou. A budet' jeden ovčinec a jeden pastýř.“

(Jan 10, 16)

„Potom bude konec, když Bohu a Otcí odevzdá, **když zruší všechnu vládu a vrchnost a moc, aby byl Bůh Všechno a ve Všem.**“

(srv. 1. Kor. 15, 24 a 28
překl. z něm. bible)

Když K-r-á-l-o-v-s-t-v-í odevzdá. —
J-a-k-é K-r-á-l-o-v-s-t-v-í?

To záleží na tom, jak mnoho jsme s to pochopit, až do které doby, do jakých prostorových hranic se naše vědomí vyvinulo. Malodušný, ubohý, omezený, člověk podléhající klamu, který ještě slepě tkví v nacionálním, patriotickém, ecclesiastickém nadšení, je daleko – daleko vzdálen toho, aby rozuměl Knížatům Bohů a aby se nad celou **iluzorní říši světového jsoucna** povznesl a viděl ničení, mizení **všeho** Panství

(mnohých Slunečních soustav), mizení **veškeré** Vrchnosti a **veškeré** Moci (Bohů a Bohů), je daleko – daleko vzdálen toho, aby si představil a pochopil Myšlenku Nekonečna: „**A Bude Bůh Vše ve Všem**“, nebo poeticky – idylicky vyjádřeno: „**Bude jeden Ovčinec a jeden Pastýř.**“ To dokáže jen Dokonalý nebo Svatý Učedník Dokonalého.

Nejde však také o to, aby všichni lidé okamžitě všemu rozuměli a okamžitě se stali Syna Věčnosti a Hrdiny Bezmezna. Avšak aby omezení, nerozumní, aby ubozí slepí zůstali pokorní a skromní, to by vám přece jen mělo trochu vysvitnout! Ale číňte, co chcete, konec bude dobrý pro ty, kteří Boha **Nejvyššího** milují a uctívají.

* * *

O absolutní Chudobě v Buddhově Učení (Pali-kánon, Majjhimanikajo 121) čteme ve stručné formě toto:

„Tu, Ánande, jeden mnich vyšle myšlenku – **ves** –, vyšle myšlenku – **člověk** –; myšlenku – **les** – pojme jako jediný předmět. Při myšlence – **les** – povznese se mu srdce, rozradostní se, ukonejší se, uklidní se. A on pozná toto: Rozpolcenosti, které by mohly vzniknout při myšlence **ves**, ty zde nejsou; rozpolcenosti, které vznikly z myšlenky **člověk**, ty zde nejsou; a jen jedna rozpolcenost zbyla, totiž myšlenka **les** jako jediný předmět. – A on ví: – Stal jsem se chudším tímto způsobem myšlení kolem myšlenky **ves**; a on ví: – Stal jsem se chudším tímto způsobem myšlení kolem myšlenky **člověk** –; a jen jedno bohatství vykazuje, a to při myšlence na **les** jako jediný předmět. A on nahlíží, že oč je zde méně, o to se stal chudším, a co zde ještě zbylo, o tom ví: – Zbývá to, zbývá ono. – Takto tedy,

Ánande, k němu přichází tato opravdová, neoblomná, naprosto čistá Chudoba.

Zcela stejným způsobem se mnich cvičí dále. A to: Vyšle myšlenku – **les** – a pojme myšlenku – **země** – jako jediný předmět. Vyšle myšlenku – **země** – a pojme myšlenku – **neomezená sféra prostoru** – jako jediný předmět. Potom dále pojme myšlenku – **neomezená sféra vědomí** –, ještě dále myšlenku – **sféra Nebytí** – jako jediný předmět.

Při myšlence – **Nic zde není** – povznese se mu srdce, rozveselí se, ukonejší se, uklidní se. A on pozná toto: Rozpolcenosti, které vznikly z myšlenky – **země** –, z myšlenky – **neomezená sféra prostoru** –, z myšlenky – **neomezená sféra vědomí** –, ty zde neexistují; a zbyla jen jedna rozpolcenost, totiž myšlenka – **Nic zde není** – jako jediný předmět. A on ví: Chudším jsem se stal tímto způsobem myšlení kolem myšlenky **země**, kolem myšlenky **neomezená sféra prostoru**, kolem myšlenky **neomezená sféra vědomí**; a jen jedno bohatství vykazují: při myšlence **sféra Nebytí** jako jediný předmět. – O co je zde méně, o to se stal chudším. A co zde ještě zbylo, o tom ví: – Zbývá toto, zbývá ono. – Takto, Ánande, se jej zmocní opravdová, neoblomná, naprosto čistá Chudoba.

Ještě dále přijímá mnich myšlenku – **Rozhraní možného vnímání** – jako jediný předmět.

Konečně – **duchovní Jednota bez představy** —.

V **duchovní Jednotě bez představy** povznáší se mu srdce, rozveseluje se, zkonejší se, uklidní se. A on poznává: Také **duchovní Jednota bez představy** je složená, spolu-myšlená: co však je nějak složeno, spolu-myšleno, to je proměnlivé, to musí zaniknout! – To poznává.

Při takovém Vědění, v takovém okamžiku odpoutává se mu srdce od klamu přání a odpoutává se mu srdce od klamu jsoucna a odpoutává se mu srdce od bludu omylů. – V odpoutání je Spása. – Toto Poznání v něm vzniká: Vyschlý je Život, dokonána Svatost, dokonáno Dílo.

N-e-n-í v-í-c-e t-o-h-o-t-o S-v-ě-t-a. Tak tomu rozumí.

Kdo však, Ánande, kdykoliv v uplynulém čase jako Asketa nebo Kněz si vyzápasil naprosto čistou, nejvyšší Chudobu, každý takový tuto naprosto čistou, nejvyšší Chudobu již vyzápasil.

A kdo jako Asketa nebo Kněz naprosto čistou, nejvyšší Chudobu v budoucnu vyzápasí, každý takový tuto naprosto čistou, nejvyšší Chudobu vyzápasí.

A právě proto, Ánande chceme vyzápasit naprosto čistou, dokonalou, nejvyšší Chudobu. Tak, Ánande, se máte cvičit.“

Takto mluvil Vznešený a nesčíslné množství nebeských Zástupů se radovalo ze Slova Vznešeného. —

Ze 122. Řeči Majjhimanikájo budiž zde řečeno toto:

„Že však, Ánande, mnich, jenž se těší ze společenství, jenž se ze společenství raduje, jenž ve společenství nalézá uspokojení, společně se raduje, společně těší, společně je spokojený – co se však týká blaha odříkání, blaha osamělosti, blaha odpoutání (od projeveného jsoucna), blaha Probuzení, aby toho blaha podle přání dosáhl v jeho úplnosti a šíři, to je nemožné. — — —

Tak ale, Ánande, mnich, jenž prodlévá sám odloučeně od společnosti, takový mnich se může nadít blaha odříkání,

blaha osamělosti, blaha rozpuštění, blaha probuzení (Nejvyšší probuzení je možné teprve po odpoutání od celého jsoucná); aby se toto blaho stalo na přání, v jeho plnosti a šíři: to je možné. — —

Aby však, Ánande, mnich, jenž se ze společenství raduje, **vyzápasil časně vytoužené duchovní Vykoupení nebo věčné Ticho: to je nemožné.** — —

Tak tedy, Ánande, mnich, jenž prodlévá sám, odloučen od společenství, takový mnich se může nadít, že **vyzápasí časně vytoužené duchovní odpoutání nebo věčné Ticho. To je možné.** — —

Nevím, Ánande, ani o jedné formě (jevu jsoucná), u které by radost, u které by uspokojení z tvaru, který je proměnlivý, proměnitelný, nepřešlo v bolest (např. zánik sluneční soustavy je spojen s velkou bolestí, s velkým utrpením!), v utrpení, v zármutek, v zoufalství. — —

Tu, Ánande, našel Dokonalý útočiště, a to: **ve vzdání se všech představ a zakotvení v niterné Chudobě.**

Když tedy, Ánande, se k Dokonalému, jenž našel takové Útočiště, přibližují lidé, mniši a mnišky, stoupenci a stoupenkyně, králové a vládci, kající a kající poutníci, tak, Ánande, Dokonalý, osaměle skloněný v srdci, osaměle ponořený, odloučený, v odříkání uspokojený, očištěný ode všech klamných věcí, pěstuje jen rozmluvu vhodnou k povzbuzení Ducha. — —

Proto však, Ánande, má si mnich také přát: – Chci pojmout niternou Chudobu –, tak má, Ánande, mnich nitro svého srdce upevňovat, uklidňovat, jednotit a sílit. Jak ale, Ánande, může mnich nitro svého srdce upevňovat, uklidňovat, jednotit a sílit?

Pak, Ánande, setrvává mnich velmi vzdálen žádostí, vzdálen nespasitelných věcí v přemýšlivě vzpomínající, v klidu rozené blažené veselosti: v Zasvěcení prvního Zření.

Po dokončeném přemýšlení a vzpomínání dosáhne vnitřního ticha mořské hladiny, jednoty myslí prosté přemýšlení a vzpomínání, v Sebeponoření zrozené blažené Veselosti: Zasvěcení druhého Zření.

V radostném Klidu, Stejnomyšlně, jasně Vědomě prodlévá mnich, v těle pocituje Štěstí, o kterém Svátí praví: – Stejnomyšlně nazírající žije blaženě. – Tak dosáhl zasvěcení třetího Zření.

Po zavržení radosti a utrpení, po zničení dřívější veselosti a zármutku dosahuje mnich Zasvěcení prostého utrpení, prostého radosti, stejnomyslně nazírajícího, dokonale čistého: čtvrtého Zření.

Pojme v Duchu vnitřní Chudobu.

Pojme v Duchu z vnějšku vnitřní Chudobu, pojme v Duchu z vnějšku i z nitra vnitřní Chudobu. Pojme v Duchu „Nevyrušitelnost“.

A tak se cvičí a tak se připravuje k vykořenění, potlačení, zničení klamných věcí, klamných přání, iluze jsoucna, iluze omylů, ke zdolání, potlačení, vykořenění, zničení veškerého klamu, celé velké **iluzorní říše světového jsoucna**, — — aby byl Bůh Vše ve Všem.

Nekonečně jasná, svatá Myšlenka.

Myšlenka pro Knížata Bohů ... —

(Posledních 7 řádků jsem připojil, aby celý citát mohl být zaokrouhlen a uzavřen. *J. M.*)

Vlastnosti absolutně Dokonalého, **absolutně Stejnomyšlného** jsou v **Upálioově vyznání** v básnické formě řazeny k sobě překrásný, půvabným způsobem jako perla k perle.

Hospodář Upáli praví k svobodnému bratrovi Nāthaputtovi, svému dřívějšímu Učiteli:

„Tak poslyš, ó Pane, koho já jsem žákem:

Jsem žákem Moudrého, jehož neomámí **žádný klam**,
jehož se **žádná zloba nedotkne, vítězství nezláká,**
zlo žádné netrápí, ni pohnutím se nevzruší,
uzrálá ctnost a pravá Moudrost, která může radit,
povznesen nad svět celý jsa a bez poskvrny čistý:
Já Jeho následuji jako žák.

* * *

Je radostný a nikdy na nic nemusí se ptát,
spokojen, světa požitků se zbavil navždycky,
umění asketů ovládl tento člověk,
jenž v těle muže dožívá svůj život poslední,
vznešený, bezpříkladně radostně se skví:
Já Jeho následuji jako žák.

* * *

Je Hrdina, jenž nezná váhání,
je spolehlivým vůdcem, vede nejlépe,
tak mile, jako nikdo, učí Pravdě nás,
oproštěn touhy, Slunci podoben,
důstojný, mužný, avšak bez pýchy:
Já Jeho následuji jako žák.

* * *

Je pravý, On Sám v Sobě dlí
a nezměrné jsou Jeho myšlenky
nám dobře radí, může pomoci,
vždyť v pravém řádu stojí nerušen,
vznešeně z pout se vrátil svoboden:
Já Jeho následuji jako žák.

On, Velký, žije odcizen,
každého svazku zbaven, ze všech uvolněn,
vědomě žádným choutkám nehoví
a bez úmyslů, beze lpění na nich
vznešeně odvrácen Sám v Sobě prodlévá:
Já Jeho následuji jako žák.

Zřec důstojný a pro nás nejlepší,
bez chyby, svatý, Moudrý trojnásob,
je ostražitý, neboť sílu slova zná,
ukonejšěn, neb smysl všeho zří,
vznešený jako Vládce Bohů všech:
Já Jeho následuji jako žák.

Tak chrabří, který Sebe Sama střeží,
jak věrný druh je nápomocen nám
a do sebe i kolem sebe zří,
nikomu nakloněn, nikomu nepřízniv
své srdce ovládl, vznešeně nepohnut:
Já Jeho následuji jako žák.

Ten Kníže, který cvičí vhléd,
od světa odloučen a zcela vzdálen,
je odpoután a nezná bázně žádné,
prost svého jsoucna, k poslednímu Cíli
povznesen došel záchrany, sám zachránce:
Já Jeho následuji jako žák.

* * *

Jsa zjemnělý má poklad vědění,
má sílu vědění, však chtivosti je vzdálen,
je Dokonalý, všude vítaný,
a nikdo se mu nevyrovná v ničem,
neb vidí vše a všemu rozumí:
Já Jeho následuji jako žák.

* * *

Jak bdělý, jehož žádná řízeň netrápí,
kouř neobklopí ani mlha nesevře,
jak Duch, jenž uctíván je obětí,
tak přenádherně převyšuje vše,
do výšek obrovských se slavně povznáší:
Já Jeho následuji jako žák.“

„Kdy jsi, otče rodiny, shromáždil tento chvalo zpěv askety
Gotamy?“

Upáli:

„Asi tak, Pane, jako kdyby tu ležela velká hromada
všelijakých květin a zručný zahradník nebo zahradnický

tovaryš by je svázal do pestré kytice. Právě tak, Pane, patří Jemu, Vznešenému, všestranná chvála, sto a stonásobná chvála.

A k-d-o b-y n-e-ch-v-á-l-i-l, P-a-n-e, t-o-h-o, k-d-o ch-v-á-l-y z-a-s-l-u-h-u-j-e ?“

Úcta nejhlubší, nejhlubší, přehluboká Úcta
Vše-Jedinému NEJVYŠŠÍMU!

Úcta, nejhlubší, nejhlubší, ano nejhlubší Úcta
Všem v Svatosti DOKONALÝM!

Láska, Dobrota, Milosrdenství všem ostatním
bytostem v celém světovém jsoucnu!

Závěrečné myšlenky

1. Stejnomyšlnost je nejvyšším Dílem v projeveném světovém dění.

Stejnomyšlnost je Dokonání tvůrčího díla stvoření světa.

„A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich. A dokonal Bůh **d-n-e s-e-d-m-é-h-o** dílo své, kteréž dělal; a o-d-p-o-č-i-n-u-l v **den sedmý** ode všeho díla svého, kteréž byl dělal.

I p-o-ž-e-h-n-a-l B-ů-h **d-n-i s-e-d-m-é-m-u** a p-o-s-v-ě-t-i-l h-o ; nebo v něm **odpočinul** Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.“

(1. Mojž. 2, 1 - 3)

Stejnomyšlnost je nejvyšší Moudrost (Teosofí).

Stejnomyšlnost je nejvyšší, nejsvětější čin Lásky.

Stejnomyšlnost je největší a nejvyšší Božský Čin.

„A jako moře řeky zemí všech přijímá,
a nepřetéká přec,
tak i Moudrý:

Slasti Vesmíru celého

proudí v Duši Jeho,

však n e h n o u Jím,

mocným vládcem smyslů. — —“

(Bhagavad Gita II. 70)

2. Věčné Sjednocení s Věčným, nestvořeným, neproměnným Bytím, nepodmíněně splnutí s nepodmíněným Bytím:

Nejvyšší, Dokonalé Spasení,
absolutní, nepodmíněná Svoboda,
věčná, bezmezná Blaženost

je – lidsky řečeno – desetkrát víc než všechna možná Stejnomyšlnost v tomto projeveném jsoucnu.

Absolutní, nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost na této straně jsoucna je – lidsky pojato – desetkrát víc než všechno možné vyzářování Lásky a lesk Lásky.

Láska je desetkrát víc než všechno poznání, než všechna Moudrost.

Moudrost (Teosofie) je desetkrát víc než všechna Čistota.

Čistota je desetkrát víc než Trpělivost.

Trpělivost je desetkrát víc než Pokora.

Pokora je desetkrát víc než Chudoba.

Vědomě uskutečněná, absolutní, neomezená Chudoba je víc než celé ostatní světové jsoucno.

3. Bez předchozího realizování absolutní, nepodmíněné, neomezené Chudoby není možno stát se absolutně, nepodmíněně, neomezeně pokorným.

Bez předchozího uskutečnění absolutní, nepodmíněné, neomezené Chudoby a Pokory není možno stát se absolutně, nepodmíněně, neomezeně trpělivým.

Bez předchozího uskutečnění Chudoby, Pokory a Trpělivosti není možno stát se čistým.

Bez předchozího uskutečnění Chudoby, Pokory, Trpělivosti a Čistoty není možno být pravdivým a vstoupit do království

Bohů. (I to nejmenší vlastnictví zevních věcí, i ta nejmenší vědecká domyšlivost, i ta nejmenší netrpělivost, i ta možná nejmenší nečistota dává vždy popud k nepravdivosti, přetvářce a stává se nepřekročitelným pohořím a znemožňuje Egu vejít do království Bohů. Jsme-li ještě nečistí, tak buď zůstaneme dobrovolně venku, nebo musíme být pokrytci nebo nepravdiví. Jsme-li však nepravdiví, přetváříme-li se, budeme násilně vyvrženi.)

Dokud jsme se předem nestali absolutně, nepodmíněně, neomezeně chudí + pokorní + trpěliví + čisti + pravdiví + milující, n-e-m-ů-ž-e-m-e s-e s-t-á-t s-v-a-t-ý-m-i, s-t-e-j-n-o-m-y-s-l-n-ý-m-i a n-a-p-r-o-s-t-o s-e n-e-m-ů-ž-e-m-e s-t-á-t N-a-d-b-o-h-y, V-l-á-d-c-i B-o-h-ů.

A dokud jsme se předem nestali Vládci Bohů, nemůžeme vejít do Nejvyššího Klidu, nemůžeme užívat – lidsky hovořeno! —:

**Nejvyššího, Dokonalého Spasení,
absolutní, nepodmíněné Svobody,
věčné, bezmezné Blaženosti.**

4. Práce je nekonečně mnoho!

A kdo **přímo** pracuje na svém **věčném** Spasení, kdo **přímo** působí ke své **věčné** Svobodě, kdo zápasí o **věčnou** Blaženost, musí již mít mnoho, velmi mnoho práce za sebou.

5. Že v hranicích zde udaných je možné množství forem existence a že by se o tom, co se nalézá uvnitř zde naznačených hranic,

mohly napsat tisíce a tisíce knih vědeckých, filozofických, morálních, církevních, náboženských, teosoficko-okultních atd., kdo by to nenahlédl? —

6. Mohou Bohové pomoci?

Ano! S podmínkou náležitě Oddanosti a Věrnosti, ale jen tak daleko, pokud sahá jejich Moc a Láska. Tedy jen omezeným způsobem. Chce-li Někdo být absolutně Spasen, absolutně Svoboden a absolutně, nekonečně, neomezeně Blažen (vpravdě to nejsmělejší, ale zároveň nejsvětější Předsevzetí), tak si musí pomoci sám, nesmí se, vlastně: nemůže se obracet o pomoc k žádnému Bohu.

Nejvyšší, dokonalá možnost Spasení.

Absolutní, nepodmíněná možnost Svobody,

Věčná, bezmezná možnost stát se Blaženým vylučuje všechnu možnou zevnější pomoc.

7. Jedni chtějí být Rusy, Poláky, Slováky!

Jedni chtějí být Maďary, Němci!

Jedni chtějí být Francouzi, Angličany!

Jedni chtějí být Italy, Turky!

Jedni chtějí být Indy, Číňany, Japonci!

Vy milé bloudící ovečky!

Kdo vás takto zavedl, svedl!

Kdo vás přivedl na všechna tato scestí, kdo vás svedl z cesty?

Kdo?

Temnota, zaslepenost, duchovní zatemnělost, krátkozrakost, omezenost, odklon od Nejvyššího, zapření Nejsvětějšího, **odpadnutí od Jediného – Věčného – Nekonečného.**³

Vy milé bloudící ovečky! Neblouděte přece! Buďte přece svatými Popírateli: Popřete omezenost, obraťte se k Neomezenému! Pojďte přece k Bohu Vše-Jedinému, Všeobjímajícímu, Svatému, Nejvyššímu!

Pryč se vším separatistickým, se vším exkluzivistickým, se vším partikularistickým jsoucnem!

Pryč s veškerým patriotistickým separatizmem!

Pryč s veškerým nacionalistickým separatizmem!

Pryč se vším církevně-náboženským separatizmem!

Pryč se všemi způsoby jakéhokoliv separatismu, jakéhokoliv exkluzivismu, jakéhokoliv partikularizmu, pryč se vším zdánlivým jsoucnem!

Toto vám praví svatý Petr:

„V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob.

Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.“

(Skut. 10, 34 - 35)

³ 16. II. 1915 K tomuto 7. bodu poznamenávám: (KJM)

Chťt rozhodně být tím nebo oním a vychloubat se: já jsem Slovan, Germán, Román, Maďar, Turek atd., to je ubohý (podle různých stupňů ubohosti), leč nevinný omyl; ale nejen to, chťt být tím neb oním, ale ostatní národy utlačovat, nutit je ke zrádnému opuštění své národnosti a k přijetí cizí národnosti a řeči, to je provinile ubohý omyl, to je hřích, podle okolností různé velikosti hřích.

A toto vám praví svatý Štěpán:

„Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí prorok:

Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého?

Zdaliž ruka má všeho toho neučinila?

Tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se **vždycky Duchu svatému protivili**, jakož otcové vaši, takž i vy.“

(Skut. 7,48 - 51)

A totéž vám praví Kristus Pán:

„A budet' jeden ovčinec a jeden pastýř.“

(Jan 10, 16)

A u studny Jákobovy:

„Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.

Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdežto náleží se modliti.

Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žet' **jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci.**

B-ů-h d-u-ch j-e-s-t,

a t-i, k-t-e-ř-í-ž s-e j-e-m-u m-o-d-l-í, v D-u-ch-u a v P-r-a-v-d-ě m-u-s-e-j-í s-e m-o-d-l-i-t-i.“

(Jan 4, 19 - 21 a 24)

A zcela totéž praví také svatý Pavel:

„A bude Bůh Vše ve Všem!“

A zcela totéž praví také Buddha, Dokonalý, a Krišna a Mojžíš a Eliáš a Izaiáš a Pythagoras atd., všichni Osvícení, Svátí.

Tedy: **pryč, tisíckrát pryč! se vším separatistickým zdánlivým jsoucnem a zpět k Bohu, Nejvyššímu!**

8. Dětičky! (Míním tím v-š-e-ch-n-y lidi.)

Dětičky! Já vám v Lásce zvěstuji: **směšné** jsou **v-e-š-k-e-r-é** patrioticky – nacionalisticky – církevně – politicky – stranicky zabarvené snahy, třenice, povstání, boje, nepokoje! Všechny, všechny!

Poslyšte jen, jak krásně to vyjadřuje 2. Žalm:

„Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlí?
Sestupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti
Hospodinu, a proti pomazanému jeho,
Říkajíce. Roztrhejme svazky jejich a zavržme od sebe
provazy jejich (kterými nás chtějí svázat s Věčným).
Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se
jim.“

(Žalm 2. 1 - 4)

Toto je hořko-sladká, nelaskavě-velkolepá, nádherně-správná Mluva. pán Věčný, Nejvyšší, posmívá se vaším církevně – nacionalisticky – patriotickým snahám všeho dětinsky krátkozrakého, dětinsky směšného, ukrutného shonu. A Nejvyšší se nad vámi slituje. Navštíví vás. Neboť On vás miluje a On vás chce mít doma, chce vás mít u sebe ve svém Domě, ve svém Obydlí. A jaké je toto Jeho Obydlí? Absolutní, nepodmíněné Bytí, Věčnost, Bezmeznost, Neomezenost.

Ano! On v-á-s n-a-v-š-t-í-v-í.

„Tehdáž mluvíti bude k nim v hněvě svém a v prchlivosti své předěsí je.“

(Žalm 2, 5)

Není hněvu ve Věčně-Svatém a není zloby v Nejvyšším a On nikoho neděsí. Ale nutit omezené k Neomezenosti a vychovávat časné pro Věčnost je velmi hrozné pro malé, kterým se to jeví jako hněv a jako zloba. Leč není možno jim to ujasnit jinak než:

„Roztlučeš je prutem železným a jako nádobu hrncířskou roztráštíš je.“

(Žalm 2, 9)

Hrozná je Tvář Věčného, Nejvyššího!

Hrozná je Tvář Všemohoucího!

Hrozná je Tvář Nekonečného!

9. Nejde o Teosofii jako pojmové označení, jako o formalitu, jako o jméno. A nejde o křesťanství nebo o buddhismus nebo o bráhmanismus atd. jako o pojmové označení, jako o jméno. **Zcela a docela** nejde o tato neb ona **jména!** Neboť by to bylo prohřešením proti Bezejmennému Nejvyššímu!

Jde o naši osobní Čistotu, o naši osobní Pravdivost – Spravedlnost, Dobrotivost – Milosrdnost, o naši osobní Dokonalost. Jde o to, abychom jsouce sami čisti, pravdiví, dobrotiví, milosrdní, pomáhali světu k Míru svojí i jeho (světa) Čistotou, Pravdivostí, Dobrotou, Milosrdností, Dokonalostí. A tomu nás učí jak Teosofie, tak křesťanství, buddhismus, bráhmanismus atd.

Proč se tedy přít o skořápku a jádro, podstatu pošlapávat?

Tedy také **to** je nutné! Bytosti podrobené klamu potřebují jen skořápku, spokojují se jen zevnějškem, zápasí toliko o skořápku, bojují toliko o zevnějšek. **Nemohou jinak. Podstatné Bytosti naproti tomu hledají a milují Podstatu.**

10. Zakotvení ve Věčném, ve Věčném všemocně setrvávající považují celé dění světového jsouca za Nic.

Být nezúčastněným pozorovatelem! (Bhagavad Gita)

Nic zde není! (Buddha)

Svět pomíjí! (křesťanství)

Proč tedy lpět na něčem, co zaniká, proč se přít, bojovat, zápasit o bezpodstatné, a proč nemilovat a nepracovat na tom, co věčně trvá a co je nepomíjející, a být z Věčnosti nezúčastněným pozorovatelem nicotného časného jsouca? —

11. Kdo uskutečnil absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Chudobu a Pokoru:

ten je vědomě v Otcí, **Sat.**

Kdo realizoval absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Trpělivost a Čistotu:

ten je vědomě v Synu, **Čit.**

Kdo uvedl ve skutek absolutní, nepodmíněnou, neomezenou Pravdivost – Spravedlnost + Lásku – Dobrotu – Milosrdnost + Stejnomyšlnost:

ten je vědomě v Duchu Svatém, **Ananda.**

12. Nekonečně velká, nepopsatelně nádherná a nevyslovitelně oblažující je Odměna absolutního Odříkání. Kdo se však odříká pro Odměnu, ten Odměnu nedostane.

13. Několik stezek, které mohou vést k Dokonalosti:

- I. a) **Víra**, b) **Vědění**, c) **Bytí**.
II. a) **Vysokomyslnost**, b) **Pokora**, c) **Stejnomyšlnost**.
III. a) **Odporování**, b) **Součinnost**, c) **Stejnomyšlnost**.
IV. A) **Přizvukování**: 1, 2, 3, 10, 100, 1000 až do Nekonečna.
B) **Popírání**: 1, 2, 3, 10, 100, 1000 až do Nekonečna.
C) **Zdokonalování**: 1, 2, 3, 10, 100, 1000 až do Nekonečna.
V. a) **cogitatio**, b) **concentratio**, c) **meditatio**,
d) **contemplatio**, e) **mortificatio**, f) **sanctificatio**,
g) **unificatio**⁴

(Loyola)

- VI. 1. **Rozlišování** mezi trvalým a pomíjejícím.
2. **Viraga**: ani zde ani tam netoužit po ovoci svých činů.
3. **Šestinásobné uschopnění** ke Klidu, k Odloučenosti.
4. **Vůle**: osvobodit se.

(Sankaračarya)

- VII. a) **Pravé Poznání**, b) **Pravé Smýšlení**, c) **Pravá Mluva**,
d) **Pravé Jednání**, e) **Pravý Život**, f) **Pravý Boj**,
g) **Pravý Duchovní Jas**, h) **Pravé Ponoření**

(Buddha)

⁴ a) *myšlení*, b) *soustředění*, c) *meditace*, d) *kontemplace*, e) *sebezapření*,
f) *posvěcení (osvícení)*, s) *jednocení (s Bohem)*.

(Jednotlivé stezky se vzájemně doplňují. Jsou všechny jedno a totéž, jsou jen z různých stran pozorovány. Právě proto mohou co do Obsahu, který je vždy jedno a totéž – pro Vědoucího, jako zevní formy, které dle okolností jsou různé, být velkolepě do sebe včleněny a společně propleteny. Je dobré a potřebné znát důkladně mnoho stezek! —)

14. S-y-n č-l-o-v-ě-k-a, který se chystá být S-y-n-e-m B-o-ž-í-m musí rozhodně být provždy hotov se všemi vědami a uměleckými odvětvími. A nejenom to. Musí provždy být hotov se všemi filozofickými a dogmatickými teoriemi, se všemi teologickými naukovými systémy a velkými a malými náboženskými směry. Ano, on musí také se všemi nacionalisticky – rasisticky a vlastenecky svět dobývajícími snahami úplně skoncovat, rozloučit se s nimi. Neboť všechny tyto věci by pro něho, jako nastávajícího Syna Božího, který po způsobu svého Otce musí vše stejnou Láskou objímat, byly překážkou.

Právě uvedené projevy jsoucna, směry a snahy, jsou sice také dobré, dokonce jako cvičení, lekce a jako úlohy pro omezené, nevyvinuté lidi nevyhnutelně potřebné, leč Syn člověka, E-c-c-e H-o-m-o !, to všechno nepotřebuje!

„Kdo všechno Vědění překročil, Sabhijó,
které tu hlásají kněží a asketi,
po žádném Vědění nikdy už netouží,
kdo každé Vědění odložil: Moudrý je.

* * *

Kdo vnímá rozdíly, pojmy a obrazy
ať směrem dovnitř či navenek – prohnílé,

odpoután, odvrácen od zrádné hniloby:
Bdělým se zove, kdo silný dospěl až tam.“

(Suttanipátó 529 - 530)

* * *

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli ktobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždití dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

Aj, zanechávat' se vám dům váš pustý.

Neboť pravím vám, že mne již více nikoli neužříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně.“

(Mat. 23, 37 - 39)

15. Rozdíl mezi absolutním, nepodmíněným Bytím a relativním jsoucnem musí být důkladně poznán a pochopen.

Co je absolutní, nepodmíněné Bytí?

Harmonická Jednota **Věčnosti** (Metatemporalita), **Bezmeznost** (Metalokalita, Nadprostorovost) a **Všemohoucnost** (Metakauzalita). Tyto tři nejvyšší hodnoty Bytí se vzájemně podmiňují a vzájemně doplňují. **Věčnost** je možná jen v tom případě, když jsou zde zároveň také Bezmeznost a Všemohoucnost. **Bezmeznost** je možná jen v tom případě, když jsou zde zároveň také Věčnost a Všemohoucnost. **Všemohoucnost** je možná jen v tom případě, když je zde zároveň také Věčnost a Bezmeznost.

Kde je **Všemohoucnost**, tam je zcela určitě také Věčnost a Bezmeznost. Kde je **Bezmeznost**, tam nemohou chybět

Věčnost a Všemohoucnost. A kde je jednou **Věčnost**, je nepřítomnost Bezmeznosti a Všemohoucnosti vyloučena.

Věčnost podmiňuje Bezmeznost a Všemohoucnost.

A Věčnost je podmíněna Bezmezností a Všemohoucností.
Kdo je skutečně věčný, ten je zároveň také bezmezný a všemohoucí.

Bezmeznost podmiňuje Věčnost a Všemohoucnost.

A Bezmeznost je podmíněna Věčností a Všemohoucností.
Není bezmezný ten, kdo není zároveň věčný a všemohoucí.
Kdo je skutečně bezmezný, je zároveň také věčný a všemohoucí.

Všemohoucnost podmiňuje Věčnost a Bezmeznost.

A Všemohoucnost je podmíněna Věčností a Bezmezností.
Není všemohoucí, kdo není zároveň věčný a bezmezný. Kdo je skutečně všemohoucí, ten je zároveň věčný a bezmezný.

16. Celé relativní jsoucno je řízeno čtyřmi vládci:

1. **časovostí**,
2. **prostorovostí**,
3. **hmotou** a
4. **Kauzálním zákonem** (karmou).

Pod vládou čili pod střídavým spolupůsobením těchto čtyř králů je možná nekonečná řada nejrozmanitějších možností projevů jsoucna. **Leč ty jsou vesměs pomíjející.** Jednoroční možnost projevů jsoucna je pomíjející, dvouroční možnost

projevů jsoucná, tříroční možnost projevů jsoucná, storoční možnost projevů jsoucná, 100.000-roční, 100.000,000.000-roční atd. možnost projevů jsoucná – je smrtelná a pomíjející, je podrobena Smrti.

Absolutní, nejvyšší, nepodmíněné Bytí je

H-r-ů-z-n-ě S-v-a-t-é.

A skutečně **Hrůzně Sváté** jsou také všechny Bytosti, které si vyzápasily nepodmíněné Bytí.

17. Toto je tedy jsoucná a toto je Nejsoucná.

(Nejsoucná = absolutní, nejvyšší Bytí).

A toto je cesta ze jsoucná do blaženého Nejsoucná, k absolutnímu, nejvyššímu, nejčistšímu, nejsvětějšímu Bytí:

- I. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Chudoba;
- II. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Pokora;
- III. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Trpělivost;
- IV. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Čistota;
- V. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Pravdivost;
- VI. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Láska;
- VII. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Stejnomyšlnost.

18. „Chci vám, mniši, poskytnout učení jako vor: vhodné k u-n-i-k-n-u-t-í, a n-e k z-a-d-r-ž-e-n-í. Tedy slyšte a dejte pozor na mou řeč.“

„Ano, Pane!“ odpověděli oni mnichové pozorně Vznešenému.

Vznešený promluvil takto: „Podobně, mniši, když některý člověk na cestách přijde k ohromné vodě. Břeh na této straně je plný nebezpečí a hrůzy, břeh na druhé straně je bezpečný, prostý hrůzy. A kdyby tam nebyla žádná loď k přeplutí, žádný most k přechodu z této strany na druhou stranu, tehdy by si tento člověk pomyslel: – To je ohromná voda; břeh na této straně je plný nebezpečí a hrůzy, břeh na druhé straně je bezpečný, prostý, hrůzy, ale není zde žádná loď k přeplutí, žádný most vedoucí z této strany na druhou. Co kdybych nasbíral rákosí, klády, roští a listí, zhotovil vor a s tímto vorem prací rukou a nohou bych se zdráv dostal na druhou stranu?! —

A tento člověk, mniši, by posbíral rákosí a klády, roští a listí, zhotovil vor a prací rukou a nohou by se zdráv dostal na protější břeh. A zachráněn, octnuv se na druhém břehu, by takto pomyslel: – Předrahý je mi vpravdě tento vor. Pomocí tohoto voru a práce rukou a nohou jsem zdráv přistál na tomto břehu. Co kdybych nyní tento vor vzal na hlavu nebo na ramena a šel, kam je mi libo? – Co o tom soudíte, mniši? Zacházel by tento člověk s vorem správně?

„Opravdu ne, Pane!“

„Co tedy měl, mniši, tento člověk udělat, aby s vorem správně zacházel? Tehdy, mniši, když se tento člověk dostal na druhý břeh a byl zachráněn, měl uvažovat takto: – Předrahý je vpravdě tento vor. Pomocí tohoto voru a práce rukou a nohou jsem se zdráv dostal na tento břeh. Co kdybych teď tento vor položil na břeh anebo jej spustil na vodu, a šel, kam je mi libo? – Tímto způsobem vpravdě by, mniši, tento člověk správně zacházel s vorem.

R-o-v-n-ě-ž t-a-k j-s-e-m v-á-m, m-n-i-š-i, p-o-d-a-l
U-č-e-n-í j-a-k-o v-o-r:

v-h-o-d-n-é k u-n-i-k-n-u-t-í,
a n-e k z-a-d-r-ž-e-n-í.“

(Majjhimanikâjo I. 22)

To je správné stanovisko vůči **každému učení**, vůči **každému naučnému systému**.

19. „Toho, jemuž onen svět i tento zmizel,
komu tento ani onen svět nic nedává,
kdo je bez ostnů a zbaven jsoucná,
toho jen já Svatým nazývám.

* * *

Ve dne září jasné slunce,
v noci mírná záře luny,
ve zbrani se rytíř skvěje,
Světec rozzáří se v sebe vnořen,
celý den a celou noc
září Buddha v slávě své.

* * *

Ten, kdo každé pouto zlomil,
nikdy víc se nezachvěje,
vítěz prostý klamu světa,
toho já nazývám Svatým.

* * *

Zahodil i zbraně na obranu,
zvířatům všem nakloněn je něžně,
nezabije žádné ani neublíží,
toho já nazývám Svatým.

* * *

Hněvu nezná v tomto zlostném světě,
bezbranný je mezi ozbrojenci,
bez žádosti v tomto světě touhy:
toho jen já Svatým nazývám.

* * *

Kdo těm bludným močálům
a tomu světu klamu unikl,
je neproměnný, nepochybující,
všeho jsoucna beze zbytku zbavený,
ten může býti Svatým nazýván.

* * *

Jeho stopu Bohové ni Géniové
ani lidé neznají a nepochopí,
jen On, Posvětitel, klamu Ničitel,
jen On může býti Svatým nazýván.

* * *

Ničím ro Něho je minulost,
nic budoucnost, nic přítomnost,
nic nežádá, nic nepřeje si,
toho jen já Svatým nazývám.

* * *

Kdo všechny tvary svého jsoucna zná,
i nebe, peklo jsou Mu známy,
a jako dokonalý Eremita⁵
transcendentálně jsoucno zničil,
ten dokonalý všeho Ukončitel,
On jest může býti Svatým nazýván.

(Dhammapadam, Kapitola Svatých)

Svatý Klid, tichý Mír Veškerenstvu!

K. B. N.

⁵ Eremita – poustevník — z řeckého eremos – poušť (pozn. edit.)

Ještě malý dodatek

15. VII. 1912

Každé ze známých náboženství (světových náboženství) chce být neomezené. Každé chce pro sebe dobýt celého světa. Každé chce celému světu vtisknout svou formu, své jméno. Tak např.

křesťanství chce pro sebe mít celý svět: – Jenom my jsme pány světa! A jen my se musíme stát pány světa! —

mohamedanismus chce celý svět mít pro sebe: – Jedině my jsme pány světa! A jen my se musíme stát pány světa! —

A tak to činí také ostatní náboženství na světě. Každé z nich se cítí nejpopovanějším vládcem světa a potírá ostatní.

To je od základu falešný a zvrácený postoj. A tento od základu falešný a zvrácený postoj **nemůže** světu dopomoci k Míru, **nemůže** lidstvu přinést Požehnání.

Jednotlivým Hrdinům již ano! Neboť když On jednotlivé směry potírá, poráží, obrátí se všechny proti Němu, Svatému, a zatratí Jej, odsoudí na smrt, a tak jej Vysvobodí. Ale tím samy na sebe a na lidi více nebo méně zúčastněné uvalují velký trest. Trest smrti vykonaný na Světcích a bolesti a útrapy mu způsobené musejí být napraveny založením nového náboženství, církve, konfese, strany v Jeho jménu a odčiněny mnoha obětmi, ceremoniemi a modlitbami atd. V Jeho jménu. Existují ovšem i jiné příčiny vzniku a objevení se nových vyznání a směrů víry atd. A tak to jde dál. A my máme náboženství a náboženství, církve a církve, konfese a konfese, štěpení a štěpení.

Každý z těchto směrů přísahá, musí přísahat, protože se prohřešil proti Nejvyššímu v jedné Svaté Inkarnaci – na jedno určité jméno a na jednu určitou část Pravdy (musí, dokud jeho vina není vyčerpána, anebo dokud se Syn Boží, opravdový Boží Hrdina sám obětavě nad lidstvem nesmiluje a nově vzniklý

závoj temna zcela neroztrhne). Každý z těchto směrů zkouší všechno možné i nemožné, jak by vtěsnal lidstvo do určité **své formy**, zkouší všechno možné i nemožné, aby rozšířil sebe a svůj vlastní kruh a udržel při životě **svou vlastní formu** a jak by všechno, co **této formě** neodpovídá, potlačil, sprovodil ze světa a zničil, a usmrtil tak ostatní části Pravdy.

V tomto směru stojí jednotlivá náboženství a církve a vyznání proti sobě jako nepřátelé a stojí tak i proti **Jedinému Nejvyššímu**. A vytoužený a jen pomocí Jediného, Pravého, Bezejmenného Náboženství možný světový Mír se nedostavuje, zůstává stále *pium desiderium*⁶.

Tedy:

Naprosto ne chtít a přát si tak nebo onak se „nazývat“!

Naprosto ne snažit se a žádat tak nebo onak se „jmenovat“!

Naprosto ne lpět na této,

naprosto ne na oné formě, vnějšku a obřadu!⁷

Naprosto ne na tomto tak nebo onak znějícím nebo doznívajícím a

naprosto ne na onom tak nebo onak znějícím nebo doznívajícím **jméně přísahat!**

Neboť to vše je prohřešení!

Prohřešení proti Bezejmennému, Nejvyššímu, proti Jedinému, Míru jako výsledku Poznání Nejvyššího.

⁶ *pium desiderium* (lat.) – *zbožné přání, často nedosažitelné, nebo obtížně splnitelné (pozn. edit.)*

⁷ Jednotlivé církevní nebo náboženské formality a obřady jsou časem nutné, dokonce nevyhnutelné, přesto však pro Boha je třeba nevychovávat lidi pro formu, ale pro podstatu v této formě. K Pravému Náboženství – Nadlidskému Sjednocení s Bezejmenným Nejvyšším, se sebou samým, neboť každý je spojen s Nejvyšším, a pro vytoužený Světový Mír jako výsledek Poznání Nejvyššího. (poznámka KJM)

Co nyní činit?

Beze jména,

bez jakékoliv formality, bez jakýchkoliv vnějších znaků,
bez jakýchkoliv formulek, které samy o sobě jsou jen jakýmsi
útočištěm,

p-r-o s-e-b-e a v **z-á-j-m-u v-š-e-ch**

chtěj být čistým,

žádej si být pravdivým – spravedlivým,

dychti být dobrotivým – laskavým – milosrdným,

dokonalým jako Bůh v Nebi, tedy:

p-r-o s-e-b-e a v **z-á-j-m-u v-š-e-ch** :

snaž se být sám dokonalým až do Nekonečna.

T-o-t-o je jedinečně pravé, dokonale definitivní, svět vykupující, světu
a Míru sloužící, lidstvo k Požehnutí opravdově vedoucí Světové
Náboženství.

Chtít být nazýván tak nebo onak: **to může vést k válce, k boji, k třenicím.** Chtít rozhodně být jmenován „jménem“ toho nebo onoho světového náboženství nebo konfese, chtít rozhodně být jmenován „jménem“ toho neb onoho duchovního směru, strany nebo školy atd., teosofem, křesťanem, buddhistou, židem, mohamedánem atd., chtít být nazýván Slovanem, Germánem, Románem atd. je a zůstává neštěstím, je prohřešením proti Nejvyššímu. Vyznávání „jména“ nemůže lidstvo přivést k Míru a nemůže je naprosto učinit šťastným.

Tedy:

Beze jména chtěj být absolutně chudým.
Beze jména chtěj být absolutně pokorným.
Beze jména chtěj být absolutně trpělivým.
Beze jména chtěj být absolutně čistým.
Beze jména chtěj být absolutně pravdivým.
Beze jména chtěj být absolutně dobrotivě-milujícím.
Beze jména chtěj být absolutně stejnomyslným.

Začni jen čestně být absolutně pravdivý a absolutně dobrotivý, absolutně milující a staneš se záhy stejnomyslným Vládcem Bohů. **Budeš se muset stát absolutně stejnomyslným Vládcem Bohů! —**

Největší Chudoba (sebevědomě uskutečněná) je největším Bohatstvím.

Největší Pokora je nejvyšší Důstojností.

Největší Trpělivost je nejvyšší Silou.

Největší Čistota je nejkrásnější Ozdobou.

Největší Pravdivost je nejlepším Sebevědomím.

Největší Láska – Dobrota – Milosrdenství je nejzářivější Ctností.

Největší Stejnomyslnost je zlatou Korunou Všeho:

nejbláženějším Životem.

Jak je to jen možné, že nejpříšernější války a nejstrašnější masakry a krveprolití, které se děly „in nominibus“, které „ve jménu“ svět ukrutně zpusťily, místo vytouženého štěstí zahrnuly lidstvo bídou, že stále ještě nepřivedly lidstvo k Jedinému – nejvyššímu – Věčnému – Bezmeznému, stále ještě ho nedovedly ke Svatému, Bezejmennému?

Jak je to jen možné?

V tomto **bezpodstatném**, zdánlivém světě, v tomto bezpodstatném světě forem, v tomto **bezpodstatném** zevním světě – nemůže se nic vykonat bez jména, bez vnějších znaků a formalit!

Ano, ano, bohužel je tomu tak.

A bohužel tomu prozatím nemůže být jinak.

Opakujme si však 2. Žalm, celý!

Tento Žalm, pojatý v nejvyšším smyslu, je velkolepý.

Chtít být beze jména **absolutně** chudý?

Chtít být beze jména **absolutně** pokorný?

Chtít být beze jména **absolutně** trpělivý?

Chtít být beze jména **absolutně** čistý?

Chtít být beze jména **absolutně** pravdivý?

Můj Bože! —

Je i pro samotného Boha těžké být Bohem!

Nezbývá nic jiného než absolutní odloučenost, absolutní
Oproštění od jsoucná, absolutní Odcizení – Odbytostnění.

Nezbývá nic jiného než:

a-b-s-o-l-u-t-n-í S-t-e-j-n-o-m-y-s-l-n-o-s-t.

Gótamó Buddha zřel Nejvyšší, slavně uskutečnil Nejvyšší
a nejmileněji realizoval zcela nejdokonalejší Stejnomyšlnost.

Nejvyšší Úcta všem takto D-o-k-o-n-a-l-ý-m !

Ediční poznámka

Knihy vychází jako 7. svazek v edici „Spisy Kňaza Jána Maliarika“, jejímž cílem je vydat postupně celé autorovo dílo. Stejně jako v předchozích svazcích i zde jsou veškerá doplnění editora do textu psána kurzívou.

Tuto knihu její autor, Kňaz Ján Maliarik (KJM), napsal německy a vydal ji roku 1912 pod názvem „Götter – Predigt“. Do češtiny ji přeložili paní Marie Vomáčková a Vladimír Rychlík, zřejmě v 70. letech minulého století. Překlad je k dispozici jako strojopisný samizdat; byl předlohou k současnému vydání. Německý originál se nám bohužel nepodařilo sehnat. Obr. na str. 78 byl zřejmě doplněn pouze do českého překladu, neboť je u něj uvedeno: „Na Pamiatku Vašej Návštevy a Pobytu v Piešťanoch na Slovensku Roku 1934“.

Knihy KJM jsou poměrně náročná filosofická díla psaná originálním a nezaměnitelným stylem (jenž některé čtenáře odrazuje). Při vydávání knih KJM je většinou snaha do textu a formy nezasahovat a pokud možno vše zachovat původní, byť některá slova a mnohé větné konstrukce působí archaicky. Při úpravách vždy brozí, že se sdělení od původního významu odkloní, a navíc se nám zdá, že textům KJM tato výrazová „patina“ sluší. Opravují se pouze zjevné překlepy, v některých případech pravopis (s → z, th → t apod.)

V tomto případě, vzhledem k tomu, že text je již překladem původního německého originálu, jsme si přece jen dovolili, byť jen výjimečně, v zájmu lepší srozumitelnosti provést úpravy nad běžný rámec. Některá souvětí jsme mírně přeformulovali, některá slova nahradili za, dle našeho názoru, vhodnější. Snažili jsme se být maximálně opatrní, protože překládat texty KJM je velmi náročné. Krom dokonalé znalosti jazyka zdrojového textu je nutná také velmi dobrá znalost celého díla KJM a jeho výrazových prostředků. Takových lidí není mnoho, ale Vladimír Rychlík k nim, vedle Josefa Oršulíka a již rovněž zesnulého ing. Otmaro Doležala st., nepochybně patří.

Čtenářům, pro něž je „Božské Kázání“ prvním setkáním s obsáhlým dílem autora, doporučujeme pro lepší pochopení seznámit se blíže s jeho životopisem; např. na stránkách www.janmaliarik.cz.

Libor Mikš

Obsah

Zasvěcení do nového života	3
P ř e d m l u v a	14
Ú v o d.....	21
I. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Ch u d o b a.....	29
II. Absolutní, nepodmíněná, neomezená P o k o r a.....	35
III. Absolutní, nepodmíněná, neomezená T r p ě l i v o s t.....	49
IV. Absolutní, nepodmíněná, neomezená Č i s t o t a.....	70
V. Absolutní, nepodmíněná, neomezená P r a v d i v o s t – S p r a v e d l n o s t.....	79
VI. Absolutní, nepodmíněná, neomezená L á s k a.....	92
VII. Absolutní, nepodmíněná, neomezená S t e j n o m y s l n o s t.....	102
Z á v ě ř e č n é m y š l e n k y	118
Ještě malý dodatek.....	136
Ediční poznámka.....	142

Přepis: Kruh žáků a přátel K. J. Maliarika ve Veselí nad Moravou podle českého překladu Marie Vomáčkové a Vladimíra Rychlíka.

Korektury Růžena Hermanová a Libor Mikš

Grafická úprava a návrh obálky Libor Mikš

Obrázek str. 101: Oáza – z cyklu Meditační fotoobrazy Hany Kupkové

Edice Spisy Kňaza Jána Maliarika

Svazek č. 7